

Cô Dâu 30 Ngày

Contents

Cô Dâu 30 Ngày	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	27
16. Chương 16	28
17. Chương 17	31
18. Chương 18	32
19. Chương 19	35
20. Chương 20	36
21. Chương 21	38
22. Chương 22	39
23. Chương 23	41
24. Chương 24	42
25. Chương 25	43
26. Chương 26	45
27. Chương 27	47
28. Chương 28	48
29. Chương 29	52
30. Chương 30	54
31. Chương 31	55
32. Chương 32	56
33. Chương 33	58
34. Chương 34	59
35. Chương 35	60
36. Chương 36	61
37. Chương 37	63
38. Chương 38	65
39. Chương 39	66
40. Chương 40	69
41. Chương 41	71

42. Chương 42	72
43. Chương 43	73
44. Chương 44	75
45. Chương 45	77
46. Chương 46	78
47. Chương 47	79
48. Chương 48	81
49. Chương 49	83
50. Chương 50	84
51. Chương 51	85
52. Chương 52	87
53. Chương 53	89
54. Chương 54	91
55. Chương 55	92

Cô Dâu 30 Ngày

Giới thiệu

Nội dung truyện nói về mọi thứ xảy ra như một câu chuyện thần thoại, cuộc sống của một cô gái tên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-30-ngay>

1. Chương 1

Một cô gái với thân hình nhỏ nhắn đang bước chầm chậm lên những bậc thang, những bậc thang dường như vô tận nối đến Thiên Giới. Vừa đi, tâm trạng vẫn còn bàng hoàng và không tin những việc vừa xảy ra. Đối với nó, điều đó làm nó không thể chấp nhận được sự thật. Có phải đây là mơ ?

- Đi nhanh lên ! - Một giọng nói gắt gỏng vọng ra từ sau lưng Kỳ Vy.

Phía sau nó là hai vị thiên thần nhìn nó chầm chậm, trên người họ mặc bộ trang phục kỳ lạ như những vị thần trong truyện cổ đại Hy Lạp mà nó từng thấy trong phim và sách. Có lẽ họ đang rất bức bối với một linh hồn chậm chạp như nó.

Nó vội đi thật nhanh lên những bậc thang. Đến nơi cao nhất, trước mắt nó là một thành phố tuyệt đẹp, những khu vườn trải dài xa tắp với những bông hoa đầy màu sắc, những ngôi nhà cũng đầy màu sắc và những ngôi biệt thự. Đây là thiên đường chăng ? Nhưng tại sao ở đây... lại giống dương gian thế kia ?

Nó tự hỏi, và hàng loạt câu hỏi bắt đầu tuôn ra. Một trong hai vị thiên thần cười khúc khích nhìn nó:

- Đúng vậy ! Ở đây là thiên đường !

Nó giật mình xoay lại nhìn vị thiên thần nọ:

- Người biết tôi nghĩ gì sao ?

Vị thiên thần không nói gì, gương mặt thánh thiện với đôi mắt luôn nhìn về phía trước như thúc giục nó đi tiếp, trước mặt nó lại là một con đường dài. Trên đường đi, mọi thứ xung quanh Kỳ Vy, như những gì thường thấy ở nhân gian, những con người, à không phải gọi là linh hồn ở đây, có đời sống và sinh hoạt như khi còn sống. Nhưng chỉ khác là không còn ăn, uống như con người. (con người ăn để duy trì sự sống, nhưng họ chỉ còn là linh hồn, họ không thể chết được nữa). Những linh hồn thân thiện nhìn nó mỉm cười như chào “ công dân” mới của thành phố này, trên đường, những đứa trẻ nô đùa nghịch ngợm, thật chẳng khác dương gian ấy. Họ vẫn hồn nhiên, yêu đời như hễ còn sống.

Lại đi hết con đường, trước mặt nó là một khoảng không, phía dưới là những tầng mây trắng xóa. Nó không dám bước tiếp nữa, dù nó đã chết rồi nhưng vẫn sợ.

Hai vị thiên thần không thúc nó đi nữa, nó cũng cảm thấy lạ. Chợt người nó như nhấc bổng lên không trung. Hai vị thiên thần đang kề hai bên vai nó, thật kinh ngạc, sau lưng họ là đôi cánh dài trắng muốt tuyệt đẹp, đẹp hơn cánh của bất cứ loài chim nào trên hành tinh. Hai vị thiên thần đưa nó bay qua khoảng không đó, chợt từ phía xa, một cánh cổng bằng pha lê mọc lên. Hai vị thiên thần lại kề vai nó bay xuyên qua đó, khi bay qua nó quay đầu lại nhìn. Cánh cổng từ từ hạ xuống và rồi biến mất trong khoảng không, đường phố, ngôi nhà đều biến mất khi cánh cổng hạ xuống. Kỳ Vy lại cảm thấy vô cùng hồi hộp, không biết điều gì đang đợi nó phía trước, nhưng nó lại không dám mở miệng hỏi hai vị thiên thần nọ.

Đang suy nghĩ thì bỗng nó bị quăng té phịch xuống, khiến nó hoảng sợ hét lên, cứ tưởng mình bị ném xuống. Nhưng nó chợt định thần lại, hình như chân và tay nó đã chạm “đất” thì phải. Cô gái ngược mắt lên dạo xung quanh. Thật kỳ lạ, những cây trụ bằng đá trắng muốt, xa xa là khoảng không vô tận.

Kỳ Vy vội quay sang nhìn hai vị thiên thần, họ đã khép đôi cánh lại, nó định hỏi họ ở đây là đâu... Thì từ đâu, lại một giọng nói vang dội cả nơi này, vang vọng ra khắp nơi... cả khoảng không xa xa.: “ Chào cô bé..”

“ Không lẽ...đó chính là giọng nói của...” Nó đang nghĩ đến một vị thần quyền lực nào đó thì nhìn ra phía trước, một cái ghế bằng đá như là ngai vàng của một vị vua một bóng hình từ từ được hình thành ở đó, một dáng người đang ngồi trên ngai vàng, hiện rõ dần. Kỳ Vy tròn mắt kinh ngạc, một ông lão chừng 80, râu tóc bạc trắng, gương mặt phúc hậu nhìn nó chậm chậm.

“ Ôi! Ông ấy đẹp quá... không ngờ họ (thần thánh) lại đẹp như vậy...” Kỳ Vy thầm nghĩ

- Cháu có phải là Hạ Kỳ Vy ? – Ông lão hỏi đó với giọng đều đều và hơi trầm lắng.

Nó chớp mắt gật đầu:

- Dạ

Rồi ông mỉm cười phúc hậu nhìn nó, và phì cười. Trong ông lão có vẻ vui tính nhĩ. Tuy không hiểu đầu đuôi thế nào, nhưng nó cũng mỉm cười lại.

- Cháu có biết tại sao cháu lại ở đây không ? – Ông lão nhìn nó

2. Chương 2

Đặng đo suy xét một hồi, nó mới trả lời:

- Dạ thưa, có lẽ là....- Nó vẫn không nghĩ ra.

Ông lão lại phì cười nhìn nó:

- Thôi được rồi, chắc cháu vẫn còn đang thắc mắc tại sao lại ở đây và tại sao lại gặp ta đúng không ?

- Sao ạ ? – Nó to mắt nhìn ông lão

- Cháu đã rời khỏi thể xác phàm tục của cháu và giờ đây cháu là một linh hồn, duyên phận của cháu với loài người đã kết thúc - Ông lão ngưng một lát, lại nói tiếp - Và trong khi chờ đợi duyên phận tiếp theo để đầu thai, những linh hồn sẽ ở đây, như cháu thấy mọi thứ ở đây không khác gì ở dương gian. Tất cả mọi thứ đều do tâm của những linh hồn ấy tạo ra, họ có thể tạo ra những hình ảnh, cảnh quan xung quanh mà họ thích. Họ không hề bị ràng buộc bởi bất kỳ điều gì cả. Nhưng đối với cháu thì có chút khác hơn những linh hồn ấy...

- Dạ ? Khác ư ? - Kỳ Vy ngạc nhiên, nó khác biệt với những linh hồn khác về điều gì ? nó đã làm điều sai trái gì chẳng ?

- Sau này ở đây, cháu sẽ mang một chức phận cao quý, khác hẳn những linh hồn kia...

- Chức phận cao quý ? - Nó khó hiểu nhìn ông lão

- Cháu biết ta là ai chứ ?

Nó đắn đo một lát rồi nhanh miệng trả lời:

- Là...Người cai quản ở đây ?

- Đúng thế - Ông lão đưa tay lên vuốt râu - Và cháu là Người Được Chọn...

" Người Được Chọn Là gì ? ". Nó lại nhìn ông lão với đôi mắt mở to:

- Thưa ông, Người Được Chọn tức là sao hả ông ?

- Cháu sẽ lấy Thái Tử, con ta...

Nó há hốc mồm, trong phút chốc, những suy nghĩ bắt đầu hiện rõ hơn " Lấy Thái Tử ? Nhưng tại sao lại là mình ?". Vội lấy lại bình tĩnh, trước mặt một vị thần tối à lại tỏ ra vẻ mặt vậy không hay cho lắm.

- Nhưng...tại sao ạ ? -Nó nhú mày nhìn ông lão

Ông lão đứng dậy đi xuống chỗ nó, đỡ nó đứng dậy và xoa đầu nó, trong ông ấy rất to lớn, cao chừng hai mét rưỡi hoặc hơn:

- Bởi vì, tục lệ này đã kéo dài hàng triệu năm nay, mỗi Thái Tử trước khi lên làm vua, trong 12 tháng, mỗi tháng phải lấy một người vợ... Khi người vợ ấy hoàn thành nhiệm vụ " Thái Tử Phi" trong một tháng, cô ấy sẽ được đầu thai kiếp khác và kiếp sau của cô gái ấy là một kiếp rất tốt, khó có linh hồn nào mà có được. Và khi cô gái ấy đi, sẽ có cô gái khác thay thế cô ấy và lại tiếp tục như thế đến khi đúng 12 cô gái.

Con bé mím môi, dù là làm vợ Thái Tử, là một danh dự cho nó nhưng tại sao không phải người khác mà lại là nó ?

- Cháu có chọn lựa khác không thưa ông ? - Con bé nhìn ông lão chằm chằm

Ông lão vuốt râu cười :

- Lựa chọn ư ? - Ông lão nheo mắt - Lựa chọn như thế nào ? - Ông lão nhìn nó:

- Cháu có thể từ chối không ạ ? Cháu nghĩ ông lầm rồi, cháu đâu có gì đặc biệt với mọi người đâu.

- Ôi, cháu suy nghĩ như thế sao ? Từ khi sinh ra, cháu đã được định là phải làm vợ của con trai ta, ta không thể làm khác được, mọi thứ sẽ qua nhanh trong một tháng thôi. Cháu đừng quá lo lắng. À, nói tóm lại cháu cứ về nhà chuẩn bị đi. Ngày mai ta sẽ cho người sang đón - Chưa để Kỳ Vy nói, ông lão từ từ biến mất trước mặt nó, lần cuối cùng nó nhìn thấy ông lão với nụ cười phúc hậu.

3. Chương 3

Nó mím môi nhìn hai vị thiên thần với ánh mắt buồn bã, giờ nó phải làm gì đây ? Nó muốn về nhà, muốn gặp mẹ... muốn gặp lại Việt Anh - người nó yêu.

Khi còn sống, nó là một cô nữ sinh vừa tốt nghiệp cấp 3, chuẩn bị thi vào ngành kiến trúc thì vào một ngày ảm đạm thì âm một phát thì nó đã đứng ở đây...

Nhưng giờ nó ở đâu ? Ông lão bảo nó về nhà chuẩn bị, vậy nhà nó ở đâu ? Nó nhìn hai vị thiên thần, họ nhìn nó mỉm cười.

- Cô hãy nhắm mắt lại, và tưởng tượng mình đang ở một căn nhà khi mà còn sống cô mơ ước được ở một căn nhà thế nào, thì bây giờ hãy nghĩ đến.

“ Tưởng tượng ? “ Nó có chút nghi ngờ, nhưng giờ nó chẳng còn cách nào, chỉ biết tin vào họ thôi.

Nó làm theo điều vị thiên thần nói, nó nhắm mắt lại. Nghĩ mình đang đứng trong một căn biệt thự, với những trang trí tuyệt đẹp như những bằng thiết kế nội thất của nó khi ở trần thế. Nó mơ ước sẽ biến chúng thành hiện thực, nhưng không có cơ hội... Và bây giờ đây là cơ hội của nó.

Trong im lặng, chợt có tiếng động. Tiếng bước chân, dường như khung cảnh xung quanh nó rất nhộn nhịp. Kỳ Vy dần mở mắt ra...

Trước mặt nó, căn biệt thự to lớn, với hai tầng lầu, cách trang trí y như khi nó tưởng tượng, Nó kinh ngạc... “ Thật tuyệt vời... ? Mọi thứ là thật hết sao ?”

Xung quanh nó, những cô gái mặc bộ đồng phục người hầu đang tất bật dọn dẹp, bưng bê...

Khi thấy Kỳ Vy, họ vội dừng công việc lại, đi đến chỗ nó xếp thành một hàng dài và đồng loạt cúi đầu.

Nó to mắt nhìn họ, không thể tin được, nó có tưởng tượng ra họ đâu ?

- Chúng tôi là người hầu của cô, do Thái Tử cử đến ! - Một người phụ nữ chừng 30 tuổi bước lên (có lẽ là người đứng đầu), những cô gái còn lại chừng bằng tuổi nó là cùng.

- Thái Tử? Lại là Thái Tử ...! Các người là linh hồn đang chờ ngày đầu thai sao ? Không phải do tôi tưởng tượng ra sao ?

- Vâng ạ ! Chúng tôi là những linh hồn “ người hầu” ! Được danh dự cử đến hầu hạ “ Công Nương”!

- Chuyện gì thế này ? - Kỳ Vy khó tin, những gì nó thấy từ ngày đó, đến giờ là thật sao ? Hay nó vẫn còn đang hôn mê chưa tỉnh dậy và đang trong mơ. Kỳ Vy cố lấy tay phải néo tay trái. “Óai” đau điếng. “ Không phải mơ ư ? Cảm giác thật quá”

Các người hầu nhìn nó cười khúc khích, nó khó hiểu nhìn họ “ Họ cười gì chứ ?”

- Công Nương không mơ đâu ạ, đây là sự thật... Thôi, xin phép Công Nương chúng tôi phải làm tiếp để hoàn thành công việc- Nói rồi họ tản ra nhanh chóng để tiếp tục công việc, trong họ cứ như có ý nghĩ tương thông với nhau vậy, cả suy nghĩ của nó họ cũng cảm nhận được đôi chút. Thế giới này thật kỳ lạ, khác xa nhiều so với những lời kể ở nhân gian.

Sáng hôm sau, nó được người hầu gọi dậy thật sớm, sửa soạn và chuẩn bị làm Cô dâu của cái tên mà được mọi người gọi là “ Thái Tử”, cũng chẳng ai nói gì về tên thật của hắn.

Khi mặc xong lễ phục, nhìn trang phục màu chủ đạo là xanh dương nhạt và trắng. Lớp áo bên ngoài là vải voan màu xanh dương riêng từ cổ xuống là một loại vải khác màu xanh dương đậm hơn, chiếc váy mặc bên trong được làm bằng một thứ vải lụa trắng rất đẹp.

“Nhìn có vẻ lạnh giá thì phải ?” Mái tóc được xõa tự nhiên thay vì buộc những búi tóc rắc rối như của cô dâu thời hiện đại và của “ Trung Hoa”.

Và gương mặt được che lại bằng tấm khăn voan màu xanh rất dài cùng với những họa tiết cực kỳ công phu, áo khoát của nó bên ngoài coi bộ dài cả mấy mét.

Kỳ Vy được người hầu dìu ra khỏi biệt thự để chờ đoàn người rút dâu, “ Nhưng tại sao không để họ đến rồi mình ra cơ chứ ?” Nó trầm nghĩ. Chợt cô người hầu đứng đầu trong tốp người hầu nhìn nó với vẻ mặt nghiêm nghị và cung kính:

- Thưa Công Nương chúng tôi nghĩ nên đợi sớm một chút, để không phải chậm trễ, nếu không chúng tôi sẽ bị trách phạt là không chu đáo và bị giáng tội.

Chẳng mấy chốc, con đường trải dài xa xa lại xuất hiện vài bóng hình và dần dần hiện rõ ra...

Đoàn người gồm bốn vị thiên thần đang khiên một cái kiệu khá lớn, gọi là khiên nhưng thực chất cái kiệu không có những cái cây trụ để khiên, họ đã dùng một loại phép nào đó khiến nó đứng lơ lửng giữa không trung với bốn vị thiên thần đi bốn góc. Cái kiệu như là một cái giường vậy, nệm trắng muốt mềm mại nhìn cũng biết, bên ngoài là những tấm màn để che lại có màu trắng. Trong chiếc kiệu đẹp tuyệt, khung kiệu được làm bằng pha lê trong suốt. Nó nhận ra hai vị đi trước là hai vị thiên thần hôm qua, nó cảm thấy dường như họ đang mỉm cười với nó, nhưng tại sao về mặt họ không có chút biểu lộ gì hết vậy nhỉ ? Rõ ràng nó cảm thấy thế mà?

4. Chương 4

Đoàn người đi đến gần nó, cung kính cúi chào. Nó vội nghĩ “ Cao thế làm sao mình “ leo” lên đó đây ?”

Chợt nó có cảm giác như bị nhắc bổng lên, phút chốc đã thấy mình đang ngồi trên kiệu. Phía dưới là mười cô hầu gái đang nhìn nó, với cảm giác họ cười với nó, cho dù về mặt vẫn không có gì thay đổi. Họ đồng loạt cúi người xuống chào nó, chợt kiệu xoay đi, căn biệt thự đó, những người hầu gái đứng đó cũng dần biến mất. Bây giờ, trước mắt nó là khoảng không, phía dưới chỉ toàn mây là mây trôi bồng bênh. Nó cảm thấy vô cùng hồi hộp dù bản thân đáng cổ trấn tĩnh, nếu như quá hồi hộp nó sợ sẽ làm hỏng buổi lễ...

Trên lưng mỗi vị thiên thần lại mọc ra đôi cánh trắng muốt tuyệt đẹp như nó đã thấy ở hai vị thiên thần kia, quả thật thế giới này thật quá nhiều ngạc nhiên đối với nó. Trong đầu nó lại suy nghĩ đến “chồng tương lai” của nó, tuy là trong mấy câu chuyện nó đã từng đọc thì như trường hợp của nó đó là một vị Hoàng Tử đó là một người đẹp trai lại rất tốt và yêu thương nó, tốt đến độ thậm chí cả con người ở dưới kia không ai có được những phẩm chất ấy. Nhưng suy cho cùng thực tế thì thấy các nước Châu Âu, Hoàng Tử, Thái Tử đâu có ai đẹp đâu, họ là hoàn toàn trái ngược như trong truyện. Nó chẳng muốn nghĩ nữa và cảm thấy chán nản.

Nó không biết rằng hai vị thiên thần nọ đang cười thầm khi cảm nhận được những suy nghĩ từ nó.

Bỗng dưng nó cảm thấy kiệu đã dừng lại không đi tiếp nữa, lo suy nghĩ mãi nên nó không để ý. Chợt vén nhẹ khăn che mặt lên, kiệu đã đặt xuống đất, bốn vị thiên thần bốn bên đã thu cánh lại “ Chắc đã đến nơi rồi...”. Nó càng cảm thấy vô cùng hồi hộp, không biết mình sẽ làm gì tiếp theo.

Nơi này chắc hẳn là nơi hôm qua, nhưng có điều nó được trang trí rất đẹp, xem chút nó lại quên mất nơi này. Vì trước mắt nó là cái chiếc ghế bằng đá đó, nó khẽ vén áo và bước chân xuống đi đến phía trước, xung quanh nó không có ai cả, chỉ trừ bốn vị thiên thần :“không biết mình phải làm gì tiếp theo đây”- chợt quay sang định hỏi thì bốn vị thiên thần đồng loạt mỉm cười nhìn nó rồi dần dần biến mất cùng với chiếc kiệu kia.

Dường như quên nhắc nhở con bé điều gì đó, chợt bên tai nó nghe tiếng ai đó nói “ Cô hãy nhắm mắt lại khi làm lễ, nếu cô làm trái lệnh thì không thể lường trước hậu quả...”

Kỳ Vy nghe theo lời vị thiên thần, nó nhắm mắt lại, trong phút chốc, nó cảm thấy không khí xung quanh náo nhiệt hẳn lên, hình như có rất nhiều vị thần khác. Lại cảm giác chiếc ghế bằng đá trước mặt, ông lão hôm qua đang ngồi đó, nó còn nghe thấy tiếng cười thân thiện của ông lão. Chợt một bàn tay nắm lấy tay nó, bắt giác giật mình nó định rút tay lại, bàn tay ấy có chút lạnh giá “Không lẽ là.... Thái Tử ?”.

Thái Tử nắm tay nó hình như không nói gì với nó cả, hần cứ im lặng. Đôi tay lạnh giá đó nắm chặt tay Kỳ Vy, nó chỉ muốn rút tay lại. Như hể hần từ Nam cực chuyển nhà đến ấy, sao mà lạnh thế nhỉ ? Không lẽ là linh hồn thì thân nhiệt hạ xuống lạnh đến vậy sao? Nhưng sao nó cũng là linh hồn mà vẫn thấy lạnh ?

Khi buổi lễ kết thúc, giờ đây Kỳ Vy đang ngồi trên chiếc giường trong một căn phòng lớn với tấm khăn voan vẫn còn che trên gương mặt của nó, căn phòng vẫn màu chủ đạo là trắng, nhưng xung quanh vẫn có những bức tranh, bức tượng đẹp.

Chợt có tiếng cửa mở, nó hồi hộp vội đưa mắt lên nhìn. Trong lòng mang một cảm giác vừa sợ hãi vừa tò mò. Chiếc khăn voan chỉ cho nó thấy hình ảnh đáng người mập mờ vậy thôi. Nhìn cỡ nào cũng không thấy mặt, nhưng nhìn đáng người chắc không tệ như nó tưởng tượng. Nó nhẹ nhõm cả người...

Nhưng không biết dung mạo hần có gì đặc biệt mà vị thiên thần đó lại bắt nó nhắm mắt cơ chứ ? Chắc hần xấu quá nên không cho nhìn, sợ đang làm lễ mà kinh hãi “bỏ người chạy lấy mạng”. Nó khẽ cười thầm.

Bóng hình đó tiến gần nó hơn, tim Kỳ Vy càng đập nhanh hơn. Chỉ muốn đứng dậy bỏ chạy, nhưng nó không thể, trốn cách mấy cũng không thể, vì nó sẽ bị bắt lại. Đứng đợi đợi rồi thiệt thân....

Đáng người đứng trước mặt nó, nó vẫn ngồi im bất động không thể động dậy, mắt nhắm tịt. Rồi hần đưa tay gạt nhẹ tấm khăn che mặt của Kỳ Vy ra. Nó sợ đến độ không dám mở mắt ra, đôi mắt cứ nhắm mãi. Tuy nó có chút tò mò về Thái Tử nhưng lại rất sợ, sợ nhất là khi mà hần nắm tay nó với bàn tay lạnh lẽo của hần.

Nhưng tại sao hần gỡ khăn che mặt của nó ra rồi mà không cảm thấy động tĩnh gì cả ?

Kỳ Vy từ từ mở mắt ra, trước mắt nó là một nam nhân dung mạo tuyệt đẹp, nhưng có phần lạnh lùng pha lẫn chút buồn trong đôi mắt đen tuyền óng ánh như hai viên ngọc trai đen. Mái tóc cũng đen tuyền và dài.

Nó ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của nam nhân đứng trước mặt, Kỳ Vy càng bối rối. Rồi vội đưa mắt nhìn nơi khác, nhưng hình như hần vẫn nhìn nó không chớp mắt mà cũng không nói gì.

Chợt bàn tay lạnh lẽo nọ đặt lên chiếc cằm bé nhỏ và nâng lên, nó giật mình nhìn vào đôi mắt đó. Đôi mắt mang nỗi buồn đó chứa những tia lạnh giá, cảm giác như trái tim Kỳ Vy bị đóng băng lại, như lòng ngực bị bóp nghẹn không thể thở được nữa. Rồi hần buông tay ra và ngồi bên cạnh nó. Kỳ Vy sợ hãi cố nép mình vào góc giường, mắt chỉ nhìn xuống.

- Nàng... tên gì ? - Một giọng nói trong trẻo nhưng không hề mang một chút cảm xúc.

Lần đầu tiên tên Thái Tử mở miệng hỏi nó kể từ khi gặp hần lúc làm lễ. Trong lòng mang chút bối rối, thẹn thùng nhưng nó cũng cố gắng thốt ra:

-H..H H..ạ.. K..ỳ Vy !

Hần khẽ nhếch môi mỉm cười nhìn Kỳ Vy:

- Hạ Kỳ Vy....tên hay đấy...! - Hần bắt giác đổi cách nói chuyện, lần này có vẻ khác hẳn câu “Nàng tên gì...”, nghe có chút cởi mở và thân thiện hơn.

Kỳ Vy lại cảm thấy một sự giả dối từ hần, rõ ràng hần đã biết tên mình rồi mà còn hỏi mình.

- Nhưng... tại sao... tôi lại phải...lấy anh ? - Kỳ Vy khẽ đưa mắt nhìn hần. Hần lại im lặng khiến nó cảm thấy bối rối, hình như hần ta đang nghĩ gì đó.

- Ta nghĩ nàng cũng biết rồi mà ? Chắc ta cũng không cần phải trả lời lại. - Thái Tử cũng chỉ nhếch miệng cười thầm, rồi hần tiến gần đến Kỳ Vy hơn, nó giật mình cố ngồi xa hần ra...

- Giờ... chúng ta làm gì đây nhỉ ? - Lời nói của hần mang một hàm ý gì đó thì phải...

Kỳ Vy khó hiểu quay sang nhìn hần với ánh mắt thơ ngây. Quả thật nó không biết ý của hần là thế nào...

- Anh nói gì vậy?

Thái Tử nhìn nó và lại mỉm cười mỉa mai : “ Vậy nàng chưa nghe hai từ “Động phòng” bao giờ à?”

Kỳ Vy giật mình to mắt nhìn hần : “Gì cơ ? Cái gì....? Hần nói cái..quái gì vậy ?”

Chưa để Kỳ Vy trả lời, hắn vội ôm lấy cổ Kỳ Vy và hôn lên môi nó.

5. Chương 5

Cách đây 2 ngày.

Hạ Kỳ Vy, nữ sinh vừa tốt nghiệp trường cấp 3...

Hôm nay nó mặc bộ váy đẹp nhất mà Việt Anh tặng nó hôm sinh nhật cách đây một tuần, tuy không gặp được mặt người yêu nhưng nhận được món quà do anh tặng thì chẳng còn gì hạnh phúc bằng. Kỳ Vy dẫn xe đạp ra khỏi cổng nhà, vừa dẫn xe nó vừa suy nghĩ, lâu rồi không gặp Việt Anh... “Mình sẽ tạo cho anh ấy bất ngờ...”. Mà không nghĩ rằng sẽ có một chuyện khủng khiếp sắp xảy ra với nó.

- Kỳ Vy! Con đi đâu đấy ? À À... Mẹ hiểu rồi - Mẹ của Kỳ Vy mỉm cười đầy hàm ý khi thấy bộ váy mà nó đang mặc, hẳn là đi gặp Việt Anh.

Kỳ Vy nhìn mẹ nũng nịu:

- Dạ, con ra ngoài một lát rồi sẽ về thôi mà.

Bà chỉ mỉm cười đáp lại:

- Về sớm nhé con gái, hôm nay mẹ sẽ nấu súp cua đợi con về...

Nó đạp xe tung tăng đến trường Đại Học mà Việt Anh đang theo học, đến trường. Coi bộ cái nắng chói chang gây gắt, không thể cho nó đứng ở ngay bên kia đường – cổng trường. Nó đành dừng xe bên cạnh dưới bóng của một cái cây, với lại còn khá sớm. Nếu Việt Anh thấy nó đứng dưới nắng mà không đội mũ thể này chắc anh ấy sẽ rất tức giận. Nó không muốn nhìn Việt Anh với vẻ mặt như thế đâu...

Dù gì đường không nhiều xe lắm, chỉ lác đác vài chiếc xe nhỏ qua lại thôi. Nên nó yên tâm hơn, khi Việt Anh ra nó sẽ chạy đến ôm cổ anh và tạo cho anh bất ngờ.

Khi đứng đó, mọi người đi qua lại đều nhìn nó bằng một ánh mắt ngưỡng mộ.. “Trong cô bé đó xinh quá ông nhỉ...?” Một phụ nữ đang đi cùng chồng đang cầm trên tay chiếc ô màu xanh dương vừa phớt ngang qua nó...

Con bé cũng chẳng quan tâm đến điều đó, nếu nó quan tâm đến thì tự dưng lòng nó sẽ mang một cái gì đó kiêu hay người ta gọi là chảnh.

Chợt từ bên trong cánh cổng, từ lượt người đi ra ngày càng đông hơn. Kỳ Vy biết rằng mình sắp gặp được Việt Anh, lòng nó nôn nao và nhìn về hướng cổng trường không chớp mắt...

Chen với đám đông đi ra là một chàng trai nổi bật không thể lẫn lộn được với bất kì ai, gương mặt anh lúc nào cũng đẹp hơn bao giờ hết. Đang đi ra và nhìn xung quanh như tìm một ai đó, Kỳ Vy tuy không nói gì với Việt Anh rằng nó sẽ đến trường gặp anh nhưng Việt Anh biết điều đó, vì Kỳ Vy vừa thi xong tốt nghiệp và đoán chắc nó sẽ đến đây.

Kỳ Vy vui sướng chạy thật nhanh qua đường và không để ý những gì đang diễn ra xung quanh nó...

Nhưng từ đâu có một chiếc xe tải nặng hàng tấn đang lao về phía nó nhanh như bay...

Trong phút chốc Kỳ Vy nghe thấy những tiếng la hét inh ỏi, những cảm giác đáng sợ đang bao trùm lấy cô gái bé nhỏ.

Tiếng còi xe cứu thương, những tiếng la hét kinh hãi vang cả một khu vực. Tuy chiếc xe đã thần gấp và lật ngã ra đường, Việt Anh hoảng loạn chạy đến ôm lấy cô gái nằm dưới đất, với ánh mắt hoảng loạn đau đớn: “KHÔNG ! KỲ VYYYYYYYYYYY.....”

Việt Anh ôm lấy cổ con bé, từng dòng máu tươi chảy từ đầu lan xuống bờ vai nhỏ rồi xuống cánh tay bé nhỏ trắng nõn của Kỳ Vy, đôi bàn tay đầy máu của Việt Anh vỗ vỗ lên má con bé cốt chỉ muốn nó tỉnh lại: “ CẤP CỨU.... CẤP CỨU NHANH LÊN ! AI ĐÓ HÃY GỌI CẤP CỨU GIÚP TÔI” Việt Anh hoảng loạn, từng giọt lệ rơi xuống hòa lẫn với máu của người con gái anh yêu.

Còi xe cấp cứu cứ réo inh ỏi, và chạy đến chỗ Việt Anh. Anh bế Kỳ Vy lên, đôi mắt thất thần chứa chút hoảng loạn....: “ Em cố lên, anh sẽ đưa em vào bệnh viện...sẽ ổn thôi...”

Kỳ Vy đang đứng trước mặt anh, nhìn anh với ánh mắt đau đớn và ngây thơ: “ Anh...”

Việt Anh bế Kỳ Vy đi đến chiếc xe cấp cứu gần đó, và ngày càng gia tăng tốc độ....

Kỳ Vy kinh hãi nhìn người yêu, anh đã đi qua nó và không cảm nhận được sự tồn tại của nó. Vội quay sang dùng tay đưa nhanh đến để chạm lấy Việt Anh. Thật kinh khủng, sao nó không chạm được anh ấy? Có phải anh đã đứng cách nó quá xa ? “ Tại sao ? Sao mình... không...chạm được...?”

Khẽ đau đớn nhìn cô gái anh đang bế, đôi bàn tay cô gái đầy máu, chảy nhỏ giọt xuống mặt đường...

“ KHÔNG...CHUYỆN GÌ THỂ NÀY ? Cô ấy sao giống mình quá vậy ?”. Người con gái anh đang bế, chẳng ai khác là nó, thật không tin vào chính mắt nó chợt cảm nhận ra một điều rằng... nó đã chết, trong lòng nó như lửa đốt, đau đớn không gì diễn tả được.

“ KHÔNGGGGGGGGGG!”.

Bà Hạ ở nhà đang nấu súp cho cô con gái, chiếc chén thủy tinh trên tay bà chợt vụt khỏi tay rớt xuống gạch vỡ ra làm đôi. Bà cảm thấy tim mình đau nhói như kim đâm, một cảm giác bất an bao trùm lấy đầu óc của bà.

Trời đang nắng bỗng dưng mưa rất lớn, mưa lớn đến nỗi trong phút chốc mặt đường đã bị ngập nước, những chiếc cống thoát nước không sao rút kịp với lượng nước lớn như thế.

Ông Hạ cẩn thận dìu bà Hạ ngồi xuống chiếc ghế trên phòng, đôi mắt dăm chiêu nhìn ra cửa sổ. Những giọt nước vẫn rơi vô tình, vội vã. Bà thở dài nhìn chồng:

- Không hiểu sao dạo này tôi cứ thấy lo lo...

Chưa kịp nói gì thêm, một cú điện thoại mang tin như sét đánh ngang tai reo lên...

30 phút sau tại bệnh viện, Việt Anh thất thần nhìn gương mặt bé nhỏ của Kỳ Vy từ từ nhợt nhạt dần

“ Chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng bệnh nhân đã mất máu quá nhiều và chấn thương nặng..”

Lời nói của Bác Sĩ cứ văng vẳng bên tai Việt Anh, Kỳ Vy cứ nằm im thín thít như đang chìm vào giấc ngủ sâu, chỉ khác là gương mặt đang nhợt nhạt dần. Đôi bàn tay Việt Anh dường như không đỡ lên nổi, cố gắng đặt lên đôi tay lạnh giá của cô gái mà nắm chặt. Trên người Việt Anh vẫn còn in những vết máu loang lổ của Kỳ Vy. Áp bàn tay bé nhỏ, lạnh toát đặt lên má mà đôi mắt dăm lệ đau đớn nhìn Kỳ Vy đang nằm đó. Đầu óc Việt Anh trở nên quay cuồng, không còn nghĩ được gì, cảm giác trái tim ở lồng ngực đang đau nhói như kim đâm, cảm giác như ngộp thở. Đối diện là hai cô y tá đang đứng đó, chờ người thân đến đưa cô gái về an táng.

Điện thoại trong túi quần Việt Anh réo liên hồi, nhưng anh vẫn mặc kệ. Đến khi một trong hai cô y tá nhắc anh mới cố gượng cầm điện thoại lên, đôi mắt thất thần. Bên đầu dây bên kia là tiếng nói của một cô bé chừng 10 tuổi : “Anh Việt Anh...” Là bé Trần, em họ của Kỳ Vy, cô bé rất được Kỳ Vy yêu mến. Tiếng con bé thút thút trong điện thoại “ Có phải ...chị Kỳ Vy sẽ không bao giờ ...đi chơi với em nữa... phải không anh ?”Tiếng nói như đứt quãng giữa chừng, xong con bé tắt máy. Gạt nước mắt, bây giờ Việt Anh phải sang nhà Kỳ Vy an ủi ông bà Hạ.

Trên giường bệnh, bà Hạ không ngừng gọi tên con gái trong đau đớn, thỉnh thoảng lại ngất đi. Ông Hạ thì vừa đau khổ vì vừa mất cô con gái yêu quý vừa phải nhìn thấy người vợ đang trong tình cảnh tuyệt vọng, ông không biết làm gì hơn ngoài việc luôn túc trực bên cạnh bà và an ủi bà.

Ở nhà Kỳ Vy, các cậu dì của nó đã có mặt đầy đủ để bàn chuyện làm đám cho nó.

Thấy bà Hạ như thế, cứ ngất lên ngất xuống, ông Hạ vội gọi Bác Sĩ đến vì lo cho sức khỏe của bà. Bác Sĩ tiêm cho bà một mũi thuốc an thần rồi ra về.

Vừa lúc đó Việt Anh cũng vừa đến nhà Kỳ Vy, không khí ảm đạm đang bao trùm cả nơi đây. Chỉ cảm thấy sự im lặng rợn người, Việt Anh đi vội vào trong nhà, chợt bé Trân chạy ra gọi tên Việt Anh.

Anh vội cúi người xuống ôm lấy con bé, con bé ôm chặt lấy cổ anh mà khóc òa lên. Anh biết rõ cảm giác của nó bây giờ,, người chị mà nó yêu quý nhất đã vĩnh viễn ra đi. Anh cũng có khác gì đâu ? Trái tim anh như tan nát thành nhiều mảnh vụn nhỏ và không bao lâu nữa, thi thể Kỳ Vy sẽ được chuyển về...

Bà Hạ đang nằm ngủ, linh hồn Kỳ Vy đang ngồi bên cạnh mẹ, đang nhìn gương mặt đau khổ của mẹ, bà đã khóc hết nước mắt vì nó, bây giờ nó chỉ muốn chạm vào mẹ để bà biết nó vẫn đang tồn tại ở đây để nó có thể an ủi bà.

Nó đau đớn gào thét: “Mẹ ơi...” Cố quơ tay lung tung để mong có thể chạm được đến bà. Nó bây giờ không thể chấp nhận được sự thật, sự cô đơn đang vây quanh nó “ Tại sao lại như vậy chứ ? Tại sao mình lại lâm vào hoàn cảnh như thế này chứ ?? Tại sao...?” Nó không nói chuyện được với ai, không ai thấy được nó, rõ ràng là nó không thể nào chấp nhận được sự thật này.

Kỳ Vy đau đớn không muốn nhìn mẹ thêm chút nào nữa, chỉ e nếu bên bà quá lâu, nó sợ mình sẽ không còn can đảm để đi ra khỏi nơi đây. Nó biết người và ma thì không thể nào ở cùng với nhau được. Đau đớn đi ra khỏi phòng, nói khác hơn nó xuyên qua bức tường đi đến phòng khách, nơi mọi người tụ họp.

Nó chỉ muốn nhìn các dì, các cậu lần cuối và cả bé Trân, nó biết không lâu sau nó sẽ bị giải đi đâu đó, có thể là địa ngục.

Trước mặt nó, Việt Anh đang cố ôm lấy bé Trân an ủi nó, Kỳ Vy cũng vậy nó muốn chạy đến hôn lên má con bé và bảo :” Chị đây...em đừng khóc...”. Nhưng chạm nó còn chạm không được thì làm sao hôn âu yếm con bé ? Nó lại nhìn Việt Anh, tuy rằng là linh hồn nhưng mọi cung bậc cảm xúc vẫn giữ nguyên như hồi còn sống, cảm giác như muốn tan ra, đau đớn nhìn anh.

Chợt bé Trân quay sang, to mắt thốt lên.: “ Chị Kỳ Vy...”. Mọi người xung quanh thân thốt xoay sang nhìn Trân và pha chút cảm giác sồn tóc gáy.

- Con nói gì vậy Trân ? Chị Vy đã không còn nữa, mà sao con... - Mẹ của Trân nhìn con bé cau gắt nhưng khi nhắc đến “ Vy” thì bà lại không kìm được nước mắt, và bật khóc...

Con bé búng bình nhìn mẹ : “ Thật đó...chị ấy đang đứng đó...mà” bé Trân vừa nói vừa chỉ theo hướng Kỳ Vy đang đứng, Vy kinh ngạc nhìn con bé...: “Em thấy chị sao ?”.

- Thì chị vẫn đứng đó mà... sao em lại không thấy – Con bé ngây thơ trả lời, cứ nghĩ mọi người đang đùa nhau gạt nó.

Mọi người lại một phen khựng hoảng vì lời nói của con bé. Quá tức giận không kìm nổi cảm xúc, mẹ của Trân đi đến nhìn con bé tức giận: “Con vào phòng ngủ ẹ...”

Việt Anh kinh ngạc nhìn Trân, trẻ con thì không bao giờ nói dối được như thế, phải chăng nó quá nhớ Vy nên nhìn thấy ảo giác chăng ? Bà mẹ cố thúc giục cô con gái bé nhỏ vào phòng ngủ...Con bé tỏ vẻ khó chịu và không muốn đi, nhờ Việt Anh khuyên bảo nó mới chịu nghe mà về phòng.

Trong cơn mơ, bà Hạ thấy Kỳ Vy đang cố quơ tay để chạm được bà, nhưng con bé không thể nào chạm được cơ thể bà. Bà cố muốn ngồi dậy nói chuyện với con bé, muốn nhìn con bé rõ hơn, nhưng vô ích, bà không sao cử động được, cơ thể như bị đè nén, thậm chí không thể la được.

Sau khi đến nhà của Kỳ Vy, Việt Anh ra về với tâm trạng uể oải, đầu óc trống rỗng không thể nghĩ được gì, đã 12h khuya, Việt Anh vẫn ngồi trên bàn học cầm bút viết, nhưng chợt dừng bút và úp mặt xuống bàn, có lẽ anh lại một lần nữa bật khóc. Kỳ Vy đang đứng trước mặt anh, nhưng anh không thấy nó, nó quàng tay ôm lấy vai anh mà khóc nức nở...: “ Anh...” Nó nấc từng tiếng. rồi từ từ tan biến. Việt Anh giật mình tưởng như ai đó gọi mình, nhưng rồi lại ngủ thiếp đi.

Kỳ Vy đang đi trên đường, đi và đi, nó không biết đi đâu, về đâu. Tâm trạng hoang mang hỗn loạn, không tin vào sự thật. Nhưng chợt xa xa trong những đám sương trắng xóa, hai bóng hình đang hiện dần với bộ

đồ trắng toát và tiến gần lại phía nó. Nó hoảng sợ nhìn họ ngày càng tiến gần mình hơn: “ Họ đến để bắt mình sao ??”

6. Chương 6

Hiện tại...

Sáng hôm sau...

Kỳ Vy bật dậy, đêm qua nó vừa mơ thấy ác mộng. Sực nhớ những chuyện xảy ra hôm qua, nó to mắt hoảng hốt.

- Hôm qua..hắn...hắn đã làm gì mình ? – Kỳ Vy giật mình nhớ lại nhưng nhớ không ra. Nhưng trong phòng chỉ có mình nó, không ai khác cả. Bình tĩnh nhìn lại bộ y phục, vẫn y như hôm qua: “ Hắn không có làm gì mình thật sao...?”.

Trong lòng nhẹ nhõm cả người, nhưng trong hắn thật kỳ lạ, hôm qua còn hành động như thế là sao chứ ?

Nó nhớ ra hôm qua Thái Tử đã hôn nó, giật mình nó đẩy hắn ra, ngoài dự đoán hắn không hề phản ứng theo nó nghĩ mà hắn còn nhìn nó cười rồi bỏ đi...

Đang mãi suy nghĩ thì chợt có tiếng cánh cửa mở ra, nó vội ngồi lù lại với tư thế phòng bị, cánh cửa mở toang ra, ánh nắng mặt trời chói chang khắp cả căn phòng, nó chỉ thấy bóng người đang bước vào, hóa ra là một cô gái với trang phục có chút giống cổ trang nhưng nó chỉ ngắn đến đầu gối, búi tóc hai bên, cô gái tiến lại gần nó và với cử chỉ nhẹ nhàng khẽ cúi người chào nó:

- Mời Công Nương thay y phục...!

Kỳ Vy chợt để ý trên tay cô người hầu là một bộ y phục khác, màu hồng tuyệt đẹp, cứ nghĩ những thiên thần sống trên đây đều mặc đồ màu xanh dương và trắng không chứ !

Kỳ Vy sực nhớ đến cô người hầu còn cúi người:

- Um! Được rồi, cô ra ngoài đi, tôi sẽ thay ngay ! – Nó đưa tay cầm bộ y phục. Cô người hầu tuân lệnh lui ra ngoài và đóng cửa lại.

Thật kỳ lạ, tại sao nó lại không cảm thấy đói bụng nhỉ ? Hay vì nó đã trở thành một linh hồn thì không cần ăn nữa?

Kỳ Vy vội thay bộ y phục đó, bộ y phục trong rất đẹp với một chiếc áo khoác ngoài trong suốt màu hồng, bên trong là một chiếc váy không dây bằng lụa trắng dài chấm gót và một chiếc đai eo bằng lụa màu hồng phần.

Sau khi thay đồ xong, cô người hầu bắt đầu chải tóc cho nó. Nhìn trong gương, trong đó xinh đẹp hơn hẳn:

- Bích Như chưa bao giờ thấy vị Thái Tử Phi nào xinh đẹp như Công Nương cả, cô thật xinh đẹp ! – Cô người hầu vừa cầm lược chải từng phần tóc thương dài của nó, vừa khẽ xuýt xoa khen. Kỳ Vy không biết cô ta nói thật hay chỉ cố tình nịnh nọt cho nó vui, nhưng dù gì cũng cảm thấy rất vui khi nghe như vậy.

- Cô tên Bích Như sao ? - Kỳ Vy

- Vâng thưa Công Nương! – Sau khi chải xong từng phần tóc của Kỳ Vy, Bích Như lấy ra một chiếc hộp bằng gỗ quý, trong nó dài dài hình chữ nhật, Kỳ Vy tò mò nhìn theo tay Bích Như, cô mở chiếc hộp ra, bên trong là một cây trâm bằng ngọc, với những chi tiết tinh xảo được kết thành hình như một bông hoa cúc đại với những cánh hoa lộng lẫy. Kỳ Vy to mắt ngỡ ngàng trước vẻ đẹp của cây trâm ngọc, Bích Như cầm cây trâm lên cài vào phần tóc được búi, còn đoạn tóc phía sau thì xỏ dài.

- Đây là quà mà Thái Tử dành cho Thái Tử Phi...trong cô đẹp quá! – Bích Như. Kỳ Vy cũng cảm thấy như vậy, chiếc trâm được cài lên đầu nó làm nó đã đẹp càng đẹp hơn.Chợt nó sực nhớ đến tên Thái Tử đó, không biết hiện giờ hắn ở đâu :

- Thái Tử ? Người biết anh ta ở đâu không ? - Kỳ Vy

Nghe câu nói của Kỳ Vy, Bích Như vội che miệng lại cười tủm tỉm, khó hiểu trước hành động của Bích Như, Kỳ Vy nhún mày nhìn nó “Cô ấy cười gì vậy ? Mình nói sai gì sao?”

- Bích Như không ngờ chỉ không gặp được Thái Tử một lát mà Công Nương đã nhớ Thái Tử rồi...

- Tôi...- Kỳ Vy đáp ứng, vốn định gặp mặt hắn nói chuyện xem sao, chỉ là muốn hiểu thêm con người hắn thôi. Tuy rằng 30 ngày sau là sẽ có một cô gái khác thay thế nó làm Thái Tử Phi nhưng dù gì cũng phải biết Thái Tử là người như thế nào, vả lại nó đang muốn biết tên của Thái Tử.

Bích Như nhìn đôi mày của Kỳ Vy cứ chau lại vì lời nói của nó, chợt thôi không cười:

- Mỗi sáng Thái Tử thường ra hồ sen của Thiên giới, nếu Người muốn gặp Thái Tử bây giờ, Bích Như sẽ cùng người đi.

7. Chương 7

Nói rồi Bích Như đi ra cửa, Kỳ Vy cũng vội đứng dậy đi theo sau Bích Như, cánh cửa mở ra. Phía dưới chân nó bây giờ chỉ toàn mây và mây, thì ra căn phòng của nó đang nằm trên một phần đất lơ lững giữa khoảng không.

Bích Như từ từ bước chân đến khoảng không, Kỳ Vy kinh ngạc nhìn nàng ta, rồi nàng ta vội xoay người lại nhìn nó mỉm cười, chìa tay ra như muốn nó nắm tay cô ấy. Nó làm theo, đặt tay lên tay của Bích Như, tay của Bích Như rất ấm áp, nhưng tại sao tay của Thái Tử thì lại lạnh ?

Trong phút chốc, nó cùng Bích Như bay xuyên qua những tầng mây phía trên, những đám mây mát lạnh và trong suốt.

Và rồi Bích Như nắm tay nó đáp chân lên một cây cầu bằng đá, chợt Bích Như buông tay nó ra, và cúi người cung kính:

- Đã tới rồi thưa Công Nương...

Kỳ Vy dạo mắt xung quanh, đúng là đẹp tuyệt, chiếc cầu bằng đá màu xanh lá cây như ngọc cẩm thạch được bắc giữa hồ sen rộng thênh thang không thấy được bờ bên kia, ở giữa là một nơi có có mái che được dựng lên từ những cây cột trụ cũng bằng thứ đá tuyệt đẹp ấy.

Nếu như ở trần gian, nhà nào chỉ cần có nửa cây cầu này cũng giàu rồi...

Không nói gì nữa, Bích Như từ từ lùi lại và biến mất trong làn mây trắng như tuyết.

Kỳ Vy lại dạo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm bóng hình của nam nhân hôm qua “ Có chắc hắn ở đây không nhỉ ?”. Vừa ngẫm nghĩ vừa bước từng bước nhỏ lên cây cầu, đi gần đến nơi có mái che đó chợt thấy một bóng hình quen thuộc, tuy chỉ thấy một lần trong đêm hôm qua, nhưng gương mặt ấy đã in sâu vào tâm trí nó.

Nam nhân đó đang nằm trên dãy ghế được đóng dính liền với thành lan can, đôi mắt nhắm tịt, có lẽ hắn đang ngủ ?

Trên chiếc bàn thì có đủ trà và bánh ở đó. Trong lòng Kỳ Vy cứ thấy con người này thật khó hiểu, hắn đến đây chỉ để ngủ thôi sao ? Đúng là các vị thần trên đây rảnh rỗi thật. Lại nhớ đến đêm hôm qua, khi đôi môi lạnh đó chạm lên đôi môi nóng hổi của nó, lại cảm thấy có một cảm giác kỳ lạ khó diễn tả được.

Chợt trấn tĩnh lại, đi đến gần nơi người nam nhân đó nằm, lại đứng ngắm gương mặt đó. Nó khẽ mỉm cười, đưa tay quơ quơ trước mặt hắn, cứ ngỡ hắn không thấy. Chợt hắn chụp lấy tay nó, Kỳ Vy giật mình rút tay lại “Tay hắn lạnh thật...”

Đôi mắt hắn từ từ mở ra, và ngồi dậy nhìn nó không chớp mắt như ánh mắt ngày hôm qua, Kỳ Vy đỏ mặt quay mặt nơi khác:

- Nàng đến rồi sao ? Dậy trễ rồi đây...- Lời nói của hắn có vẻ châm chọc Kỳ Vy

- Chỉ là... - Nó định nói thì hắn chen vào

- Nàng cảm thấy ở đây thế nào ? -

Hơi bất ngờ trước câu hỏi đó, nó ngồi xuống chiếc ghế gần đó:

- Rất khác so với trần gian...

- Chỉ vậy thôi sao ? - Hắn đứng dậy, đi đến chỗ Kỳ Vy ngồi và nhìn nó - À, không phải nàng thắc mắc muốn biết tên ta lắm sao ? - Vừa nói vừa đưa tay lên đôi má trắng hồng của Kỳ Vy và mỉm cười, con bé chợt xoay mặt chỗ khác “tay hắn lạnh quá”. Sao hắn cứ thích chạm vào người nó với đôi bàn tay lạnh như băng vậy chứ !

- Um...tôi cũng định hỏi

Thái Tử thu tay lại để sau lưng và xoay người theo hướng ra ngoài – nơi những bông hoa sen tuyệt sắc đang khoe những cánh hoa quỳn rũ dưới làn nước trong veo cùng với những chiếc lá xanh biếc.

- Nàng có thể gọi ta là An Phong, tùy nàng!

“An Phong ? Cái tên nghe cũng hay...” Kỳ Vy lại ngẫm nghĩ về cái tên đó, thì chợt An Phong liếc nhìn nó và khẽ mỉm cười, lại là chế giễu nó sao ? Nó nhú mày nhìn hắn, rồi chợt bùm miệng lại, quên mất những con người trên đây có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác.

Kỳ Vy nhìn An Phong với ánh mắt hiếu kỳ, hắn ở đây mãi mà không thấy chán sao ? Rồi nó chợt để ý đến xung quanh, nó đang ở giữa một hồ sen rộng mênh mông không thấy được bờ, thoang thoảng xung quanh là mùi hương dịu nhẹ từ những đóa sen đang ngập tràn không gian xung quanh...

- Nàng đã biết cách đi lại ở thiên giới chưa ? - Tiếng nói của An Phong làm nó giật mình... “Đi lại ?”. Không lẽ ở Thiên Giới đi lại cũng phải học sao ?

An Phong chợt quay sang đi đến nắm lấy tay nó, định rút tay lại nhưng lại bỏ luôn cái ý định đó, để xem hắn đang dở trò gì nữa...

Hắn kéo tay nó đi trên cây cầu đến bờ bên kia, đi đến khi hết cây cầu, phía dưới lại là mây trắng xóa...

Nó hoảng hồn lùi lại, An Phong lại nhìn nó và cũng với nụ cười đó, cứ như chế giễu nó. Trong lòng có chút bức tức, định quay đầu bỏ đi thì chợt An Phong bước chân rời khỏi cây cầu, đáp chân xuống làn mây trắng...

8. Chương 8

Kỳ Vy to mắt, hắn không hề rút xuống đó ! Làm sao hắn có thể

An Phong chìa tay ra như muốn nó nắm lấy tay hắn, có chút lúng túng, khẽ rụt rè chìa tay ra và đặt tay lên bàn tay lạnh như băng đó...

- Bây giờ, khi là vợ ta nàng đã trở thành một vị thần, không còn là một linh hồn tầm thường nữa...

Nó to mắt nhìn An Phong “Mình đã thành một vị thần sao ?”. Chợt hắn giật mạnh tay nó, Kỳ Vy hoảng sợ nhắm mắt lại và hét lên...

- Có gì mà nàng lại la toán lên thế hả ? - Tiếng An Phong với chút bức tức – Ta chưa bao giờ thấy một Thái Tử Phi nào vụng về như nàng cả...

Trong phút chốc Kỳ Vy đã ôm chầm lấy cổ An Phong, đôi mắt nhắm tịt, chân nó đang lơ lửng giữa những tầng mây, vì không muốn hấn coi thường, nó khẽ nhướn mắt lên và nhìn xuống chân, quả thật nó không hề cảm thấy như bị rơi xuống...

- Nếu nàng không muốn rơi xuống đó, thì tốt nhất nên nghe theo ta...đương đương là một vị Thái Tử Phi của Thiên Giới mà đi đâu cũng phải có người hầu bên cạnh, quả thật chẳng khác nào một đứa trẻ...- An Phong liếc nhìn nó rồi nhếch miệng cười.

Kỳ Vy lại chau mày bặm môi nhìn hấn “ Cái gì ? Nói mình chẳng khác một đứa trẻ ? Quá đáng...”

- Nàng hãy thả lỏng cơ thể, và cứ cảm giác như mình có thể bay...đừng nghĩ đến việc nàng sẽ rơi xuống đó...

Kỳ Vy cố nuốt nước bọt, và làm theo.Tay hơi run run, nhưng dần dần rời lỏng tay ra khỏi cổ An Phong, tập trung và cố quên đi việc mình bị rơi xuống đó, nó không rơi được xuống đó nữa vì nó đã là một vị thần rồi mà ? Có ai mà thấy thần thánh bị rớt xuống trần gian bao giờ chưa chứ?

Và hai tay hoàn toàn tự do, không chạm vào bất cứ cái gì nữa và nó đã bay được...

- Được rồi, tốt lắm...- An Phong đứng đó khoanh tay nhìn nó...

Kỳ Vy có chút đắc ý “ Dám bảo mình vụng về sao ?”.

- Nếu nàng muốn di chuyển xung quanh, thì cứ nghĩ rằng mình như một chú chim và muốn bay lượn xung quanh, muốn đến nơi mà nàng muốn đến.

Kỳ Vy lại nhắm mắt lại, buông lỏng cơ thể và lượn nhẹ nhẹ, và từ từ tăng tốc độ, cảm giác như hòa mình vào trong gió, được gió nâng lên .Trong lòng nó rất rất cảm ơn An Phong đã giúp nó có thể bay lượn như những tiên nữ và những thiên thần khác...

Trong thời gian ngắn, nó có thể di chuyển xung quanh An Phong mà không còn cảm giác nặng nề như trước nữa. Chợt An Phong bắt lấy tay nó, làm nó khựng lại bất ngờ nhìn An Phong...

- Nếu nàng thích, ta có thể cùng nàng dạo xung quanh Thiên Giới...

Hơi bất ngờ trước câu nói đó nhưng nó rất hiếu kỳ những gì ở thiên giới này, từ những vị thần, cách suy nghĩ của họ và những việc làm của họ.

Hấn ôm lấy eo nó và đưa nó bay khắp thiên giới, trong lòng không còn nghĩ ngợi về những quá khứ nữa. Nhìn An Phong không đáng ghét như nó tưởng, mà lại rất dễ thương và dễ gần, tuy hơi nóng tính.

Chợt trong đầu Kỳ Vy lại hiện lên một câu hỏi, từ khi bước chân lên thiên giới và biết được mình là Người Được chọn thì nó đã có ngay câu hỏi đó.

Nhìn An Phong, trong hấn có vẻ say mê quan sát xung quanh.

- An Phong...

An Phong xoay sang nhìn nó, và đón chờ câu nói tiếp theo của nó:

- à hm..! Tôi định hỏi, một câu hỏi nhỏ thôi anh không cần căng thẳng...tôi...

An Phong bức bối với cái câu mở đầu dài dòng của nàng ta, chợt nhíu mày lại:

- Hỏi gì thì hỏi đi, sao nàng cứ lôi thôi vậy...

- Tôi muốn hỏi, tôi là Cô Dâu thứ mấy của anh...?

Đang bay thì An Phong chợt ngưng lại, lại nhìn nó nhíu mày rồi nhếch môi:

- Chỉ câu hỏi đó thôi à ?

Nó khẽ gật đầu: “Ừm!”

- Thứ 9 – An Phong đáp gọn - còn gì nữa không ? Đã thỏa lòng tò mò của nàng rồi chứ? – Có vẻ như không vui khi Kỳ Vy hỏi câu hỏi đó. – Từ nay về sau, ta không muốn nàng hỏi những câu hỏi tương tự như thế, hiểu chứ ?
- Tôi xin lỗi, tôi không nghĩ anh sẽ không vui... - chưa kịp nói hết, An Phong liền xen vào
- Không cần nàng phải nói những câu như thế đâu ! – Rồi An Phong chợt thay đổi sắc mặt – Mà ! Hôm qua nàng đã khóc à ?
- Sao ? – Kỳ Vy bất ngờ to mắt thất thần..

9. Chương 9

Hôm qua...

Khi hân hôn nó...

Kỳ Vy đẩy An Phong ra khiến hân xém ngã ra đất, nó lấy tay chùi chùi môi.

- Anh.. anh làm gì vậy hả ? – Nó vừa nói vừa lùi lại về góc giường và ôm lấy cái chăn.

An Phong tỏ ra điềm tĩnh và tiến gần lại nó, với ánh mắt xét nét:

- Nàng là Cô Dâu của ta... ta muốn làm gì là chuyện của ta. Ta nghĩ nàng cũng hiểu mà... ?
- Tôi..tôi... - Nó ấp úng, dù biết nếu như lấy chồng thì... - Nhưng tôi..tôi chưa chuẩn bị..

Hân khẽ nhếch môi cười trên Kỳ Vy, làm con bé nhúm mày : “ Cười gì mà cười chứ ?”

- Ta đùa thôi, chúc nàng ngủ ngon...- Nói rồi quay lưng bỏ đi ra ngoài.

Kỳ Vy ngồi trong phòng nhìn hân với ánh mắt tức giận, đơn giản là hân làm nó xém nữa rút tim ra ngoài luôn rồi ấy chứ, một con người đẹp trai như thế mà lại có cái tính tình “ quái dị” thật...!

Giờ đây trong căn phòng trống và lạnh lẽo, khi đầu óc con người không có gì để nghĩ thì sẽ nghĩ đến những gì vừa xảy ra, hay những gì quan trọng...

Kỳ Vy nghĩ về mẹ, về ba của nó, không biết họ làm sao rồi ? Có lẽ họ rất đau đớn vì sự ra đi của nó, Kỳ Vy tự trách mình ngốc quá, nếu như nó cẩn thận khi qua đường thì sẽ không có gì xảy ra rồi.

Nhưng có ai biết cho dù nó có tránh được vụ tai nạn này, thì trời cũng sẽ sắp đặt một vụ khác. Vì nó đã được định sẵn phải như thế.

Ngồi ôm lấy hai chân úp mặt vào mà khóc nức nở, nó nhớ mẹ quá... Ở đây, nó cảm thấy cô độc biết chừng nào, làm sao nó có thể đối mặt với những gì sắp xảy ra đây ? Trước mắt nó là một tên Thái Tử với tính cách kì lạ....

Kỳ Vy cứ thế mà khóc, thế rồi ngủ mất lúc nào không hay, với cái tư thế ngủ của nó hiện giờ thì bất cứ nam nhân nào nhìn thấy cũng lắc đầu “Cô ta có phải là nữ nhi không chứ !”.

Khổ nổi tiếng khóc của nó không lớn nhưng cũng đủ để Thái Tử nghe thấy, khi mở cánh cửa phòng, trước mắt đã thấy Kỳ Vy với tư thế ngồi mà đầu thì dựa vào tường ngủ ngon lành, trên má còn những làn nước mắt chưa kịp khô.

Khẽ đưa tay gạt làn nước mắt, chỉ cười khẩy nhìn nữ nhi trước mặt đang đau khổ vì nhớ những con người ở hạ giới kia...

An Phong vội bế Kỳ Vy sửa lại tư thế ngủ, đặt nó nằm ngay ngắn trên giường và đắp chăn lại. Rồi ra khỏi căn phòng nhẹ nhàng như một cơn gió thoảng qua cũng như khi đến.

Hiện tại...

- Sao ? - Kỳ Vy to mắt nhìn An Phong “ Làm sao hần...hần lại biết mình...khóc ?”

Thoáng chốc cảm giác nặng nề ngập tràn tâm trí, cơ thể thì như bị một tảng đá nặng hàng tấn đè phải, nó loạng choạng và rồi không giữ lấy thăng bằng và bắt đầu ngã mình rơi xuống làn mây trắng.

Gương mặt thất thần nhìn bóng hình nữ nhân kia đang từ từ rời xa mình, không nghĩ cô ấy lại để tâm chuyện hôm qua đến vậy, cảm giác có chút hối hận vì câu nói vừa nãy của mình.

An Phong vội gạt hết tất cả những suy nghĩ đang cứ quanh quẩn trong đầu, và lao về phía Kỳ Vy thật nhanh, Kỳ Vy rơi nhanh đến độ trong phút chốc không còn nhìn thấy người nữa, xa xa chỉ nhìn thấy một bóng hình mập mờ của một nữ nhi yếu đuối với y phục màu hồng hồng.

An Phong lao nhanh như bay về phía Kỳ Vy, trên lưng giờ đây là một đôi cánh trắng muốt tuyệt đẹp, đẹp hơn cả những vị thiên thần kia...

Vội đưa tay bế lấy Kỳ Vy, gương mặt mang chút lo lắng.

- Kỳ Vy ! – An Phong khẽ gọi tên nó, nhưng dường như nó đã ngắt đi, có lẽ là do quá sợ hãi khi bị rơi ở độ cao thế này.

Lại như một cơn gió, An Phong bế Kỳ Vy về phòng rồi lại nhanh chóng tan biến không một dấu vết.

Chẳng lâu sau thì Kỳ Vy lại giật mình tỉnh dậy, lấy cổ tay ấn ấn phần giữa hai chân mày. Đang cố nghĩ đến chuyện gì đã xảy ra với nó thì chợt giật mình không thấy cây trầm ngọc đang cài trên đầu đâu.

Loay hoay tìm cây trầm, cảm giác lo lắng lại xuất hiện “ Chết rồi, nếu hần biết cây trầm mất...thì...”

Kỳ Vy sức nhớ, chắc khi nó nằm trên giường rồi cây trầm rơi ra và nằm đâu đó trên giường.

Nhưng tìm mãi vẫn không thấy “ Làm...sao...đây?...làm..sao..? Nó mất rồi...” Kỳ Vy như muốn bật khóc và lục tung giường ngủ lên...

10. Chương 10

Trong đầu chợt nhớ ra, chắc lúc nó ngã xuống, có thể cây trầm đã giuộc khỏi và rơi xuống “trần gian ?” Nó to mắt và bụm miệng lại “ Trần gian ? Trời đất...”.

Nhưng cho dù cây trầm rơi nơi nào đi chẳng nữa, nếu Thái Tử phát hiện cây trầm mà hần tặng nó mà lại làm mất như thế, chắc hần sẽ rất tức giận. Tính khí của hần, nó không thể nào đoán trước, lúc thì đáng yêu như “ thiên thần” lúc thì đáng sợ như “ quỷ sứ” ...

Vội ngồi dậy đi ra ngoài, mở cửa ra, giờ đây chỉ toàn một màu tối xảm, chỉ có những tia sáng lấp lánh từ ánh trăng và những ngôi sao xa xa...

Trời tối thế này, làm sao nó có thể tìm cây trầm bé nhỏ đó dưới làn mây kia đây ?

Mặc kệ, cố gắng nhắm mắt thả lỏng người và từ từ lượn vào khoảng không và bay đến một nơi nào đó mà nó vẫn không rõ, hình như lại đến hồ sen ?

Giờ đây, trước mắt là cây cầu bằng đá cẩm thạch, trong màn đêm , cây cầu phát ra một thứ ánh sáng kỳ lạ màu xanh xanh vừa huyền ảo mà lại lung linh.

Cảnh vật nơi đây đẹp hần lên vào ban đêm, làn nước trong veo phản chiếu hình ảnh của những ngôi sao nhỏ và mặt trăng...

Nó như quên mất nhiệm vụ của mình, tâm trí như bị vẻ đẹp kia mê hoặc... “ Nơi đây đẹp đến vậy sao ?” Xa xa nó lại thấy cái gì đó, sáng sáng, những “chấm” nho nhỏ và....đang di chuyển ?

Nó sải từng bước trên cây cầu và đi gần đến những vệt sáng kia, dần dần hiện rõ. Thì ra là những con đom đóm, không ngờ ở thiên giới lại có đom đóm đẹp như vậy, ánh sáng hơi xanh xanh hòa quyện vào cảnh sắc

nơi đây. Chúng bay thành đàn, đẹp như những vệt sáng được một vị họa sĩ tài ba vệt lên từng đường sáng đó.

Mãi ngắm cảnh vật mà quên mất nó đã bước đến phần giữa của cây cầu, nơi lúc sáng nó gặp An Phong...

Chợt từ đâu một giọng nói của một nữ nhân vọng ra...

- Không ngờ Thái Tử Phi lại rảnh rỗi ra đây ngắm cảnh vào đêm hôm khuya khoắc như thế này...

Kỳ Vy giật mình quay sang hướng phần bên kia cây cầu, trong màn đêm huyền ảo bước ra là một cô gái mặc một bộ y phục màu trắng viền đỏ đang tiến gần đến chỗ Kỳ Vy, cô gái mang một nét đẹp thuần khiết với đôi mắt to tròn ngây thơ, trong nàng ta chỉ độ tuổi trăng tròn là cùng - nhỏ tuổi hơn nó sao ?

Kỳ Vy to mắt...

- Cô là ai...sao lại...

Cô ta bước từ từ đến chỗ nó, khẽ mỉm cười một nụ cười đáng yêu nhưng chứa phần bí ẩn...

- Nàng không biết ta...nhưng ta biết nàng... - Vừa nói vừa dạo xung quanh Kỳ Vy, với ánh mắt xét nét - Quả thật trời đất không chọn lầm người, Tân Thái Tử Phi trong cũng xinh đẹp thật, coi bộ đẹp hơn cả những cô gái trước kia...

- Cô biết gì về những Thái Tử Phi trước kia của Thái Tử ư ? - Kỳ Vy

Chợt cô gái không đi, đứng khựng lại, vẻ mặt điềm tĩnh, nghiêm trang. Nhìn Kỳ Vy với một ánh mắt kỳ lạ...

- Nàng thắc mắc về họ lắm sao ?

- Tôi... - Kỳ Vy đáp ứng, vốn có chút hiếu kỳ, nhưng khi hỏi câu hỏi lúc sáng, thái độ An Phong thay đổi hẳn, không biết tại sao lại như thế...Hay An Phong đã yêu một trong số họ ? - Không..! À...chỉ một tí, nhưng bây giờ tôi sẽ không hỏi nữa đâu...

- À ! ra là vậy - Nàng ta lại mỉm cười - Nhưng thần chỉ muốn nhắc nhở Thái Tử Phi một điều... rằng Thái Tử không thích những cô gái luôn tò mò về quá khứ của Người...

- Sao kỳ lạ vậy chứ.... - Kỳ Vy lầm bầm, rõ là có bí mật không thể tiết lộ đây mà...

- Nói vậy thôi, Thái Tử Phi đừng bận tâm quá làm gì, chỉ ghi nhớ là được rồi... - Vừa nói nàng ta vừa đi đến chiếc bàn bằng ngọc cẩm thạch gần đó, lấy hai tách ra và rót trà từ từ vào từng tách, trà như đã pha sẵn từ khi nào, từng làn khói trắng mỏng manh tỏa ra xung quanh tách trà...- Một bí mật, mà từ trước giờ bất cứ Thái Tử Phi nào cũng phải tò mò về Thái Tử - Câu nói vừa dứt, Kỳ Vy vội quay mặt sang nhìn nàng ta, trong nàng ta khá đặc ý, kết quả là Kỳ Vy nhìn nàng ta với ánh mắt hiếu kỳ, chợt ngừng tay không rót trà - Đó là người chưa bao giờ yêu ai cả, vì thế xin Thái Tử Phi đừng hiểu lầm rằng Thái Tử không cho nàng biết quá khứ của người là vì một mối tình vợ vãn nào đó... - Nói rồi nàng ta khẽ cười

Vội cầm tách trà đưa cho Kỳ Vy, nó vội cầm lấy tách trà vừa thổi vừa hớp từng ngụm...

- À, nãy giờ nói chuyện mà thần quên hỏi tên Thái Tử Phi.

- Tôi tên Kỳ Vy... - Nói rồi cầm ly trà hớp một ngụm

- Kỳ Vy...! Tên cũng hay đấy, còn thần là Băng Châu, là thần mùa Xuân kiêm thần Tình Yêu... - Nàng ta trong có vẻ nhàn rỗi thì phải, lại cầm tách trà đi xung quanh ngắm nghía Kỳ Vy, lâu lâu lại hớp một ngụm trà...

- Hoá ra, cô cũng ra đây ngắm cảnh à ? - Kỳ Vy vừa nói dứt lời, đặt nhẹ tách trà lên bàn và đi từ từ đến lan can cầu, hướng mắt về những bông hoa sen đang rực rỡ dưới ánh trăng huyền ảo...

- Cũng có thể gọi là ngắm cảnh... - Nàng ta cũng đi đến thành lan can và đứng cạnh Kỳ Vy

- Cũng có thể....? - Kỳ Vy to mắt

Đáp lại câu nói đó, Băng Châu chỉ nhẹ nhàng cười... Kỳ Vy lại nhún mồm nhìn nàng ta, quả thật cô ta hơi trẻ con thì phải...

Chợt Băng Châu lại xoay mặt sang nhìn Kỳ Vy, như muốn hỏi gì đó...

- À, nghe nói Thái Tử có tặng cho Thái Tử Phi quà cưới phải không ?

- Quà...quà cưới ? - Kỳ Vy to mắt “ Là cái gì...?”

- Sao cơ? Thế Người chưa tặng cho nàng sao ? Thật là... - Băng Châu nhếch môi, quên mất cái thái độ của Kỳ Vy hiện giờ, vội quay mặt sang – À!Nghe nói đó là một cây trâm cài tóc... - Nàng ta tỏ ra tò mò về món quà đó, nhưng suy cho cùng nàng ta nghĩ gì thì không ai biết được.

- Trâm ? - Kỳ Vy hình như đã nhớ ra gì đó...- Ôi không ! – Nó vội lấy tay bịt miệng lại, gương mặt hốt hoảng.... – Ôi không.....Tôi...

- Thái Tử Phi sao thế ? Nàng không được khỏe à ? – Băng Châu

- Tôi...Tôi đã làm mất nó. Cây trâm đó, tôi đã sơ ý...

- Nàng nói sao ? Vậy ra Thái Tử đã tặng cho nàng, nhưng nàng đã làm mất à ? - Băng Châu nhún mồm, gương mặt có chút bối rối.

Kỳ Vy gật gật đang mãi suy nghĩ nên tìm cây trâm bằng cách nào nhanh gọn lẹ mà không bị Thái Tử Phát hiện. Chợt Băng Châu phá lên cười. “ À, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà...”

Kỳ Vy trấn tĩnh lại, đứng dậy nhìn nàng ta, nó đang phát điên vì cây trâm đó thì nàng ta lại đứng đó cười ha hả như không có chuyện gì...

- Cô cười gì chứ ! – Nó nhún mồm

- Chỉ là cây trâm thôi, Thái Tử Phi không cần phải lo - Nói rồi Băng Châu chìa tay ra, bàn tay vẫn còn nắm chặt như có vật gì đó chứa bên trong.

Kỳ Vy tròn mắt nhìn tay Băng Châu “ Cô ta đang làm gì vậy nhỉ ?”, chẳng lẽ cô ta đang giữ cây trâm ?

Tiếp theo sau đó là nàng ta lại đang lẩm rầm cái thứ ngôn ngữ gì đó trong miệng, khoảng chừng một lát sau.

Khi những ngón tay nhỏ nhắn kia từ từ mở ra thì bên trong phát ra một thứ ánh sáng màu hồng huyền ảo lan tỏa ra khắp hồ sen và Thiên Giới.

Kỳ Vy chớp chớp mắt xoay mặt sang hướng khác để tránh thứ ánh sáng đó, chỉ trong chốc lát thì mọi thứ xung quanh trở lại bình thường. Nó xoay mặt lại, thật không tin nổi...cây trâm đang nằm trên tay Băng Châu, trong lòng mang một nỗi vui mừng khó tả và chụp ngay lấy cây trâm.

11. Chương 11

Hai tay Kỳ Vy đan xen ôm chặt cây trâm,gương mặt không giấu nổi sự vui mừng:

- Ôi! Không tin được...tôi cứ tưởng...- Không chần chừ, quàng tay ôm lấy nàng Băng Châu.

Nàng ta có vẻ lúng túng với cái ôm suýt nghẹt thở của Kỳ Vy, vội nhẹ nhàng đẩy Kỳ Vy ra...

- Vậy là ổn rồi, mong Thái Tử Phi giữ nó cẩn thận hơn...

- Nhưng làm sao cô lại tìm được nó...

Băng Châu không nói gì mà quay lưng bỏ đi về hướng màn đêm...

- Chính thần đã tạo ra cây trâm đó, nó là một thứ bảo bối rất quý giá có thể bảo vệ Thái Tử Phi khỏi mọi nguy hiểm. Vì là linh vật nên khi thần đọc chú thì nó tự động sẽ xuất hiện... - Rồi đứng lại, giờ đây đã cách Kỳ Vy khoảng mười bước chân, Băng Châu xoay mặt lại, mỉm cười với Kỳ Vy, vẫn đôi mắt to tròn ngây thơ đó rồi từ từ tan biến thành những đốm đỏ đỏ sáng rực rồi hòa vào khoảng không.

Giờ đây chỉ còn mình nó ở đây, mối lo lắng trong tâm trí từ khi rời khỏi căn phòng đến giờ cũng không còn nữa.

Cảm giác nhẹ nhõm, nhưng tự động len lỏi đâu đó trong đầu sự nhớ nhung khôn xiết. Nhớ những món ăn mà mẹ hay nấu cho nó. Nhớ những kỷ niệm khi còn ở hạ giới, những nỗi nhớ lại tràn về như một dòng thác không điểm dừng...

Cô đơn lạc lõng, nhớ những lúc nó và Việt Anh cùng đi dạo, cùng bên nhau dù lúc vui hay buồn.

Đôi mắt tròn đen tuyền long lanh ngấn lệ, những giọt lệ cứ thế thi nhau rơi xuống, nó vẫn đứng ở lan can, vẫn ngắm những đóa sen hồng kia. Nhưng tâm trí không hề mang một ý nghĩa ngắm cảnh...

Từng giọt lệ rơi xuống hòa vào làn nước trong veo đang chảy phía dưới chân nó.

Trong phút chốc, một luồng sáng trắng kỳ lạ xuất hiện từ dưới làn nước ở giữa cái hồ rộng mênh mông, luồng sáng càng ngày càng lan rộng. Có phải là do những giọt lệ của nó ??

Kỳ Vy vội lấy tay gạt những dòng lệ ướt đầm trên má, tay vén y phục và bước nhanh lên theo cây cầu đi ra ngoài để nhìn rõ hơn, nhưng vì hồ sen quá rộng, nó chỉ thấy được những tia sáng đang càng ngày càng sáng hơn nhưng không biết cái gì đã tạo ra thứ ánh sáng kỳ lạ đó...

Trên tay vẫn cầm trâm cài tóc, vội nhét vào đai eo để khỏi bị rơi ra ngoài một lần nữa...

Kỳ Vy nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể. Trong phút chốc cả thân hình được nhấc bổng lên khỏi cây cầu, mở mắt ra và tiến gần đến vệt sáng đó. Nó như đang lướt trên những đóa sen kia, mùi thơm thoang thoảng của hoa sen ngập tràn xung quanh. Mái tóc đen tuyền của nó bồng bềnh như một tấm vải lụa đang thả mình trong gió.

Chỉ cách vệt sáng đó vài bước chân, nó ngưng lại đáp chân xuống một lá sen. Thật kỳ lạ rằng nó không hề rơi xuống nước, cơ thể nhẹ như một chiếc lông vũ. Ánh sáng đó rất chói mắt, những cảnh vật xung quanh được nhìn thấy rất rõ bởi thứ ánh sáng này chiếu vào.

Một lát sau, thứ ánh sáng trắng đó nhạt dần, nhạt dần. Giờ đây chỉ còn nhìn rõ nơi phát ra ánh sáng nhưng không còn nguy hại đến mắt nữa...

Kỳ Vy tiến gần hơn, gần hơn...

Lần trong những lá sen tròn kia là một cái gì đó màu trắng như một đóa sen khác, nhưng không phải một đóa sen thường, nó như làm bằng pha lê, những cánh hoa trong suốt tuyệt đẹp, nhụy cũng bằng pha lê trong veo, đóa hoa trong suốt đến nỗi có thể thấy rõ làn nước đang chảy phía dưới nó...

Tiến gần hơn nữa, Kỳ Vy như bị mê hoặc bởi vẻ đẹp thuần khiết của đóa Tuyết Liên.

Khẽ ngồi lên một chiếc lá sen, nhẹ nhàng đưa tay chạm gần đến những cánh hoa mỏng manh như dễ vỡ, thì chợt khựng tay lại, trên nhụy hoa là một viên ngọc màu trong suốt phản phát đầu đó những sắc màu cầu vồng tuyệt đẹp...

Khẽ mỉm cười, tiếp tục đưa tay chạm vào đóa sen kia.

Cảm giác đóa sen lạnh lạnh, có phải chẳng do buổi tối nên nó mới thế ? Những cánh hoa mềm mượt mỏng manh, không cứng nhắc như nó tưởng. Kỳ Vy chưa bao giờ nhìn thấy đóa sen nào đẹp như vậy bao giờ, cả mùi hương của nó tỏa ra cũng đặc biệt hơn những hoa sen khác...

12. Chương 12

“Nhưng tại sao lại có một viên ngọc bên trong hoa ?”

Chợt như một sức mạnh không thể chống đỡ, đóa sen như ngày càng lạnh hơn, lạnh như băng, làm bàn tay nó cũng lạnh theo. Kỳ Vy vội rút tay lại, nhưng chưa kịp thì có một lực đẩy rất mạnh đẩy nó văng ra xa....

Kỳ Vy hét lên, cơ thể bị đẩy qua khỏi cây cầu bằng ngọc và ngã xuống hồ sen phía bên đây, thì chợt cảm thấy có ai đó đã chụp được nó....

Vội mở mắt, trước mặt là nam nhân với làn tóc dài đen tuyền đó...

- An Phong...

An Phong không nhìn nó, chỉ vội bế nó đến cây cầu rồi thả phịch nó xuống...

Cơ thể va đập với một thứ cứng như ngọc thì đau không thể tưởng, bàn tay nó bị trầy đôi chút do tay bị cào vào bề mặt cầu...

Nó bậm môi nhìn An Phong như muốn ăn tươi nuốt sống” làm sao hấn lại thô bạo với mình như thế chứ ?”

An Phong nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng:

- Nàng đến đây để làm gì ? - Hấn gần giọng

- Tôi...tôi đến chỉ để ngắm cảnh...

An Phong trừng mắt cúi người xuống gần đến Kỳ Vy, cầm chặt lấy cổ tay của nó.

Kỳ Vy nhú mày nhăn nhó do đau, bàn tay hấn cứng như thép nguội..

- Nói! nàng đến đây phải chăng có mục đích khác ?

- Tôi...- Nó cố cựa quậy tay để thoát khỏi bàn tay cứng như thép nguội mà lạnh như băng kia – Tôi không có mục đích gì cả...tôi chỉ ngắm cảnh thôi mà...

- Nàng còn chối sao ? Nếu ngắm cảnh thì tại sao lại ra giữa hồ sen để làm gì ? Nhưng bây giờ đâu còn sớm để nàng ngắm cảnh đâu – Càng nói An Phong càng nắm chặt cổ tay nó hơn, cảm giác như cổ tay như vỡ vụn...

- Thái Tử sao lại nóng tính với Thái Tử Phi vậy chứ ? - Giọng nói trong vắt quen thuộc phát ra từ phía sau An Phong.

Nghe giọng nói đó, An Phong vội rời lỏng tay và bỏ tay ra khỏi cổ tay Kỳ Vy. Phía sau là cô gái lúc nãy, đang tiến gần đến và cười khẩy nhìn An Phong

- Nãy giờ nàng đi đâu thế hả ? – An Phong gần giọng nhìn Băng Châu

- Quả là phong độ của một vị Thái Tử, nhưng đau cần phải đối xử với Thái Tử Phi như thế chứ ! – Băng Châu vừa nói vừa đi đến đỡ Kỳ Vy dậy, bàn tay vừa nẩy chạm vào đóa Tuyết Liên vẫn còn lạnh ngắt không còn chút hơi ấm nay lại bị An Phong siết chặt cứ ngỡ tàn phé rồi, nó cố dùng tay kia xoa xoa cho bàn tay lấy lại hơi ấm...

- Nàng bị trúng độc băng rồi... - Băng Châu nhú mày nhìn Kỳ Vy đang cố làm ấm tay

- Ta hỏi nàng, nãy giờ nàng đã đi đâu...sao bây giờ mới xuất hiện ? – An Phong trừng mắt nhìn Băng Châu

- Thần đi đâu thì liên quan gì đến Thái Tử ? – Băng Châu liếc mắt nhìn An Phong

- Nàng còn nói, đương đương là một vị thần có nhiệm vụ bảo vệ “Băng Châu” mà lại lơ là như thế sao ?

- Ngài nói gì vậy ? Chẳng phải “Băng Châu” vẫn còn đó sao ? – Không muốn nói với tên Thái Tử ngang ngược, hai tay Băng Châu ôm lấy bàn tay lạnh như băng của Kỳ Vy và thổi một luồng khí trắng vào bàn tay gần như mất đi sự sống đó...

Trong phút chốc hàn băng trên tay tan dần, bàn tay Kỳ Vy đã trở nên ấm áp hơn. Băng Châu khẽ buông tay ra... mỉm cười nhìn Kỳ Vy. Bây giờ, Băng Châu mới xoay mặt lại nhìn An Phong:

- Thần không ngờ Thái Tử lại đan tâm nghi ngờ một nữ nhi yếu đuối như Thái Tử Phi là một kẻ cấp “Băng Châu”, ngài không thấy quá đáng sao ? Thần nghĩ chỉ vì nàng ta chỉ hiểu kỳ những vết sáng do “Tuyết Liên” và “Băng Châu” phát ra thôi. – Nói rồi Băng Châu im lặng một lát - Thần mong ngài nên suy xét cẩn thận trước khi làm một việc gì đó.

Nói rồi nàng ta lại tan biến mất thành những đóm màu đỏ rồi hòa vào khoảng không...

Giờ đây chỉ còn Kỳ Vy và An Phong ở hồ sen, nó chỉ hiểu sơ sơ nội dung của hai người vừa nói, rằng Băng Châu là một vị thần đang bảo vệ viên ngọc ban nẫy nó nhìn thấy và hiểu tại sao An Phong lại đối xử với nó như vậy khi nó chạm vào đóa sen đó ! Không lẽ viên băng châu ấy ẩn chứa một sức mạnh gì sao ?

Mà đúng rồi, nó vừa “hưởng trọn” thứ sức mạnh đó là gì, bị luồng sức mạnh ấy đẩy ra rất xa và xém mất mạng, vậy mà còn bị trúng độc băng ngờ như bị tàn phế bàn tay...

Nhưng theo nó nghĩ đó chỉ là một hình thức bảo vệ cơ bản của đóa Tuyết Liên, đó không phải là sức mạnh thực sự của đóa Tuyết Liên và viên Băng Châu kia, có thể nó mạnh hơn nhiều...Coi bộ từ nay nó phải cẩn thận khi động chạm đến mọi thứ ở Thiên Giới này, ai ngờ trên thiên giới lại nhiều bảo bối kỳ lạ đến vậy...

An Phong vẫn đứng đó và đang trừng mắt nhìn nó, ánh mắt lạnh lùng khiến tim nó muốn tan vỡ.

Bàn tay lúc nẫy bị An Phong ghì chặt vẫn còn đau, tay vẫn ôm chặt cổ tay và vội lơ đi nam nhân đó rồi chạy thật nhanh rời khỏi cây cầu, đứng trước khoảng không, không suy nghĩ nhiều, nhắm mắt nhảy xuống...

An Phong thất thần to mắt chạy đến, ngỡ rằng nàng ta đang nghỉ đại mà nhảy xuống để quyền sinh...Nhưng...

Kỳ Vy thả lỏng cơ thể và hòa vào khoảng không, đôi mắt nhắm tịt đang nghĩ về căn phòng của nó. Chỉ trong phút chốc chân đã chạm xuống nền đất – căn phòng của nó trên Thiên Giới...

Vội đóng sầm cửa phòng lại và xoay lưng lại dựa vào cửa, lòng đầy căm phẫn tên Thái Tử đó, sao hắn có thể đối xử với nó như vậy chứ ? Viên Băng Châu đó đối với hắn quan trọng hơn nó sao ? Chỉ vì hiểu kỳ mà xém nữa bị hắn lấy mạng...

Trời thật không công bằng với nó, tại sao nó phải là “Người Được Chọn” chứ ? Tại sao nó lại lấy một tên Thái Tử với cái tính kỳ lạ như vậy chứ ?

Nó thương bản thân mình quá, ở nơi đây không ai có thể biết được nó đau khổ thế nào, nó ước có mẹ ở đây, nó sẽ ôm chặt lấy bà mà khóc thật to để giải tỏa hết nỗi đau khổ trong nó.

Kỳ Vy khụy xuống lưng dựa vào cửa, đôi mắt lại ngẩn lẹ như sắp tràn ra khỏi mắt...

Chợt nó cảm thấy một luồng khí lạnh thổi từ sau lưng, An Phong đang đứng ngoài cửa. Nó cũng chẳng mảy may để ý ai ngoài đó, cứ ngồi đó. Hình như cánh cửa sau lưng nó đang động đậy “có ai ngoài kia đang đẩy cửa ?”

Trong phút chốc cánh cửa như bị một lực rất mạnh tác động vào và đẩy bung ra, kết quả là Kỳ Vy bị cánh cửa đẩy mạnh ra và ngã ra đất...

Thất thần không hiểu chuyện gì, nó ngược mắt lên, trước mặt là An Phong với ánh mắt lạnh lùng nhưng hình như có chút gì đó... quan tâm đến nó.

Thấy An Phong, Kỳ Vy xoay mặt chỗ khác, gương mặt tức giận...

An Phong nhú mày tiến gần đến nơi nữ nhân đang ngã dưới đất, hai tay nâng bờ vai bé nhỏ hòng đỡ Kỳ Vy đứng dậy...

- Nàng không sao chứ ? Ta không nghĩ nàng lại ngồi ngay cửa... -

Khi Kỳ Vy rời khỏi hồ sen, lòng An Phong đã có chút gì đó khó chịu, bứt rứt sau những lời nói của Băng Châu, phải chăng chàng đã quá đa nghi, trong Kỳ Vy không có chút gì là muốn lấy “Băng Châu” vì lợi ích riêng... Nhìn Kỳ Vy nhảy xuống khoảng không, trái tim trong lồng ngực đập liên như từng hồi trống vang dội. Ngỡ nàng sẽ biến khỏi thiên giới, ai ngờ...

Nàng ngồi trước mặt mà lòng cảm phần bản thân...

Kỳ Vy vội gạt đôi bàn tay lạnh lẽo kia ra khỏi người mình, vội kéo y phục và cố đứng vững, quả thật An Phong có một sức mạnh gì đó tiềm ẩn, chỉ một cái đẩy cũng đủ để Kỳ Vy mang trọng thương, rất may là trong người Kỳ Vy mang trâm ngọc, nên phần nào giảm được thứ sức mạnh ghê gớm đó...

Kỳ Vy xoay lưng đi không muốn nhìn thấy An Phong, gương mặt trở nên lạnh lùng...

- Anh...đến đây làm gì ? Có phải...anh muốn..xin lỗi tôi ? - Lời nói đầy oán trách nhưng không mong An Phong sẽ trả lời...

- Có thể nghĩ sao thì tùy nàng, ta chỉ đến xem nàng có sao không... - An Phong đi vội đến Kỳ Vy.

Thấy An Phong tiến gần đến, nó vội lùi lại, cuối cùng sau lưng chỉ còn bức tường trắng lạnh lẽo...

- Anh làm gì vậy chứ ? Tôi không sao...anh...anh về đi... - Kỳ Vy xoay mặt chỗ khác, mặc kệ thái độ cử chỉ ân cần của An Phong dành cho nó...

- Vậy mà không sao ? - An Phong cầm cổ tay nó lên, nhưng cố gắng nhẹ tay không muốn nàng bị đau.

Cổ tay Kỳ Vy - nơi lúc này An Phong ghì chặt, giờ đây là ấn đỏ cả một vùng cổ tay và như muốn chuyển sang màu sẫm hơn...

Kỳ Vy khẽ xuyết xoa, cố kéo tay ra khỏi bàn tay lạnh lẽo kia...

- Anh buông tôi ra, tôi không cần anh quan tâm tôi, tôi cũng không cần ai quan tâm tôi cả...Anh đi đi, hãy cho tôi được yên thân... - Vừa nói đôi mắt rớm lệ và cứ thế từng dòng lệ lại tuông trào...

Nhìn nữ nhi đứng trước mặt rơi lệ, An Phong cảm giác như hàng vạn mũi kim xuyên thấu cơ thể mình. Một tay vẫn còn nắm lấy cổ tay đang đau của Kỳ Vy, tay còn lại ôm chầm lấy nàng...

Biết không thể chống cự lại, Kỳ Vy chỉ ngậm ngùi khóc trong lòng An Phong, cơ thể hân lạnh toát...Nhưng cảm thấy An Phong không hề muốn cơ thể hân lạnh như vậy, đó là do từ khi sinh ra hân đã lạnh như thế rồi, từ bản tính đến thân nhiệt, có phải chăng An Phong là thần Băng giá sao ?

Nhưng nàng không hề biết rằng một phần nữa là An Phong chính là người cai quản gió - Phong Thần, nhưng không phải cơn gió nào cũng lạnh lẽo đến rừng mình.

Chợt An Phong sức nhớ đến điều gì đó, chàng vội đẩy Kỳ Vy ra, dù gì nàng ta cũng không còn phản ứng quyết liệt như trước, gương mặt An Phong lại lạnh lùng như trước...

13. Chương 13

Nhìn Kỳ Vy và đưa tay gạt những giọt lệ đang ướt đầm trên đôi má bé nhỏ...

- Vậy là không sao rồi...nàng nghĩ ngơi đi, ta đi đây... - Nói rồi An Phong bỏ đi.

Kỳ Vy ở lại mà khó hiểu nhìn hân, sao hân lại thay đổi nhanh như vậy chứ ? Ban nãy là một con người với cử chỉ quan tâm người khác, nhưng bây giờ lại xoay 180 độ như thế...

Lúc này còn cảm thấy như muốn tha thứ cho những gì hân gây ra cho nó, giờ đây lại cảm thấy hơi bức bối. Nhìn An Phong đi ra khỏi phòng mà lòng bức bối, vội đi đến đóng sầm cửa lại và lên giường ngủ.

Sáng hôm sau, ánh nắng chói chang từ mặt trời đã tràn ngập khắp căn phòng lạnh lẽo khiến căn phòng trở nên ấm áp hơn bao giờ...

Kỳ Vy vội nhướng mắt lên nhưng ánh nắng chiếu thẳng vào mắt khiến đôi mắt cứ chớp liên hồi. Một hồi sau mới điều chỉnh được thị lực...

Nó lấy tay dụi dụi mắt, chưa kịp đứng dậy thì có tiếng gõ cửa liên hồi, thoạt tưởng là An Phong, nhưng...

- Thái Tử Phi, Người dạy chưa ? - Tiếng của Bích Như

- À, ừ - Kỳ Vy mới kịp trấn tĩnh lại

Kỳ Vy dứt lời thì nàng ta đẩy cửa vào, nhưng hôm nay Bích Như không đem y phục đến cho nó thay, cảm thấy hơi lạ nhưng để xem nàng ta sẽ làm gì tiếp theo...

Bích Như rón rén đi đến đỡ Kỳ Vy đứng dậy, đi được vài bước thì chợt Bích Như khựng lại...

- Công Nương, người không sao chứ ? - Bích Như nhú mày nhìn Kỳ Vy với ánh mắt lo lắng

- Sao ? - Kỳ Vy rõ là không hiểu Bích Như nói cái gì, không lẽ hôm qua nó khóc nên dung nhan trở nên tiêu tụy ?

- Hôm qua Người không được khỏe sao ? - Bích Như

- À, có...chút chút - Kỳ Vy đáp ứng

Bích Như vội dìu Kỳ Vy đến bàn trang điểm gần đó và lấy lược khẽ chải từng làn tóc mượt mà của nó vừa ngắm nghía mái tóc...

- Chắc tại Công Nương ở đây không quen, Người cảm thấy cô đơn đúng không ? - Bích Như

Bất ngờ trước lời nói đó của Bích Như, quả thật nàng ta đã nói trúng những ý nghĩ trong đầu của nó...

Nhìn nét mặt của Kỳ Vy thì Bích Như cũng đủ hiểu, nó vội nói tiếp...

- Nếu đặt Bích Như vào hoàn cảnh như Công Nương thì Bích Như cũng sẽ vậy thôi... Đang sống an lành ở nhân gian cùng cha, mẹ thì đột nhiên phải rời xa họ, vậy mà còn bị bắt lấy một người không quen và còn lạnh lùng như Thái Tử...

Quả thật Bích Như hiểu rất rất rõ hoàn cảnh của Kỳ Vy hiện giờ, cũng chẳng thể nào giải thích nổi tại sao nàng ta lại biết rõ như vậy. Vốn dĩ những thần thánh, linh hồn ở Thiên Giới đều có một khả năng kỳ lạ mà nó không thể đoán được...

- Vậy trước kia, cô đã từng hầu hạ những Thái Tử Phi kia sao ? - Kỳ Vy hiếu kỳ nhìn Bích Như

Nàng ta bật cười, khiến Kỳ Vy có chút ngượng...không lẽ nó nói sai điều gì ?

- Không, thưa Công Nương ! Mỗi một Thái Tử Phi sẽ được phân công một người hầu riêng ! Trước kia Bích Như từng là Thiên Nữ hầu hạ ẹ của Thái Tử, bà là nữ thần của đất đai và cây cỏ, tức là Thiên Mẫu.

- Ra là vậy... - Kỳ Vy

Nói đến đó, Bích Như thôi chải tóc cho Kỳ Vy, đặt nhẹ chiếc lược xuống bàn...

- Trong Công Nương có vẻ mệt mỏi, để Bích Như đưa người đi tắm nhé...

Kỳ Vy to mắt, cứ ngỡ Thần thì “ không cần ” tắm chứ ?

Nhìn thái độ đó của Kỳ Vy, Bích Như chỉ bật cười khúc khích nhưng cố kiềm chế lại...

Vội đỡ Kỳ Vy ra ngoài cửa, trước mắt lại là khung cảnh không mấy xa lạ với Kỳ Vy - một khoảng không toàn mây...

Chợt để ý Bích Như, miệng lại đang lẩm rầm gì đó. Trong phút chốc, xa xa trước mắt hiện lên một dãy cầu vồng tuyệt đẹp, được bắc thành một cây cầu kéo dài đến nơi nó đang đứng

Kỳ Vy tròn mắt kinh ngạc : “ Làm sao cô có thể làm được....!” Nói với Bích Như mà mắt không thể rời cây cầu đủ màu đó...

Bích Như mỉm cười : “ Đây là câu chú đơn giản, bất cứ vị thần nào trên Thiên Giới cũng phải biết”, rồi nàng ta khẽ ghé miệng vào tai Kỳ Vy đọc câu chú đó, nghe rồi có vẻ rất đơn giản nhưng chỉ thiếu một từ hay nói sai thì sẽ không có hiệu nghiệm

14. Chương 14

Bích Như tiếp tục dìu Kỳ Vy đi lên cầu, những màu sắc tuyệt đẹp và khá trong suốt, nó có thể nhìn thấy từng làn mây trắng đang lơ lững bên dưới chân...

Đi đến khi trước mắt hình như là một cánh cổng bằng pha lê tuyệt đẹp, Bích Như vội dìu Kỳ Vy đi nhanh qua cánh cổng. Khi đi qua, cánh cổng phát ra một luồng sáng khiến Kỳ Vy phải nhắm mắt lại nhưng chân vẫn bước đi theo Bích Như.

Một lát sau, cảm giác như luồng ánh sáng đó đã biến mất, không gian xung quanh có vẻ tĩnh lặng pha lẫn tiếng nước chảy. Hình như là một dòng suối, thứ âm thanh đó ngày càng rõ hơn, Kỳ Vy đang mãi hình dung không gian xung quanh thì chợt Bích Như lên tiếng:

- Thái Tử Phi, Người mở mắt ra đi... - Tiếng của Bích Như khiến nó bất giác giật mình mở mắt ra...

Trước mắt là một khung cảnh tuyệt đẹp, quả thật là tiên cảnh, thác nước cao hàng chục mét đang đổ từng dòng nước trắng xóa xuống chiếc hồ nhỏ đường kính chừng 30 mét, nước trong hồ trong veo đến độ có thể thấy từng viên sỏi nhỏ dưới đáy hồ, chiếc hồ không quá sâu...

Với lượng nước không quá lớn, đủ để nghe tiếng con thác đang chảy rì rào nhưng vẫn nghe được tiếng nói của Bích Như...

- Bích Như nghĩ đến đây tắm, Công Nương sẽ cảm thấy thoải mái trở lại...với lại nước ở đây rất ấm...

Nói rồi Bích Như cởi giúp từng lớp y phục trên người Kỳ Vy ra, có vẻ nó hơi ngượng nhưng xung quanh chỉ có nó và Bích Như, cuối cùng chỉ còn lại lớp áo mỏng duy nhất trên người, nhưng không quá lộ liễu...

Khẽ dìu Kỳ Vy xuống hồ, ngâm mình trong hồ, nó cảm thấy tinh thần thoải mái, không còn nặng nề như trước, nước lại rất ấm...

Kỳ Vy khẽ dựa lưng vào một bờ đá gần đó, Bích Như thì ngồi trên bờ dùng tay rưới từng làn nước xuống mái tóc óng ả của nó, vừa lấy tay vuốt từng lọn tóc giúp Kỳ Vy...

Chợt Kỳ Vy cảm thấy tay mình không đau nữa, nơi cổ tay hôm qua bị An Phong ghì chặt... Nay tại sao không thấy đau nữa, hay vì...

Kỳ Vy đưa tay lên, nó to mắt kinh ngạc, cổ tay hoàn toàn bình thường, không như hôm qua... ngay chỗ cổ tay đỏ sẫm thế nhưng bây giờ thì không nhìn thấy gì nữa, nơi đó giờ vẫn trắng hồng mềm mại như lúc nào... Chẳng lẽ là do nước trong hồ đã chữa lành vết thương cho nó ?

Cảm thấy Kỳ Vy có chút lạ, Bích Như khẽ hỏi:

- Người có chuyện gì sao ?

- Nước này có công dụng trị thương sao ? - Kỳ Vy vừa nói vừa bóp bóp ngay cổ tay, mong đây là sự thật.

- Trị thương ? Người bị thương ư ? - Bích Như thay đổi sắc mặt khi nghe Kỳ Vy nói đến đó, khẽ nhíu mày

- Tôi...à...không, làm gì có...! Tôi chỉ hỏi để biết thôi... - Kỳ Vy đáp ứng, nhưng cho dù nó có che dấu thế nào cũng khi ở Thiên Giới bất cứ suy nghĩ, ý định đều có thể nhìn qua thông qua ánh mắt.

Bích Như nhìn Kỳ Vy lo lắng:

- Có phải Thái Tử đã làm người bị thương ?

- Tôi... - Kỳ Vy đáp ứng, định không muốn nói ra, nhưng biết rằng không thể dấu được nữa, nó khẽ gật gật.

Ngỡ Bích Như sẽ buông lời trách móc Thái Tử, nhưng không như dự đoán...

- Thần nghĩ Thái Tử không cố tình làm bị thương Công Nương đâu, chắc Người sơ ý thôi.... - Nói rồi lại tiếp tục dùng tay chải từng lọn tóc trên vai Kỳ Vy.

- Sao cô lại nói vậy ! - Kỳ Vy cảm thấy như Bích Như đang nói giúp cho hần ta.

- Thần hiểu Thái Tử, Người sinh ra vốn đã lạnh lùng và mang trong người một sức mạnh tiềm ẩn, đôi khi Người lại làm thương người khác mà chính bản thân không hề hay biết...

- Làm người khác bị thương thì làm sao hần biết được, vì hần đâu phải là người bị thương... - Kỳ Vy cảm giác như Bích Như cứ luôn nói giúp cho An Phong, trong lòng hết sức bực bội...

- Không đâu Công nương, người đừng nghĩ như vậy... Vì Thái Tử không thể khống chế được thứ sức mạnh đó trong người, Bích Như từ nhỏ cũng hay chơi đùa cùng Thái Tử nên rất hiểu Người. Có lần người vô tình vấp ngã và chạm tay nhẹ vào chiếc bình hoa bằng ngọc mà mẹ Người thích nhất, thì chợt nó rơi xuống và vỡ nát...Người biết đó, loại ngọc làm ra bình hoa ấy không phải thứ ngọc thường vậy mà cũng có thể vỡ tan tành trước bàn tay bé nhỏ của Thái Tử. Kể từ đó, Người luôn luôn cố gắng chú ý cẩn thận từng cử chỉ, hành động của mình và dần đã kiềm chế được phần nào sức mạnh tiềm ẩn trong người.

- Nhưng tại sao, hần lại...tỏ ra lạnh lùng như vậy ? - Kỳ Vy bất giác cảm thấy có chút gì đó cảm thông cho An Phong.

- Quả thật trong Thái Tử là một vị thần mang một dòng “ máu lạnh” trong người, nhưng đó chỉ là một cái vỏ bọc bên ngoài của Người thôi... Về việc Thái Tử không muốn gần gũi tiếp xúc nhiều với các Thái Tử Phi trước kia, và cả Công Nương... - Bích Như nói đến đó, Kỳ Vy vội cố gắng lắng nghe Bích Như – là do theo thần hiểu về Thái Tử, đó là do Người cố né tránh, gặp Thái Tử Phi càng ít càng tốt, vì e rằng nếu tiếp xúc nhiều lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm với một trong số họ và cả Công Nương. Vì thế Thái Tử luôn giữ khoảng cách tuyệt đối với những Cô Dâu của mình. Vì Người biết rằng, nếu như yêu một trong số họ và khi cô ấy hoàn thành nhiệm vụ 30 ngày làm Thái Tử Phi, thì Người sẽ mãi mãi không gặp được người con gái mà Người yêu nữa...

- Ra là vậy sao... - Kỳ Vy cảm giác như trái tim trong lồng ngực thắt chặt lại như muốn ngộp thở. Trước giờ luôn nghĩ An Phong là một vị thần vô tâm, không nghĩ rằng những hành động lời nói của An Phong đều có lý do không thể nói. Buổi nói chuyện chỉ đến đó, Kỳ Vy vội đứng dậy cho Bích Như thay y phục cho nó.

Hôm nay Kỳ Vy mặc một bộ y phục màu xanh da trời tuyệt đẹp, Kỳ Vy rất thích màu xanh đó nhưng dường như khi ở Thiên Giới này thấy màu xanh nhiều quá nên khiến nó hơi nhàm chán thứ màu ấy...

Nhưng suy cho cùng, khi mặc bộ y phục ấy lên người thì cho dù chán đến đâu nó cũng phải công nhận nó vẫn thích màu xanh da trời hơn bất cứ màu khác...

Sau khi tắm ở hồ, nó cùng Bích Như trở về, nàng ta có nhắc nó nếu muốn đi đâu thì gọi cho nàng ta nhưng nhìn nó chẳng có hứng gì mà tham quan ngắm cảnh ở Thiên Giới, thế nên nàng ta đành để cho Kỳ Vy ở lại phòng...

Quả thực cuộc sống nơi Thiên Giới hơi nhàm chán đối với nó, đơn giản nó vẫn không quên được Hạ Giới...

Kỳ Vy đang ngồi trước chiếc gương nhỏ và cầm lược lên chải từng lọn tóc, vừa ngắm nghía mình trong gương, nó chợt giật mình làm rơi lược, nó chợt nhớ đến mình đã để quên cây trâm ở bờ suối...

Vội cúi người nhặt cây lược và đặt lại trên bàn, vén y phục lên đi ra cửa, mở cửa ra... Đứng trầm ngâm một lúc, nó đang nhớ đến câu chú lúc này Bích Như dạy nó...

Rất may nó vẫn nhớ, vội nhắm mắt tập trung và đọc chú. Trong phút chốc, trước mặt lại là chiếc cầu vòng đủ màu trong suốt uốn mình như một cây cầu bắc qua bên kia dãy mây.

Đặt bàn chân nhỏ nhắn lên chiếc cầu và đi từ từ đến cánh cổng pha lê nọ. Khi vào cánh cổng pha lê, lại thứ ánh sáng lóa mắt đó lại phát ra. Bây giờ nó đang đứng ở bờ suối, Kỳ Vy to mắt, định quay lưng bỏ chạy, trước mắt là nam nhân với mái tóc dài hơn lưng, y phục trắng viền xanh đang đứng quay lưng hướng con suối...

Nhìn thấy nam nhân đứng trước mặt, không biết phải làm gì” bỏ chạy ? Hay đi đến chỗ hần ?”

Chỉ biết đứng thẩn thờ. Chỉ vì cây trâm nó đã đến đây, chẳng lẽ vì hần mà nó phải quay về như thế sao ?

Nhưng nó sẽ làm sao nếu hần phát hiện ra nó không cất giữ quà của hần cẩn thận ? An Phong vốn là một người khó hiểu nên nó không thể đoán trước được điều gì sắp xảy ra...

Khẽ liếc mắt nhìn xuống nền đất, nơi lúc nãy đặt bộ y phục cùng trâm ngọc, nó chẳng thấy bất cứ vật gì ở đó, thoáng nghĩ là An Phong đã nhặt được trâm ngọc, cảm giác không ổn, tim trong lồng ngực không còn đập từng nhịp đều đều nữa

- Không đâu Công nương, người đừng nghĩ như vậy... Vì Thái Tử không thể khống chế được thứ sức mạnh đó trong người, Bích Như từ nhỏ cũng hay chơi đùa cùng Thái Tử nên rất hiểu Người. Có lần người vô tình vấp ngã và chạm tay nhẹ vào chiếc bình hoa bằng ngọc mà mẹ Người thích nhất, thì chợt nó rơi xuống và vỡ nát...Người biết đó, loại ngọc làm ra bình hoa ấy không phải thứ ngọc thường vậy mà cũng có thể vỡ tan tành trước bàn tay bé nhỏ của Thái Tử. Kể từ đó, Người luôn luôn cố gắng chú ý cẩn thận từng cử chỉ, hành động của mình và dần đã kiểm chế được phần nào sức mạnh tiềm ẩn trong người.

- Nhưng tại sao, hần lại...tỏ ra lạnh lùng như vậy ? - Kỳ Vy bất giác cảm thấy có chút gì đó cảm thông cho An Phong.

- Quả thật trong Thái Tử là một vị thần mang một dòng “ máu lạnh” trong người, nhưng đó chỉ là một cái vỏ bọc bên ngoài của Người thôi... Về việc Thái Tử không muốn gần gũi tiếp xúc nhiều với các Thái Tử Phi trước kia, và cả Công Nương... - Bích Như nói đến đó, Kỳ Vy vội cố gắng lắng nghe Bích Như – là do theo thần hiểu về Thái Tử, đó là do Người cố né tránh, gặp Thái Tử Phi càng ít càng tốt, vì e rằng nếu tiếp xúc nhiều lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm với một trong số họ và cả Công Nương. Vì thế Thái Tử luôn giữ khoảng cách tuyệt đối với những Cô Dâu của mình. Vì Người biết rằng, nếu như yêu một trong số họ và khi cô ấy hoàn thành nhiệm vụ 30 ngày làm Thái Tử Phi, thì Người sẽ mãi mãi không gặp được người con gái mà Người yêu nữa...

- Ra là vậy sao... - Kỳ Vy cảm giác như trái tim trong lồng ngực thắt chặt lại như muốn ngộp thở. Trước giờ luôn nghĩ An Phong là một vị thần vô tâm, không nghĩ rằng những hành động lời nói của An Phong đều có lý do không thể nói. Buổi nói chuyện chỉ đến đó, Kỳ Vy vội đứng dậy cho Bích Như thay y phục cho nó.

Hôm nay Kỳ Vy mặc một bộ y phục màu xanh da trời tuyệt đẹp, Kỳ Vy rất thích màu xanh đó nhưng dường như khi ở Thiên Giới này thấy màu xanh nhiều quá nên khiến nó hơi nhàm chán thứ màu ấy...

Nhưng suy cho cùng, khi mặc bộ y phục ấy lên người thì cho dù chán đến đâu nó cũng phải công nhận nó vẫn thích màu xanh da trời hơn bất cứ màu khác...

Sau khi tắm ở hồ, nó cùng Bích Như trở về, nàng ta có nhắc nó nếu muốn đi đâu thì gọi cho nàng ta nhưng nhìn nó chẳng có hứng gì mà tham quan ngắm cảnh ở Thiên Giới, thế nên nàng ta đành để cho Kỳ Vy ở lại phòng...

Quả thực cuộc sống nơi Thiên Giới hơi nhàm chán đối với nó, đơn giản nó vẫn không quên được Hạ Giới...

Kỳ Vy đang ngồi trước chiếc gương nhỏ và cầm lược lên chải từng lọn tóc, vừa ngắm nghía mình trong gương, nó chợt giật mình làm rơi lược, nó chợt nhớ đến mình đã để quên cây trâm ở bờ suối...

Vội cúi người nhặt cây lược và đặt lại trên bàn, vén y phục lên đi ra cửa, mở cửa ra... Đứng trầm ngâm một lúc, nó đang nhớ đến câu chú lúc nãy Bích Như dạy nó...

Rất may nó vẫn nhớ, vội nhắm mắt tập trung và đọc chú. Trong phút chốc, trước mặt lại là chiếc cầu vòng đủ màu trong suốt uốn mình như một cây cầu bắc qua bên kia dãy mây.

Đặt bàn chân nhỏ nhắn lên chiếc cầu và đi từ từ đến cánh cổng pha lê nọ. Khi vào cánh cổng pha lê, lại thứ ánh sáng lóa mắt đó lại phát ra. Bây giờ nó đang đứng ở bờ suối, Kỳ Vy to mắt, định quay lưng bỏ chạy, trước mắt là nam nhân với mái tóc dài hơn lưng, y phục trắng viền xanh đang đứng quay lưng hướng con suối...

Nhìn thấy nam nhân đứng trước mặt, không biết phải làm gì” bỏ chạy ? Hay đi đến chỗ hần ?”

Chỉ biết đứng thần thờ. Chỉ vì cây trâm nó đã đến đây, chẳng lẽ vì hần mà nó phải quay về như thế sao ?

Nhưng nó sẽ làm sao nếu hần phát hiện ra nó không cất giữ quà của hần cẩn thận ? An Phong vốn là một người khó hiểu nên nó không thể đoán trước được điều gì sắp xảy ra...

Khẽ liết mắt nhìn xuống nền đất, nơi lúc nãy đặt bộ y phục cùng trâm ngọc, nó chẳng thấy bất cứ vật gì ở đó, thoáng nghĩ là An Phong đã nhặt được trâm ngọc, cảm giác không ổn, tim trong lồng ngực không còn đập từng nhịp đều đều nữa

15. Chương 15

Kỳ Vy cắn môi, nuốt nước bọt đi đến, giả vờ như tình cờ gặp hần, định mở miệng nói thì:

- Nàng đến đây làm gì ? - Giọng nói lạnh lùng đó chợt vang lên.

Kỳ Vy giật mình to mắt, An Phong quay lại nhìn nó như đón chờ câu trả lời của nó.

Đang bối rối, nay lại bắt gặp ánh mắt đó của An Phong. Nó cố lấy bình tĩnh:

- Vậy...vậy...anh đến đây làm gì ? - Kỳ Vy giả vờ bình tĩnh và tiến gần đến chỗ hần.

An Phong chỉ mỉm cười với nó, nụ cười ấy theo cảm giác Kỳ Vy cho thấy đó là nụ cười âm áp hơn những nụ cười khác của An Phong. Cũng chẳng biết có phải Kỳ Vy nhầm lẫn không nhưng...trước mắt vẫn cảm nhận rất rõ nụ cười ấy, nó không hề ẩn chứa sự lạnh giá, cũng chẳng phải là nụ cười mỉa mai, nụ cười ấy thật đẹp, từ trước giờ nó chẳng mấy để ý lắm nhưng bây giờ thì cảm giác hoàn toàn khác, nụ cười ấy khiến tim nó đập liên hồi, khiến cơ thể nó như không còn sức lực.

Kỳ Vy khẽ nhú mày:

- Sao... anh lại... cười ?

Coi bộ An Phong rất thích nhìn thấy bộ dạng ngây ngô của nó, ẩn chứa trong tâm An Phong một điều gì đó khó giải thích được.

- Nàng...tìm “nó” đúng không ? - An Phong vội đưa tay ra, trên tay là cây trâm ngọc:

- Sao ? - Kỳ Vy vẫn không hiểu hần nói gì thì An Phong chìa tay, trên tay là cây trâm ngọc đang lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Hạ Kỳ Vy to mắt, bùm miệng lại vì ngạc nhiên và có chút gì đó hơi sợ, không biết hần có mất nó hay không?

Kỳ Vy vẫn đứng như trời trồng, không cử động.

An Phong có vẻ hơi bức mình vì nàng ta rồi thì phải, hết kiên nhẫn, vội đi đến gần chỗ nó và cầm tay nó lên và nhét cây trâm vào lòng bàn tay nó mà nhú mày:

- Nàng làm gì mà cứ như chết đứng vậy? Nhớ giữ nó cẩn thận hơn đấy, nó có thể bảo vệ nàng khỏi mọi nguy hiểm...Vì thế ta nhắc lại cho nàng biết rằng nàng phải “ giữ kỹ”, nghe rõ không ? -

Kỳ Vy chỉ biết to mắt và gật gật đầu:

- Vâng, tôi...tôi hiểu rồi - Cứ ngỡ An Phong sẽ nhìn nó với ánh mắt đầy sát khí và lao đến mất nó nhưng ai ngờ hần cũng dễ thương quá đi chứ ? Kỳ Vy khẽ cười thầm.

An Phong quay lưng bỏ đi thì sực nhớ gì đó, vội quay lại:

- À, đáng nhẽ ta sẽ “ không tha” cho nàng vì tội không cẩn thận – Nói đến đó, Kỳ Vy lại cảm thấy lạnh toát người – Nhưng thấy nàng đến đây tìm cây trâm rồi thì như thế cũng tốt... Nàng cũng hiểu chuyện đấy – An Phong cười lạnh rồi bỏ đi.

Kỳ Vy khẽ nhếch môi, cái tên An Phong lúc thì dễ thương, lúc thì “chảnh” hết sức...

- Nè, An... - Định gọi thì hần đã biến mất, nó định có một chuyện muốn hỏi hần, không biết hần sẽ cho nó trở về Hạ Giới hay không nhưng nó cũng muốn thử hỏi thế nào, thà như vậy, có thể sẽ bị hần mất và từ chối còn hơn cứ phải bị nổi cô đơn và lạc lõng đây vò.

Lòng nghĩ chắc hẳn An Phong đi đến hồ sen, Kỳ Vy nghĩ rồi chạy đuổi theo An Phong, nhưng đuổi thì đuổi chứ An Phong đã mất dạng từ lúc nào...

Nó thả lỏng người bay đến hồ sen, đáp xuống chiếc cầu bằng ngọc, xung quanh những đóa sen hồng vẫn lấp lánh bởi những hạt sương li ti phản chiếu ánh sáng trên cánh hoa, mùi hương dịu nhẹ của những đóa sen cứ phản phát xung quanh nó...

Kỳ Vy khẽ đưa mắt nhìn xung quanh từ nơi nó đứng đến phần giữa có mái che của cây cầu, tuy hơi xa nhưng hình như nó chẳng thấy ai ở đó cả, vẫn không tin những gì nhìn thấy, chắc hẳn đã bị cây cột che mắt...

Kỳ Vy sải từng bước đi đến phần giữa cây cầu mong rằng gặp lại An Phong, tiến càng gần nó càng cảm thấy thất vọng, quả thật An Phong không hề ở đây nhưng không phải Bích Như nói An Phong hay đến đây ngắm cảnh lắm sao ?

Bây giờ nó đang đứng ở bên dưới mái che, xung quanh chỉ có nó và những bông hoa sen xinh đẹp kia. Gương mặt rõ buồn, vội ngồi lên chiếc ghế gần đó rồi chột thờ dài. Nó chẳng biết phải làm gì bây giờ...

16. Chương 16

Chột một bàn tay đặt lên vai nó, thoáng ngỡ An Phong, gương mặt hờn hờ quay sang...

- ... - Nhưng chột thất vọng đôi chút – Băng...Châu !

- Nàng ra đây làm gì vậy ? – Băng Châu nhìn Kỳ Vy vẫn với ánh mắt to tròn ngây thơ đó.

Kỳ Vy chỉ biết cười gượng nhìn nàng ta:

- À, tôi ra đây ngắm cảnh thôi... - Nó giả vờ như ra đây ngắm cảnh, sẵn “ hỏi thăm ” An Phong – À ! Cô có thấy... Thái Tử đâu không ? Nghe Bích Như nói anh ta hay ra đây ngắm cảnh lắm.

- À... – Băng Châu cười khẩy – Đúng thế! Nhưng cũng không hiểu tại sao hôm nay ta lại không thấy bóng dáng Thái Tử đâu cả... Chắc lại bận gì đó rồi nhưng Thái Tử thì có chuyện gì ngoài việc ra đây trong chùng và bảo vệ “Băng Châu” đâu chứ ?

Kỳ Vy bật dậy nhìn Băng Châu : “ Bảo vệ ? ”, nó đưa mắt nhìn Băng Châu:

- Bảo vệ ?

Ban đầu Băng Châu nhìn Kỳ Vy với ánh mắt ngạc nhiên, nhưng chột nhận ra nên nàng ta mỉm cười lại:

- À, “Băng Châu” là viên ngọc nằm bên trong “Tuyệt Liên”, Thái Tử Phi quên rồi sao? Hôm qua nàng đã chạm vào nó rồi mà

Kỳ Vy mới sực nhớ, thì ra “Băng Châu” là viên ngọc, thế mà nó cứ nhầm là nàng Băng Châu đang đứng trước mặt nó, quả thật hơi tức cười với cái suy nghĩ này của nó...

- Ra là vậy, ta cứ tưởng...- lại cười một nụ cười gượng với nàng Băng Châu.

- “Băng Châu” là một linh vật, đó là một bảo bối quý giá, nó đã tồn tại ở đây rất lâu, từ trước khi con người mới được hình thành. Nó có nhiệm vụ bảo vệ Thiên Giới khỏi những thế lực xấu hòng chiếm đoạt Thiên Giới để làm những điều xấu, vì thế hôm qua Thái Tử Phi bị “Băng Châu” đẩy ra là vì thế, “Băng Châu” có khả năng tự bảo vệ, không cần biết người chạm vào nó là tốt hay xấu, chỉ cần chạm vào tự dưng sẽ bị sức mạnh của “Băng Châu” đẩy ra...

- “Thế lực xấu” ? Không lẽ cũng có những thế lực xấu dòm ngó viên ngọc băng này sao ? - Kỳ Vy cứ nghĩ ở đây lúc nào cũng an lành nhưng không phải lúc nào cũng đầy ánh sáng như nó thấy... Nếu lỡ viên ngọc rơi vào tay thế lực xấu nào đó thì cả Thiên Giới sẽ bị khống chế...

Băng Châu nhìn Kỳ Vy mỉm cười:

- Trong Thái Tử Phi kia, ngây thơ như một đứa trẻ.... Thái Tử rất thích mẫu người như thế đấy ... - Chẳng biết Băng Châu nói thật hay đùa, nó nhìn nàng ta với ánh mắt bức bối bằng cái nhú mày...

- Cô nói tôi giống đứa trẻ...? Sao cô lại giống tên đáng ghét đó vậy chứ ? - Kỳ Vy cảm thấy bức bối khi cái câu cuối cùng được nói ra từ Băng Châu “Thái Tử rất thích mẫu người như thế...”

Nhưng nghiệm lại thấy “Tuyết Liên” và “Băng Châu” nếu gộp lại làm một, thì cũng hơi giống giống An Phong, tuy một là linh vật, một là một vị thần... Suy ra có chút tương đồng, theo Bích Như nói thì An Phong vốn sinh ra đã “lạnh lùng” như thế, “Băng Châu” cũng vậy, cũng lạnh... và cả 2 cũng đều có một sức mạnh kì lạ. Nhưng nói ra thì Kỳ Vy thà tin Băng Châu nói về “Băng Châu” thì hơn là Bích Như nói về An Phong, hẳn mà lạnh lùng vì có lí do sao ? Làm sao nó tin được...

- Thái Tử Phi quả là không hiểu Thái Tử An Phong rồi... - Băng Châu nhìn nó lắc đầu...

- Cái tên đáng ghét đó có gì mà tôi phải hiểu hẳn chứ, hẳn vốn vậy mà... - Đang bức bối vì An Phong bỏ đi không thèm hỏi thăm nó lấy một lời thì vừa nói đến đó. Tuy Kỳ Vy đang đứng đối diện Băng Châu, mà đôi mắt mở to, Kỳ Vy há hốc mồm... An Phong đã đứng phía sau Băng Châu từ khi nào.

“Không xong rồi” Kỳ Vy tự thầm trong bụng, vội đưa mắt đi chỗ khác, nó cắn môi... “ Hẳn ở đây lúc nào vậy chứ ?”

Băng Châu không hiểu thái độ lúc này của Kỳ Vy thì cho đến khi xoay lưng lại, nàng ta còn phải to mắt giật mình thì còn hướng chỉ là nàng Kỳ Vy:

- Thái Tử ? Người ở đâu ra vậy ? Làm ta giật cả mình – Băng Châu thốt lên

Đôi mắt An Phong vẫn “ nhăm ” thẳng vào Kỳ Vy, không thèm nhìn lấy thái độ của Băng Châu.

Nhìn vào ánh mắt đó của An Phong, cảm thấy như là An Phong chuẩn bị vồ lấy nó...

Băng Châu như hiểu được chuyện gì, khẽ lùi ra cho hai người dễ nói chuyện... Trong lòng thì đang cười thầm hai người này, đúng là rất tức cười... Tập 16. 2

An Phong từ từ tiến gần đến Kỳ Vy hơn với ánh mắt “đằng đằng sát khí”...

Kỳ Vy khẽ nhú mày, đáp lại thái độ đó của An Phong nó giật mình lùi lại “Hắn định làm gì vậy...?” Nó hoảng hốt lùi nhanh hơn và cuối cùng là vén y phục lên và “ cong chân ” chạy. Không dừng lại ở đó, An Phong cũng đuổi theo Kỳ Vy, tất nhiên với thân phận một nữ nhi yếu đuối mà so với một tên con trai bình thường thì chạy còn không lại hướng chỉ chàng An Phong lại là một vị thần...

Chẳng mấy chốc đã tóm được tay nàng Kỳ Vy kia, lần này An Phong cẩn thận hơn không để nàng ta bị thương, nhưng cũng đủ ghì chặt không để Kỳ Vy thoát thân, sẵn tay còn lại tóm luôn tay kia của Kỳ Vy.

Còn Kỳ Vy thì cứ cựa quậy dù cho hai tay đã nằm gọn trong tay An Phong, nó cố gào thét như gặp phải thú dữ..

- Thả ra, anh làm gì thế hả ? Bỏ tôi ra – Nó cố loay hoay tìm cách thoát thân.

- Sao nàng lại bỏ chạy ? – An Phong nhìn chằm chằm Kỳ Vy, gương mặt lạnh như băng chẳng có chút “ tia nắng ” nào cả

- Sao cơ ? Sao tôi lại chạy chứ... - Kỳ Vy chu mỏ cãi lại – Chính anh đã rượt theo tôi, nên bắt buộc tôi phải chạy...- Và cố cựa quậy tay, chột liết sang nhìn nàng Băng Châu như cầu cứu.

Nàng ta có vẻ dừng đứng trước hành động đó của An Phong, chỉ nhếch môi cười và nhún vai như thể nói rằng “ Ta không liên can trong chuyện này...” Tích tắc, biến thành đóm đỏ bay vào không trung...

Kỳ Vy trợn mắt nhìn những đóm đỏ bay bay và rồi mất hút, cắn môi thầm trách nàng Băng Châu sao lại bênh vực cho tên đáng ghét này...

- Ta có đuổi theo nàng đâu ? Chính nàng chạy cơ mà? nên ta phải đuổi theo... Hay nàng... làm điều gì “ trái lương tâm ” rồi bỏ chạy ? - Khẽ ghé vào tai Kỳ Vy trên nó

- Cái gì ? Trái lương tâm ? Anh nói cái gì vậy...

- Nếu...không có thì thôi ... - Nói rồi buông tay Kỳ Vy ra, quả thật An Phong cũng rất thích đùa nhưng mặt thì luôn ra vẻ lạnh như cục nước đá.

Kỳ Vy xoa xoa cổ tay, không cảm thấy đau mà cũng chỉ cảm thấy hơi tê tê do An Phong nắm tay nó hơi chặt nhưng suy ra là hình như tay nó vẫn ổn...

Nhíu mày nhìn An Phong:

- Này giờ, anh ở đâu vậy ?

Giật mình trước câu hỏi đó của Kỳ Vy, hấn to mắt nhìn:

- Gì ? Nàng hỏi cái này để làm gì cơ chứ ? Nàng quan tâm ta đến thế sao ?

- Quan...quan tâm ? - Kỳ Vy trợn mắt

- Hay nàng đã... yêu ta rồi đó ? - Nói rồi phá lên cười trêu ghẹo, mặc kệ thái độ hằm hằm của nàng Kỳ Vy đang đứng trước mặt.

- Anh bị hâm à ? - Nói rồi dùng hết sức lực có được, một...hai...ba... dẫm mạnh lên chân An Phong.

Quả thật hiệu quả vô cùng, cái trò mà tụi con gái (nữ sinh) ở Hạ Giới hay dùng cho tụi con trai ma lạnh thể mà lên đây cũng xài được nốt.

Khẽ cười thầm nhìn gương mặt An Phong đang nhăn nhó như khi ăn ớt, lòng cảm thấy rất tức cười “không ngờ một vị thần như hấn lại biết đau..”

- Nàng nghĩ chỉ có nàng mới có cảm giác chắc ? Ta là thần nhưng cũng có cảm giác, cảm xúc như con người, làm sao nàng lại dám...mà con gọi ta... “Hâm” là thế nào ? - An Phong vốn không quen với những ngôn ngữ nơi Hạ Giới nên suy cho cùng hơi ngơ ngơ.

Kỳ Vy sức nhớ và ôm miệng, quên mất trên đây mọi vị thần và thiên thần đều đọc được suy nghĩ của người khác.

- Không nói với anh nữa, tôi đi đây ! - Nói rồi quay lưng bỏ đi.

Có thể nghĩ rằng An Phong sẽ đuổi theo và nói gì đó thì hấn lại đứng đó nhếch miệng cười bí hiểm:

- Không phải nàng tìm ta có chuyện sao ?

Kỳ Vy khựng lại, trầm ngâm một lúc, không biết có nên hỏi An Phong hay không ?

Nó cắn môi, cổ hít sâu và xoay người lại...

An Phong chợt giật mình với cái “ biểu cảm” trên mặt nàng ta xoay tận 180 độ, vừa nãy thì gương mặt tức giận và có chút...đáng yêu thì giờ đây là gương mặt hơi buồn với đôi chân mày hơi nhíu lại, khiến mỗi nam nhân nào nhìn thấy cũng không thể làm lơ...

Chần chừ một lúc, Kỳ Vy mới thốt ra :

- Tôi...tôi có thể trở lại Hạ Giới...được...không ? Tập 16(hết tập 16)

- Sao ? - An Phong trợn mắt nhìn nàng ta

- Chỉ...một ngày thôi... - Khẽ đưa tay lên ra hiệu.

An Phong không nói gì, gương mặt có chút nhàm chán “Sao nàng ta lại còn muốn nhớ đến Hạ Hiới ?” “Nhớ đến quá khứ ?” “Khi nàng ta chết, thì những gì của nàng ta về Hạ Giới kia đã hoàn toàn chấm dứt”.

Rõ ràng hơi thất vọng trước lời cầu xin của Kỳ Vy, An Phong quay lưng bỏ đi không một lời đáp...

Không chấp nhận được thái độ đó của An Phong, nó cố gắng níu lấy tay áo của An Phong, trong lòng tự nghĩ đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cầu xin hấn.

An Phong lạnh lùng phui tay Kỳ Vy ra, xoay mặt lại nhìn nàng với ánh mắt oán trách:

- Nàng sao lại có ý định đó ? Nàng có biết, quy định của Thiên Giới là không cho những linh hồn đã rời thân xác trở về, huống chi nàng đã là một vị thần. Nàng có biết ? Khi trở về Hạ Giới, nếu như bị phát hiện, nàng sẽ bị đọa xuống địa ngục hoặc nàng sẽ mãi mãi không thể đầu thai, mà trở thành một linh hồn lang thang không ?

Nói rồi từ từ biến mất ngay trước mặt Kỳ Vy...

Nó rướm rướm nước mắt nhìn bóng hình đó tan biến dần dần.

Kỳ Vy tự trách bản thân, nó đã nghĩ điều này quá đơn giản, cứ nghĩ An Phong không cho thì thôi, nhưng không nghĩ thái độ lúc này của An Phong lại...

Khi mới bước vào Thiên Giới, nó cũng đã đọc sơ qua những quy định ở Thiên Giới lúc nó đang ở ngôi biệt thự nọ khi chuẩn bị làm Cô Dâu.

Khi mặt trời xuống núi nhường chỗ cho nàng trăng lên vị trí cao nhất và những ngôi sao bắt đầu xuất hiện và tỏa sáng thì cũng là lúc Kỳ Vy đang nằm trên giường ngủ, mặt úp vào tường...

Suốt từ lúc gặp An Phong đến giờ, nó chỉ về phòng và nằm như thế, không nói, không làm gì mà chỉ nằm đó và suy nghĩ gì đó...

Kỳ Vy cảm thấy hối hận trước những lời nói của nó nhưng nó chấp nhận những hình phạt dành cho “kẻ bỏ trốn”, chỉ vì nó không muốn thấy sức khỏe của mẹ ngày càng sa sút do cái chết của nó gây ra, nó chỉ muốn trở về với bà dù chỉ một lần thôi.

Cứ thế, nó cứ nghĩ đến mẹ để rồi thiếp đi lúc nào không biết...

Tiếng gió xào xạc bên ngoài cứ thổi vi vu vi vu, mặc cho cánh cửa phòng của nó như muốn thổi tung ra...

Nhưng rồi chợt một cơn gió mạnh thổi tung cánh cửa, một làn gió lạnh lạnh thổi vào căn phòng nhỏ khiến Kỳ Vy hơi rùng mình nhưng vì quá mệt mỏi nó cũng chẳng còn để ý đến điều đó, đôi mắt cứ nhắm tịt. Đôi bàn tay cứ đan chéo nhau ôm chặt đôi bờ vai nhỏ và cứ thế mà ngủ.

Bất chợt một bàn tay lạnh ngắt chạm vào vai của nó, rồi lại khẽ vuốt từng lọn tóc đen óng của nó...

An Phong ngồi xuống bên cạnh Kỳ Vy, dù biết rằng nó đã ngủ say nhưng vẫn ngồi đó ngắm nó, tuy rằng nó xoay mặt vào tường ngủ nhưng An Phong vẫn cảm nhận rõ nét đau buồn hằn trên gương mặt xinh xinh của nó...

Đôi mắt đau khổ nhìn Kỳ Vy:

- Ta phải làm gì đây ? Ta không thể cho nàng trở về Hạ Giới, để rồi đứng đó nhìn nàng chịu phạt... Làm sao ta có thể đứng nhìn nàng phải chịu đau khổ khi bị đày xuống địa ngục hoặc nàng trở thành một linh hồn lang thang ? Làm sao ta lại có thể trở thành một kẻ vô tâm như thế ? Tại sao ? Tại sao nàng lại muốn trở về nơi hạ giới đau khổ kia ?

17. Chương 17

Hạ Giới

- Chuyện gì thế này ? – Việt Anh bước xuống nhà với ánh mắt mở to bất ngờ nhìn bố và mẹ đang ngồi dưới phòng khách, đối diện hai ông bà là một cặp vợ chồng cũng trạc tuổi ông bà, ngồi kế bên là cô con gái của họ.

Trong cô gái chắc cũng trạc tuổi anh.

Đáp lại thái độ và câu hỏi của Việt Anh, ông Lâm chỉ mỉm cười và đưa tay lên chỉnh lại cặp mắt kính đang đeo:

- Con lại đây ngồi xuống, ba có chuyện muốn nói – Việt Anh vội đi đến và ngồi gần ba và mẹ.

Nhìn bộ dạng của cô con gái của cặp vợ chồng nọ trong cô ta có vẻ e thẹn khi nhìn thấy Việt Anh thì phải. Nhìn sơ sơ từ cách ăn mặc đến điệu bộ cũng đủ biết họ là một gia đình giàu có.

Không muốn nói đâu xa, ông Lâm bắt đầu vào vấn đề:

- Việt Anh, Ba nghĩ điều ba sắp nói ra hơi bất ngờ nhưng ba không thể không nói.

- Ba, nói vậy là sao? - Việt Anh linh cảm rằng những lời nói sắp nói ra từ ông Lâm không hề đơn giản và có chút gì đó không tốt, đối với Việt Anh đó là tin xấu .

- Đây là chú thiêm Dương, bạn học của ba hồi trung học .Chú thiêm hiện đang làm ăn ở nước ngoài, nay hai chú thiêm về nước để cùng ba bàn chuyện làm thông gia với gia đình ta.

- Sao? “Làm thông gia”?Ba...ba nói gì vậy ? – Việt Anh khẽ liếc mắt sang nhìn cô con gái “Mình...với cô ta ư?”. Anh đứng dậy về mặt không vui nhìn ông Lâm – Ba có biết Kỳ Vy vừa...- Nói tới đó thì Việt Anh không thể thốt nên lời – Nhưng nói gì đi nữa, ba làm như vậy không thấy quá đáng lắm sao ? Sao ba lại có thể tự sắp đặt cuộc đời con như vậy chứ ? – Nói rồi Việt Anh bỏ ra ngoài mặc kệ thái độ ngỡ ngàng của ông bà Dương.

- Việt Anh à ! – Bà Lâm trở mắt nhìn con trai bỏ đi

Ông bà Lâm giờ chỉ biết nhìn ông bà Dương bằng cái cười gượng:

- À, thật ngại quá! Chắc thằng bé vừa ngủ dậy cho nên...

- Không sao đâu – Ông Dương mỉm cười – Chúng ta nói đến đâu rồi nhĩ...

Dương Tuyết Ni khẽ đưa mắt nhìn dáng người con trai vừa bước ra và xa dần cho đến khi cậu ta phóng lên chiếc xe mô tô màu đỏ rồi phóng ra khỏi cổng. Nhếch miệng cười thầm, quả thật anh ta rất có cá tính của một “cậu ấm”, đúng là không uống công nó đã cần môi để từ bỏ mối tình đẹp như phim với một tên cậu ấm đẹp trai và có tiếng ăn chơi ở Thượng Hải mà sang đây làm “vợ sắp cưới” của anh ta.

18. Chương 18

Thiên Giới...

Không bao lâu, mặt trời bắt đầu lên cao tiếp tục tỏa sáng khắp Thiên Giới và Hạ Giới dưới kia...

Lại một buổi sáng bắt đầu...

Vẫn như mọi khi, An Phong vẫn đi dạo trên cây cầu bằng ngọc ở hồ sen. Nhưng có lẽ hôm nay trong An Phong không như mọi ngày, tâm trạng trở nên xáo trộn hơn, phải chăng trái tim của chàng không còn bình yên nữa ?

Vẫn với ánh mắt nhìn xa xăm, lòng luôn nghĩ đến nữ nhân đã khiến chàng lúc nào cũng phải để ý đến ”nàng là ai ? Sao lúc nào cũng chiếm cả tâm trí ta ? Không lúc nào ta được yên thân...”

- Thái Tử, hình như tâm trạng Người không được vui sao ? - Tiếng nói vọng ra từ phía sau khiến An Phong giật mình, đây là lần đầu tiên Băng Châu to mắt nhìn thái độ giật mình vừa nảy của An Phong...

- Nàng đến đây làm gì ? Không phải nàng chỉ có nhiệm vụ bảo vệ “Băng Châu” vào ban đêm sao ? Hay nàng không thấy mặt trời đã lên cao thế rồi ? – An Phong có chút bực bội với Băng Châu, có lẽ do nàng ta đã “vô tình” phá tan những suy nghĩ đang trong tâm trí .

- Kìa Thái Tử! Sao Người lại tỏ ra nóng tính vậy? trước kia người có như thế đâu ? – Băng Châu nhún mày, câu nói mang chút trêu ghẹo An Phong. Vẫn ánh mắt to tròn ngây thơ của Băng Châu vẫn nhìn đăm đăm An Phong không rời một li.

An Phong không nói gì, lẳng lặng bỏ đi mặc kệ cho nàng Băng Châu kia bắt đầu cảm thấy tức lên...

Nhưng Băng Châu vẫn ra điêm tỉnh:

- Không lẽ...Thái Tử...Người đã...yêu ai rồi sao ? – Nàng ta khá đặc ý với câu nói vừa thốt ra, biết ngay sẽ trúng ngay tim An Phong...

Đang đi thì chợt An Phong khựng lại xoay mặt lại nhìn Băng Châu với ánh mắt lạnh lùng và “đằng đằng sát khí”:

- Nàng... nói gì ? “Yêu”? Yêu cái gì...nàng có làm sao không ? Hay hôm nay thời tiết không được tốt nên nàng ngã bệnh rồi à ? Ta khuyên nàng nên trở về phòng của nàng dưỡng bệnh thì hơn... - Nói rồi An Phong quay lưng bỏ đi

Không dừng ở đó, Băng Châu tuy bị An Phong mắ nhưng lại rất đặc ý, quả thật thái độ như thế cũng đủ hiểu chàng đã động lòng trước một nữ nhân và đó chắc chắn là Kỳ Vy.

Đơn giản là những tình yêu trên Thiên Giới cũng như Hạ Giới đều nằm trong lòng bàn tay nàng ta, nàng ta không sắp đặt ai với ai cả, tất cả đều do duyên trời đất đã định sẵn. Chỉ trừ khi những con người đó bất hạnh không được trời đất định duyên, thì lúc ấy mới đến lượt nàng ta se duyên cho họ.

Nhưng về An Phong và Kỳ Vy, nàng hoàn toàn không thể làm gì được, đơn giản An Phong là thần và duyên này có lẽ trời đất đã định sẵn và cả số mệnh của họ. Nhưng không nghĩ An Phong lại có duyên với một cô gái nào đó mà trong khi đó chàng ta đứng đưng lạnh lùng không thêm để ý 8 cô dâu kia là gì ? Cứ tưởng trời đất đã bắt chàng ta mang một trái tim lạnh giá...nhưng ai ngờ...

- Thôi được rồi, Thái Tử ! Ta sẽ không đùa với Người nữa, ta chỉ muốn hỏi Người một câu... - Băng Châu vội đi đến gần An Phong, chàng ta vẫn bước đi không thêm ngoảnh mặt lại. – Thái Tử à ! Người làm sao thế... nếu người không đứng lại... thì ta sẽ không nói cho người tin này đâu...

- Cái gì ? – An Phong đứng lại, quay ngoắt sang nhìn nàng ta – Nàng dám uy hiếp ta à ?

- Haha ! – Băng Châu phá lên cười - Cứ tưởng Người bỏ đi luôn không thêm nhìn ta cơ chứ... Vậy ra Người vẫn chưa đến nỗi “bệnh nặng...”

- Được rồi, hỏi gì hỏi lẹ đi, ta không muốn nàng lúc nào cũng đeo bám ta chỉ vì một câu hỏi ngốc nghếch nào đó... - An Phong đứng đó đón chờ câu hỏi của Băng Châu

Băng Châu khẽ nhếch miệng cười đặc ý:

- Ta muốn hỏi, Người và Kỳ Vy... - Nói đến đó, gương mặt An Phong có vẻ chán nản, nhưng đã nói rồi thì cũng phải nghe cho hết – Nàng ấy đáng thương lắm, Người không thấy sao ?

Nói đến đó, An Phong vội chen vào:

- Suy cho cùng là nàng vẫn muốn ta cho nàng ấy về Hạ Giới à ? Nếu như vậy...ta không thể... - Tuy An Phong rất lạnh nhạt về chuyện cho Kỳ Vy trở về Hạ Giới, nhưng lòng vẫn muốn nàng trở về, chỉ tại nếu như việc nàng trở về Hạ Giới bị cha chàng biết thì e rằng nàng sẽ...Đành thế, thà để nàng ấy tự vượt qua nỗi nhớ đó còn hơn nhìn thấy nàng bị trừng phạt.

- Hôm nay cha Ngài sẽ đi du hành đến những tiểu hành tinh ở xa chúng ta, có lẽ khoảng 3 ngày sau Người mới trở về...

An Phong trừng mắt nhìn Băng Châu:

- Làm sao nàng lại biết chuyện đó ? Ta chưa hề nghe Người nói gì với ta...

- Sáng hôm nay, Người đã triệu tập tất cả những vị Thiên Thần đến để thông báo, hiện tại Thiên Giới sẽ do mẹ của ngài tạm thời cai quản, Người biết bà ấy rất dễ tính mà ! bà sẽ không để chuyện đó trong lòng đâu, nếu như bà biết được cùng lắm chỉ giận Thái Tử vài ngày thôi...

- Nhưng sao cha ta lại không nói gì với ta ? – An Phong khó hiểu nhìn Băng Châu, lòng có chút hoài nghi những gì nàng ta nói.

- Có lẽ khi Thiên Thần đến thông báo, Thái Tử đã đi đâu đó. Nhưng những điều ta nói là thật, tại sao ta lại gạt Người làm gì ? Nếu Người và Thái Tử Phi bị phạt, ta không được gì cả, chỉ biến ta trở thành một vị thần đáng ghét thôi...

- Thật sự nàng...muốn ta cho phép nàng ấy trở về Hạ Giới sao ? Tập 18.2 (hết tập 18)

Băng Châu nhìn An Phong mỉm cười rồi hóa thành hàng ngàn con đóm đỏ bay mất... An Phong ở lại gương mặt lạnh như băng nhưng tâm trạng thì hoàn toàn ngược lại, chàng cảm thấy nhẹ lòng hơn, những điều mà chàng lo lắng nhất cũng không còn, thì việc gì phải “giam giữ” nàng ấy ở nơi buồn tẻ này ?(đối với Kỳ Vy).

Kỳ Vy đang ngồi trong phòng, tay cầm lược chải từng lọn tóc đen óng, đôi mắt vô hồn nhìn vào gương...

Nó cố nói với bản thân rằng hãy quên đi những chuyện ở Hạ Giới, hãy cố quên đi. Nếu như nó cứ muốn trở về Hạ Giới thì chẳng khác nào làm khó An Phong, mà không chừng anh ta sẽ bị Thiên Đế (cha An Phong) trách phạt...

Nó sẽ cố quên, dù thế nào đi nữa! khi làm Cô Dâu đúng 30 ngày, nó sẽ được đầu thai, sẽ quên sạch ký ức kiếp này. Sẽ quên tất cả và...Việt Anh.

Chợt cửa bị đẩy mạnh vào phát ra tiếng động khiến Kỳ Vy giật mình xoay mặt sang nhìn... Trước mặt nó là người con gái với bộ áo viền đỏ quen thuộc với ánh mắt to tròn cùng nụ cười bí hiểm luôn hiện diện trên gương mặt, nàng ta nhẹ nhàng bước đến...

- Băng Châu ? - Kỳ Vy trừng mắt nhìn nàng ta.

Băng Châu vẫn không nói gì, đi đến cầm cây lược đang trên tay Kỳ Vy ra và giúp nó chải tóc:

- Nàng vẫn còn buồn vì không về được Hạ Giới à ?

- Tôi..tôi không có... - Kỳ Vy nhú mày nhìn Băng Châu phản chiếu từ chiếc gương trước mặt – Tôi chỉ cảm thấy mình thật quá đáng khi muốn An Phong cho phép mình trở về Hạ Giới, tôi thật ích kỷ phải không ? Nếu mọi chuyện bị phát hiện, An Phong sẽ bị cha anh ta trách phạt...

Băng Châu khẽ cầm lấy chiếc trâm ngọc trên bàn, uốn từng lọn tóc nhỏ rất đẹp mắt và cài chiếc trâm vào.

- Được rồi, nàng hãy đi đi – Băng Châu đặt tay lên vai Kỳ Vy

- Đi ? - Kỳ Vy không hiểu những lời nói đó của Băng Châu là thế nào

- Hồ sen, nàng hãy đến đó ! An Phong đang đợi nàng.... – Nói rồi Băng Châu lại tan biến như mọi lần.

Kỳ Vy vốn không hiểu nổi những câu nói của Băng Châu là thế nào, nhưng có vẻ như An Phong muốn nói gì đó với nó. Kỳ Vy vội bật dậy đi ra khỏi cửa và đến hồ sen.

Lại đặt chân lên chiếc cầu, Kỳ Vy đưa mắt nhìn xung quanh, đến nơi chính giữa có mái che nhưng không thấy bóng dáng An Phong đâu...

Kỳ Vy sải từng bước đi, ánh mắt vẫn luôn chăm chú nhìn xung quanh. Nó cứ đi và đi, không biết sẽ dừng lại nơi nào của chiếc cầu, mắt luôn dõi xung quanh tìm nam nhân áo viền xanh cùng với mái tóc dài hơn lưng kia...

Đi mãi cho đến khi gần đến hết chiếc cầu bằng ngọc mới nhìn thấy nam nhân đó đang đứng nơi cuối cầu...

Kỳ Vy vội chạy lại. Hắn vẫn không nói gì, vẫn đứng im ở đó. Có chút lúng túng, Kỳ Vy định chạm tay lên vai An Phong thì chợt hắn quay lại làm nó giật mình rút tay lại.

- Anh gọi tôi...là...có...chuyện gì ? - Kỳ Vy có chút lúng túng, ánh mắt không dám nhìn thẳng vào mắt An Phong

An Phong khẽ mỉm cười nhìn thái độ của Kỳ Vy, nhưng chợt thôi không cười. Vẫn cùng với gương mặt lạnh lùng:

- Nàng, hãy nói cho ta biết...tại sao nàng lại muốn trở về Hạ Giới ?

- Sao ? - Bất ngờ trước câu hỏi đó của An Phong, nó to mắt ngược lên nhìn chàng. Đã bảo sẽ không muốn nhắc đến chuyện trở về Hạ Giới mà hắn lại nhắc đến, giờ thì nó chỉ biết cắn môi, không biết có phải hắn muốn kiểm cố mẫn nó hay không – Tôi...

- Thôi được rồi – Dù có ép, An Phong biết Kỳ Vy sẽ không nói, vì đơn giản là An Phong cũng biết Kỳ Vy rất nhớ những con người phía dưới làn mây kia – Ta sẽ cho nàng một cơ hội...

Kỳ Vy lại bất ngờ:

- Cơ hội ? Ý anh là...

Chưa kịp để Kỳ Vy nói hết câu, An Phong vội tránh ra phía dưới chân giờ là làn mây trắng xóa. Hai tay ôm lấy vai Kỳ Vy và thả nó xuống làn mây đó, Kỳ Vy kinh hãi la thất thanh, nhưng vô ích, nó có la đến đâu cũng không ai nghe thấy ngoài An Phong, khẽ đưa mắt nhìn bóng hình nam nhân đang đứng trên cây cầu ngày càng xa dần, mà ánh mắt mang chút thất vọng, sao hắn lại làm như vậy ? Hắn muốn gì, sao lại hành động như vậy ? Sao lại đẩy nó xuống thế này?

Kỳ Vy không thể nào có những suy nghĩ vui vẻ hay một suy nghĩ nào đó làm đầu óc trở nên nhẹ hơn mà lấy đà bay lên đó cho tên An Phong đó một trận... Trong phút chốc đầu óc cảm thấy quay cuồng và hình ảnh cuối cùng nó nhìn thấy là bóng hình An Phong...

19. Chương 19

Trong cơn mơ nửa tỉnh nửa mê có lúc cảm giác lồng ngực như bị bóp nghẹn đến ngộp thở, có lúc nhẹ tênh như những đám mây đang trôi bồng bềnh giữa khoảng không...

Cảm giác như có tiếng nói luôn vang vọng bên tai “ Nàng sẽ được trở về Hạ Giới trong vòng 3 ngày tính theo thời gian ở Thiên Giới, một ngày ở Thiên Giới bằng một tháng ở Hạ giới. Hiện tại, nàng sẽ trở về khoảng thời gian lúc nàng vừa rời thể xác. Và nàng sẽ không được đi một mình và ta sẽ cùng nàng trở về Hạ Giới...”

Chợt Kỳ Vy bật dậy khiến tấm vải trắng phủ kín thân người nó bị đẩy ra, đang thất thần không hiểu chuyện gì, đầu thì đau như búa bổ. Tai thì nghe loáng thoáng tiếng ai đó la thất thanh. “Chuyện gì thế này... Sao mình lại ở đây...?”

Quả thật đúng như vậy, đến khi mấy cô y tá đi đến định đưa thi thể nó ra xe thì nó bất thành linh ngồi dậy khiến cả bệnh viện một phen nhốn nháo...

Lúc này là 11 giờ khuya, cách thời gian nó bị tai nạn không lâu...

Kỳ Vy cảm giác như mình vừa trải qua một giấc mơ dài, rất dài, một giấc mơ nửa thực nửa ảo, nhưng suy cho cùng đó chỉ là một giấc mơ mà thôi...

Tại nhà Kỳ Vy, tiếng chuông điện thoại từ bệnh viện réo liên hồi và nhận được một tin có mơ cũng không nghĩ đến : “Ông có phải người nhà cô Hạ Kỳ Vy vừa mất vì tai nạn giao thông lúc chiều ?”

- Vâng ! là tôi - Bố của Kỳ Vy – Con gái tôi nó làm sao ư ?

- Không, ý tôi không nói gì về “thi thể” cô bé, mà cô bé dường như vẫn chưa chết... Vừa nãy cô bé vừa tỉnh dậy, chúng tôi đang tiến hành kiểm tra lại cho cô bé...

- Sao..? Con bé vẫn...còn...sống ? Được tôi đến ngay... - Ông bố vẫn không tin nổi cuộc đối thoại lúc nãy là thật, vì ông vui như không có gì thay thế được, vội chạy vào phòng báo tin cho bà Hạ mặc cho những người họ hàng đang ngỡ người không hiểu chuyện gì.

Ông Hạ chạy đến cầm tay người vợ đang nằm trên giường bệnh với ánh mắt không giấu nổi vui mừng:

- Bà ơi, con bé vẫn còn sống...

Bà Hạ vẫn nằm im, cứ ngỡ chồng nói vậy để an ủi bà:

- Ông à, con bé đã mất rồi... ông đừng có gặt mà an ủi tôi nữa...

- Không, tôi không có gặt bà, vừa nãy điện thoại từ bệnh viện gọi tới nói con bé vẫn còn sống và hiện đang kiểm tra sức khỏe.

Bà Hạ bật dậy nhìn chồng, tâm trạng tỉnh táo được vài phần:

- Ông nói thật sao ? – Bà Hạ rưng rưng nước mắt nhìn chồng.

Bà Hạ không giấu nổi xúc động, bà không thể cầm được giọt nước mắt hạnh phúc đang cứ lã lã trên đôi má gầy gò. Ông Hạ vội gạt nước mắt cho vợ liền giục bà nghỉ ngơi, ông sẽ đến bệnh viện. Nhưng nói gì đi nữa, bà Hạ rất nhớ Kỳ Vy, bà mặc kệ lời khuyên của chồng, một mực đòi cùng ông đến bệnh viện.

Và không quên cho những người họ hàng biết tin này...

20. Chương 20

Màn đêm buông xuống kéo theo những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời.

Tuyết Ni đang đứng trước cổng nhà Việt Anh trong bộ váy hồng chấm gối. Miệng cười tủm tỉm đang suy nghĩ gì đó.

Vội đưa tay lên bấm chuông, chẳng bao lâu một cô người hầu từ trong nhà chạy ra mở cổng:

- Chào tiểu thư! – cô gái gật đầu chào nó.

Tuyết Ni chỉ nhếch miệng cười lại rồi đi vào nhà.

Ông bà Lâm đang ngồi ở phòng khách xem TV, nó vội đi đến lễ phép cúi đầu chào ông bà Lâm:

- Con chào hai bác!

Hai ông bà bất ngờ quay sang nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên:

- Tuyết Ni, con đến chơi à ? – Bà Lâm

- Dạ! – Nó lễ phép

- À, Việt Anh nó đang ở trên phòng, để bác gọi nó xuống.

- Dạ...- Chưa để bà Lâm đứng dậy, nó vội ngăn lại – Không cần đâu bác, con biết tâm trạng hiện giờ của anh ấy mà, chắc anh ấy đau lòng lắm.. – Nói đến đó, đôi chân mày chau lại tỏ vẻ đồng cảm với Việt Anh -Để con lên xem anh ấy thế nào !

- Ô, cái này... - ông Lâm giật mình quay sang- Việt Anh, nó không thích ai làm phiền nó...bác chỉ sợ nó sẽ chọc giận con...

- Dạ, sẽ không có chuyện đó đâu, con chỉ sợ anh ấy bị con làm cho anh ấy tức giận thôi ...- Nó mỉm cười rồi gật đầu chào hai ông bà để lên phòng gặp Việt Anh.

Nhìn ông bà Lâm có vẻ rất thích Tuyết Ni, tuy con bé có cái tính hơi tiểu thư nhưng bản tính không xấu như những cô gái con nhà giàu khác.

Đứng trước cửa phòng của Việt Anh, nó không ngần ngại đặt tay lên gõ cửa.

Gõ đến đỏ hết cả tay nhưng chẳng có động tĩnh gì, lòng bắt đầu cảm thấy bức mình, vậy là nó dùng cả hai tay gõ lóc cóc đến khi Việt Anh cảm thấy bức dọc và mở cửa ra.

Trước mắt nó là một thằng con trai với gương mặt đẹp trai nhưng nét biểu cảm thì lại “đằng đằng sát khí”.

Tuyết Ni cố tỏ vẻ bình tĩnh, dù lòng đang rất tức giận vì hắn dám để nó gõ cửa đến nỗi muốn gãy cả xương tay, kìm nén lại...Nó nhìn Việt Anh mỉm cười:

- Chào !

Hắn vẫn trừng mắt ra:

- Bị khủng à ? Kiếp trước cô là chim gõ kiến hay sao vậy ? – Nói rồi Việt Anh đưa mắt sang hướng khu rừng cây cách đó không xa - Ổ đó có dư gỗ để cô gõ đấy, sao không ra đó gõ mà sao cứ làm phiền tôi vậy ? – Trong lòng Việt Anh rõ rất ghét những cô gái ra dáng tiểu thư, lúc nào cũng tỏ vẻ ngoan hiền, nhưng thực tế thì chưa chắc.

Tuyết Ni nhìn theo hướng Việt Anh nhìn, nhận ra câu nói của hắn có ý châm chọc nó...Giờ thì không kìm nổi cảm xúc, cơn giận bắt đầu tăng dần và như một ngọn núi lửa đang sẵn sàng phun ra ngùn nham thạch nóng hổi đốt cháy tất cả những gì nó đi qua.

- Anh... - Tuyết Ni trợn mắt –Anh nói cái gì ? “Chim gõ kiến” cái gì chứ ? Bạn gái anh mất đó là sự thật không thể phủ nhận, tôi biết anh rất đau lòng nhưng làm ơn bỏ ngay cái” cá nhân” của anh qua một bên đi. Đừng để cái cảm xúc của anh làm ảnh hưởng đến người khác như vậy - Cảm thấy mình đang tức giận hơi quá, chợt không nói nữa mà hạ giọng – À, xin lỗi tôi về đây, chào anh ! – Nói rồi bỏ đi Tập 20 (hết tập 20)

Việt Anh ở lại to mắt nhìn thái độ khó hiểu của Tuyết Ni.

...

Kỳ Vy đã được kiểm tra sức khỏe và được trở về nhà trước sự ngỡ ngàng của các bác sĩ, có thể đây là hiện tượng chết lâm sàng nhưng không ai giải thích nổi tại sao những vết thương của Kỳ Vy lại lành nhanh như vậy.

Tại nhà Kỳ Vy, nó đang trong phòng hoang mang nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra cùng giấc mơ lạ mà nó đã mơ trong thời gian “chết lâm sàng”. Chợt nhớ đến Việt Anh, nó quên mất rằng Việt Anh vẫn chưa biết nó vẫn còn sống.

Vội cầm điện thoại lên gọi ngay vào số của Việt Anh.

Việt Anh đang có chút bực bội với thái độ vừa nãy của nàng tiểu thư Tuyết Ni thì chợt điện thoại trên giường ngủ cứ reo liên hồi, anh vội đi đến cầm điện thoại lên...

Đôi mắt kính hãi nhìn số điện thoại đang gọi, đó là số của Kỳ Vy, không phải cô ấy đã...

Việt Anh vội nghe điện thoại:

- Alo – Và hồi hợp nghe bên kia đầu dây. Không biết ai bên kia đầu dây, có thể là ba mẹ của Kỳ Vy gọi hỏi thăm anh hoặc là...

- Anh... - Tiếng của Kỳ Vy rõ mồn một.

Việt Anh như chết lặng người, có phải chẳng linh hồn cô ấy đang gọi ỳnh? Cổ họng anh như nghẹn lại, không nói được:

- Là...là..em...ss..s..a.o? K..K...y.. ý...V...Vy...

Kỳ Vy nghe giọng nói của Việt Anh, nghĩ ngay chắc là anh tưởng người đang điện cho anh là một con ma, không nén nổi cảm xúc. Nó bật cười trong điện thoại.

Việt Anh đang đứng tim không biết chuyện gì, thì tiếng khúc khích trong điện thoại làm Việt Anh cảm thấy gai óc nổi đầy, tưởng linh hồn cô ấy đang trêu mình. Nhưng lòng cảm thấy khổ hiểu, cô ấy cười cái gì chứ ? Càng nghĩ càng thấy lạ...

- Em...em đây, em vẫn còn ở đây...Và người đang nói chuyện với anh là một con người bằng xương bằng thịt, đừng nói với em anh nghĩ em là ma nha...

Việt Anh không tin nổi với những câu nói vừa nãy của Kỳ Vy:

- CÁI GÌ ?- trong lòng cảm thấy một niềm vui khó tả, cô ấy nói thật sao ? Nhưng đúng vậy mà, tiếng nói cô ấy rõ ràng như vậy, linh hồn thì làm sao mà cảm được điện thoại cơ chứ...

Kỳ Vy giật mình trước câu “ CÁI GÌ ?” Của Việt Anh, tai như bị điếc luôn ấy chứ...

Việt Anh vội cúp máy và chạy thẳng xuống nhà như một mũi tên, vừa lúc ấy Tuyết Ni đang đi từ từ xuống lầu. Chẳng mấy chốc Việt Anh chạy ngang qua và đụng trúng nó khiến nó xém bật té, thế mà hắn không thèm quay mặt lại nói một câu xin lỗi, cứ thế mà chạy.

Việt Anh chạy lướt qua phòng khách nơi ông bà Lâm đang xem TV, chỉ dừng lại chốc lát:

- Ba mẹ, con ra ngoài một chút ! – Chưa để ông bà Lâm trả lời, anh đã chạy ra ngoài phóng lên chiếc mô tô chạy mất lúc nào trước sự ngỡ ngàng của hai ông bà, cùng nàng Tuyết Ni đang đứng trên lầu.

- Anh ta bị gì vậy nhĩ ? Thật khó hiểu - Tuyết Ni bậm môi

21. Chương 21

Chẳng mấy chốc, Việt Anh đã đứng trước cổng nhà Kỳ Vy, gương mặt trở nên nhợt nhạt do cơn gió lạnh buốt cứ phả vào mặt khi anh đang cố gắng chạy nhanh đến nhà Kỳ Vy, chỉ mong nhìn thấy cô gái mà anh yêu, người mà anh ngỡ rằng sẽ mãi mãi không bao giờ gặp lại được nữa.

Việt Anh đưa tay lên bấm chuông và hồi hộp chờ đợi...

Kỳ Vy đang trên phòng thì nghe tiếng chuông, thoáng nghĩ ngay là Việt Anh, nó vội chạy xuống, khi ấy bà Hạ định ra mở cổng thì Kỳ Vy vội chạy ra... “ Mẹ, để con mở cổng...”

Bà Hạ đứng lại nhìn con gái chạy ra mở cổng mà thắm mím cười, chắc hẳn đó là Việt Anh rồi...

Trong lòng Kỳ Vy vui không gì tả, tuy chỉ cách một ngày không gặp mà ngỡ như cả tuần lễ...

Kỳ Vy mở cổng, trước mặt là Việt Anh, chưa kịp phản ứng gì thì Việt Anh vui sướng ôm chầm lấy Kỳ Vy...

Anh cứ ngỡ rằng mình đang mơ nhưng cảm giác chân thực thế này thì làm sao là mơ được chứ?

Kỳ Vy đẩy nhẹ Việt Anh ra, nhú mày giận lẫy:

- Trời đã tối vậy rồi mà anh còn đến đây, sao ngày mai anh không đến ? trời buổi tối rất lạnh, anh không sợ cảm lạnh sao ? –

Nhìn nét mặt giận lẫy của Kỳ Vy, biết rằng Kỳ Vy lúc nào cũng luôn lo lắng ỉn, Việt Anh mỉm cười đặt tay lên má Kỳ Vy:

- Em có biết anh đã rất đau đớn khi biết được sẽ mãi mãi mất em... anh tưởng mình như chết đi nhưng rồi cú điện thoại của em đã cứu sống anh từ cõi chết... Làm sao anh có thể ở nhà mà đợi đến ngày mai để gặp em khi mà biết được em vẫn còn có thể đứng trước mặt anh và luôn lo lắng cho anh cơ chứ ?

Lòng Kỳ Vy tràn ngập hạnh phúc khi nghe được những câu nói từ Việt Anh, nó đặt tay lên tay Việt Anh đang đặt trên má của nó và khẽ mỉm cười hạnh phúc...

- Khi nghe em nói điện thoại, anh vẫn còn hoài nghi rằng có ai đó đang đùa... nhưng bây giờ... thì anh tin rồi... được thấy em vẫn khỏe mạnh như thế này, anh đã rất rất vui...

- Được rồi, anh về đi, tối rồi... Có gì ngày mai mình gặp lại, anh không sợ ba mẹ anh lo lắng sao ? - Kỳ Vy nhẹ nhàng kéo tay Việt Anh xuống..

- À, không sao... anh đã nói ba mẹ rồi... Mà sao em lại “đuối” anh như vậy chứ...

- Em...em không có... - Kỳ Vy nhú mày

Việt Anh bật cười khi nhìn thấy nét mặt của Kỳ Vy như vậy...

- Anh đùa thôi... - Chưa để Kỳ Vy phản ứng gì, anh ôm lấy cổ Kỳ Vy hôn lên trán nó... - Chúc em ngủ ngon...

Kỳ Vy vẫy tay tạm biệt, rồi Việt Anh lên xe chạy mất...

Kỳ Vy trở về phòng, trong lòng vẫn còn lâng lâng hạnh phúc khi được gặp Việt Anh, cái cảm giác như lâu ngày gặp lại, tuy rằng thực tế thì là không gặp Việt Anh chỉ một ngày thôi...

Nó sực nhớ, vội kéo học tủ của bàn học ra để lấy điện thoại xem giờ...

Kéo từ từ học tủ ra thì bỗng chốc có một luồng ánh sáng hồng huyền ảo phát ra khiến nó phải nhắm tịt mắt...

Trong phút chốc luồng ánh sáng lại tắt ngấm. Kỳ Vy vội mở mắt ra, trước mắt nó, trong cái học tủ trống lỗng cùng với cái điện thoại của nó, kế bên là một cây trâm rất đẹp được thiết kế tinh xảo có hình một bông hoa cúc đại, nó được đính hồng ngọc tỉ mỉ vào từng cánh hoa...

Kỳ Vy ngỡ ngàng, làm sao trong học tủ nó lại có một cây trâm > từ xưa đến giờ nó có bao giờ xài trâm đâu...? Hay là quà của mẹ, vì bà muốn gây bất ngờ cho nó nên mới để vào học tủ ? Nhưng tại sao lúc này nó kéo học tủ ra đặt điện thoại vào thì không thấy bất cứ vật gì cả... Và cứ hàng loạt câu suy luận cứ tuông ra trong đầu, duy chỉ để tìm hiểu sự có mặt kỳ lạ của cây trâm.

Kỳ Vy vội cầm cây trâm chạy xuống nhà tìm mẹ, trong lúc này bà Hạ đang chuẩn bị rửa rau quả dưới bếp...

Kỳ Vy cầm chặt cây trâm trong tay đưa lên:

- Mẹ, cây trâm này của mẹ mua tặng con phải không ? - Kỳ Vy thoang thoáng cảm thấy cây trâm rất quen thuộc, hình như nó đã nhìn thấy ở đâu đó, nhưng nhất thời không nghĩ ra được...

Bà Hạ nhìn nó với ánh mắt khó hiểu, rồi chợt nhớ ra:

- Ủa, cây trâm này không phải của con sao ?

- Là sao mẹ ? - Kỳ Vy to mắt nhìn bà Hạ

- Lúc con tỉnh dậy ở bệnh viện, người dọn phòng đã nhặt được nó ở trên giường bệnh của con... Nó không phải của con thì của ai, không lẽ của con mà con quên rồi sao ?

- Của con ư ? - Kỳ Vy không biết làm thế nào, nhưng quả thật cây trâm nhìn quen quen... - Chắc vậy... - Nó khê đáp

- À, lúc này khi con ra mở cổng, thì mẹ mới sực nhớ đến cây trâm, nên đem lên phòng giúp con... Con không giận mẹ chứ?

- Không đâu mẹ... - Nó lắc đầu mỉm cười nhìn mẹ

Kỳ Vy chỉ hơi khó hiểu, cây trâm này từ đâu ra mà lại nằm trên giường bệnh của nó ? Không lẽ do người bệnh trước để quên? Nhưng suy cho cùng, chẳng có câu suy luận nào là hợp lí. Nó ngậm ngùi lên phòng cùng cây trâm trên tay.

22. Chương 22

Lại một buổi tối đẹp trời, tiết trời mùa hạ lúc nào cũng nóng bức như thế, ấy mà vào buổi tối thì trời lại mát hơn bao giờ hết, đường phố được thấp sáng bởi dãy đèn đường kéo dài xa tắp...

Đường phố lúc này rất đông người qua lại. Những tòa nhà cao chọc trời đang đua nhau thấp đèn sáng rực từ những ô cửa sổ.

Kỳ Vy đang bước chậm rãi trên đường phố bên cạnh là Việt Anh, anh đang nắm chặt tay nó như hễ không muốn nó sẽ rời xa anh thêm một lần nào nữa...

Lòng Kỳ Vy tràn ngập hạnh phúc, dường như chẳng còn để ý đến xung quanh nữa. Xung quanh nó và Việt Anh có khá nhiều người qua lại, trong đó cũng có vài cặp tình nhân, nhưng suy cho cùng nó và Việt Anh là nổi bật nhất...

Chợt một cơn gió lạnh thổi đến khiến Kỳ Vy khẽ rung mình, thời tiết bỗng dưng trở nên lạnh hơn lúc này.

- Chắc trời sắp mưa rồi... - Việt Anh nói rồi đưa mắt dạo xung quanh tìm một nơi nào đó trú mưa nhờ khi cơn mưa bất chợt ập đến... Vội kéo tay Kỳ Vy, khiến nó không kịp phản ứng.

- Anh... mình đi đâu vậy... ?- Kỳ Vy đưa mắt nhìn Việt Anh

Việt Anh kéo nó đến một tiệm kem gần đó, một tiệm kem khá nổi tiếng ở khu phố này, cánh cửa kiếng trong suốt của căn tiệm có thể cho nó thấy rõ mọi thứ bên trong tiệm, bàn ghế được bày trí rất đẹp và nhiều màu sắc, rất hợp với những đôi tình nhân “teen”.

Khi đến gần cửa kiếng, chợt Kỳ Vy nhìn thấy một tên con trai đang đi theo hướng cửa kiếng để đi ra ngoài, có lẽ sẽ chẳng có gì đặc biệt để nó quan tâm, cách ăn mặc nhìn có vẻ như là con nhà giàu, suy cho cùng hần cũng đẹp trai lắm chứ, nhưng sâu trong ánh mắt đen tuyền như hạt ngọc trai đen đó chứa một nỗi buồn khó tả. Trong phút chốc, cảm giác quen thuộc chợt ùa về trong tâm trí, cảm giác như đã quen hần từ lâu nhưng không thể nào nhớ nổi hần là ai. Kỳ Vy nhìn hần không chớp mắt, trong tâm trí luôn cố lục lọi tìm bóng hình một thằng con trai mà nó chưa bao giờ gặp mặt, cảm giác lại quen đến khó tả. Nó đã gặp hần bao giờ? Nhưng sao nhìn hần rất quen, và cảm giác rất thân thuộc...

Việt Anh vội đẩy cửa kiếng ra, tay vẫn nắm chặt tay Kỳ Vy và kéo nó vào... Đúng lúc tên con trai đó đi đến, càng đến gần hần, gương mặt đó hiện rõ ra trước mắt nó, thật sự rất quen...Đôi mắt đó bỗng dưng chạm vào ánh mắt của nó, nó chợt giật mình liếc sang chỗ khác. Cảm giác rất lạ, ánh mắt ấy theo nó cảm giác như không phải ánh mắt của hai người lạ nhìn nhau. Nhưng rồi hần lạnh lùng liếc mắt sang chỗ khác...

Rồi lại lướt ngang qua tên con trai đó nhưng thật kỳ lạ, khi nó lướt ngang qua hần, cảm giác rất lạnh, cứ như là tỏa ra từ người hần vậy, tuy rằng trong tiệm không hề mở máy lạnh, dọc căn tiệm những ô cửa bằng kiếng được mở ra cho thoáng mát, tuy rằng trời bên ngoài đang rất lạnh vì sắp mưa nhưng không lạnh như lúc nó đi ngang qua tên con trai đó.

Đôi mắt thất thần nhìn tên con trai đó đi khỏi và vụt mất nhanh chóng.

Nó và Việt Anh vội tìm một bàn gần cửa sổ, vừa ăn kem vừa nhìn ra ngoài ngắm mưa. Đúng là hơi tức cười một tí, trời mưa mà lại ăn kem...

Kỳ Vy múc từng muỗng kem lên nhắm nhì, đôi mắt hướng ra cửa sổ nhìn những hạt mưa đang thi nhau rơi xuống mặt đường, dường phố lúc này chỉ lác đác vài người cùng chiếc ô trên tay. Tâm trí nó vẫn nghĩ đến tên con trai lúc này, không phải là Kỳ Vy để ý hần vì vẻ đẹp đó, chỉ là sự quen thuộc khi nhìn vào mắt hần...

- Em làm sao vậy ? – Việt Anh nhíu mày nhìn nó.

Kỳ Vy chợt giật mình xoay mặt lại nhìn Việt Anh, nó lắc lắc đầu và cười gượng:

- Không có gì đâu anh !

Không hiểu sao hình ảnh hần cứ lảng vảng trong đầu nó suốt lúc ăn kem cùng Việt Anh, không thể nào vứt bỏ được...

Sau khi ăn kem xong, cũng là lúc trời vừa tạnh mưa, chỉ còn lác đác vài hạt mưa nhỏ. Nó và Việt Anh lại cùng nhau rãi bước trên đường phố...

Vừa lúc đó Tuyết Ni đang ngồi trên chiếc xe ô tô để dạo quanh thành phố, thấy thấp thoáng dáng người con trai rất quen thuộc, đang thả hồn vào bản nhạc trong chiếc headphone thì chợt to mắt và cố nhìn kỹ hơn, nó chắc ngay là Việt Anh... Nó vội ra hiệu và gọi tài xế:

- Bác ơi, ngừng xe lại...

23. Chương 23

Ông tài xế vừa dừng xe thì nó đã phóng ra ngoài làm ông chưa kịp phản ứng gì... Ông vội chạy theo Tuyết Ni:

- Tiểu Thư, cô đi đâu vậy ?

- Bác cứ về trước đi, con đi gặp một người bạn một lát. – Nói rồi nó vội đuổi theo Việt Anh và Kỳ Vy.

Ông tài xế ở lại chóng nạnh, mỉm cười mà lắc đầu nhìn nó, rồi vào ô tô chạy mất.

Việt Anh đang nắm tay Kỳ Vy, thì chợt chẳng biết từ đâu cô tiểu thư họ Dương xuất hiện chen giữa hai người, hòng muốn Việt Anh bỏ tay ra khỏi tay cô gái, Việt Anh và Kỳ Vy chưa kịp phản ứng gì thì chợt Việt Anh nhận ngay một tát tay trời giáng, chẳng mấy chốc năm dấu tay in rõ trên má..

Kỳ Vy hốt hoảng kéo Tuyết Ni ra:

- Nè, cô là ai vậy...sao lại đánh anh ấy... - Tuyết Ni mặc kệ Kỳ Vy, lạnh lùng phui tay con bé ra. Mặc kệ sự tồn tại của Kỳ Vy ở đây.

Nhìn Tuyết Ni đối xử ngang ngược với Kỳ Vy như vậy, đã ghét cô ta, thế mà nay lại làm ra việc như thế này, Việt Anh như hận cô ta thấu xương tủy...

- Cô điên à ? Cô đang làm cái trò gì ở đây vậy hả ?

- Cái gì ? - Tuyết Ni trừng mắt lại – Tôi hỏi anh mới đúng đó, bạn gái vừa mất thì đã cặp ngay con khác... anh làm đàn ông như thế à ?

- Cô nói cái quái gì thế, tránh ra đi... đừng có làm trò ngu ngốc ở đây nữa...

- Anh... - Tuyết Ni bậm môi, rõ ràng hẳn coi nó chẳng ra gì rồi mà! hẳn đã làm sai vậy mà còn mắng ngược lại nó – Sao anh lại có thể đối xử với vợ chưa cưới của anh như vậy hả ? Rõ ràng tôi đã nhường nhịn anh lắm rồi...

- Vợ..vợ chưa cưới ? – Việt Anh cười khẩy, nhưng trong nụ cười đó vẫn mang một nỗi tức giận không thể nguôi. – Điên rồi à ?

Nói rồi đi đến nắm tay Kỳ Vy đi ra hướng đường lộ và vẫy tay ra hiệu gọi taxi, một chiếc taxi dừng lại, Việt Anh vội cùng Kỳ Vy lên xe...

Mặc kệ cho cô nàng Tuyết Ni đuổi theo và hét lớn, giận hằn tím tái cả mặt. Nghiến răng ken két nhìn chiếc xe chở Việt Anh và Kỳ Vy đang chạy xa dần. Bây giờ Tuyết Ni chỉ muốn xé xác hẳn ra hàng trăm mảnh, giờ thì những ấn tượng đẹp nhất của Việt Anh đối với Tuyết Ni bây giờ không còn một chút nào, giờ đây chỉ còn nỗi tức giận đang sôi sục như ấm nước đang sôi.

Đang trên xe, Kỳ Vy thất thần khó hiểu nhìn Việt Anh, má của anh vẫn in hằn năm dấu tay rõ nét “chắc anh ấy đau lắm...” Vội đưa tay khẽ đặt nhẹ lên má Việt Anh, lo lắng nhìn anh:

- Anh có sao không ? Cô ấy tát anh mạnh quá...

Đang tức giận với cô tiểu thư Tuyết Ni, ánh mắt bùng bùng lửa. Chợt câu nói của Kỳ Vy khiến sự tức giận tan mất, anh quay sang nhìn Kỳ Vy:

- Không sao đâu !

- Mà cô ấy là ai vậy...? Cô ấy quen anh à ? Cô ấy còn bảo...”vợ chưa cưới” gì đó...

- Em đừng để ý cô ta làm gì, rõ ràng cô ta có vấn đề về thần kinh mà. Thật sự anh không làm gì sai cả...

Kỳ Vy cũng chẳng còn quan tâm đến chuyện này nữa, Việt Anh vốn đâu phải là loại “ bắt cá hai tay” như cô gái lúc này nói đâu. Chắc cô ta nhầm anh ấy với ai đó.

Nhưng hôm nay đi chơi với Việt Anh cũng khá vui, còn cùng nhau vừa ăn kem vừa ngắm mưa, chỉ trừ cô gái lúc này thật kỳ lạ, Kỳ Vy không hiểu nổi sao mà hôm nay nó cứ gặp đủ chuyện...

Kỳ Vy trở về nhà, vội lên phòng, bây giờ chỉ muốn nằm xuống chiếc giường ấm cúng và đánh một giấc đến sáng.

Vội vào phòng bật đèn và đóng cửa lại, bất chợt gương mặt Kỳ Vy thất thần, đôi mắt mở to hết mức có thể... Tên con trai đó đang đứng trước mặt nó, nhìn nó với một ánh mắt kỳ lạ, khó hiểu. Bây giờ nó chỉ muốn la to thật to và chạy ra khỏi phòng gọi ba mẹ. Vội làm theo như ý nghĩ, nó vội hét lên và mở cửa ra...

Nhưng chưa kịp mở cửa thì tên con trai nhào lại bịt lấy miệng nó và đẩy nó nhào xuống đất, cánh cửa bỗng chốc đóng sầm lại và phát ra tiếng động lớn.

24. Chương 24

Kỳ Vy đang cố vùng vẫy trong tay hắn, cơ thể bị hắn khống chế, miệng thì bị hắn bịt lại, có la cũng không la nổi...

Nhưng cái cảm giác lạnh buốt này rất rõ, tay hắn rất lạnh nhưng lại cảm thấy quen thuộc vô cùng...

Nhưng trong ánh mắt đó, nét mặt đó, hắn nhìn nó như oán trách nó:

- Ta không ngờ, nàng lại là con người như vậy. Tại sao ta lại cho nàng trở lại Hạ Giới làm gì cơ chứ ? Ta thật ngu ngốc vì đã tin nàng... Để rồi nàng xem ta như kẻ xa lạ....

Kỳ Vy bị hắn bịt chặt miệng, không thể nói. Nhíu mày nhìn hắn “ Cái tên này là ai vậy chứ ? Sao lại dám vào phòng mình thế này... Có bỏ tay ra không hả”

Đọc được ý nghĩ của Kỳ Vy, hắn nhìn nó cười đau khổ:

- Quả thật...nàng đã quên ta... Tại sao nàng lại như vậy...? Nàng thật tàn nhẫn, ta tin lắm nàng rồi...

Bà Hạ dưới nhà nấu đồ ăn thì chợt nghe tiếng la thất thanh của Kỳ Vy và còn nghe tiếng cửa đóng sầm lại. Bà hoảng hốt chạy lên phòng con gái, bỏ cả món ăn đang nấu nửa chừng...

Kỳ Vy nhìn hắn, không hiểu hắn nói gì, trong lòng luôn cố nhớ xem hắn là ai ? Nhưng điều nó suy nghĩ hiện tại là tại sao hắn vào được phòng nó, vào bằng cách nào ?? Cửa sổ nó đã khóa chặt rồi, cả chuột và gián còn vào không được thì làm sao một con người to lớn như thế này có thể chui lọt cơ chứ ?

Bỗng có tiếng gõ cửa liên hồi, tên con trai vội ý thức được có người, chợt từ từ tan biến mất lúc nào mà Kỳ Vy cũng không hay biết, vì khi nghe có tiếng gõ cửa, nó đã để ý đến người gõ cửa bên ngoài và cố gắng cầu cứu.

Gõ mãi không thấy con gái mở cửa, bà Hạ mở cửa ra thì thấy Kỳ Vy đang nằm dưới đất, trong lúc này Kỳ Vy mới nhận thức được tên con trai đó đã biến mất từ lúc nào... Trong lòng cảm thấy rất sợ hãi, nghĩ rằng mình đã gặp ma...

Bà Hạ chạy đến đỡ con gái đứng dậy, lo lắng nhìn Kỳ Vy:

- Con sao vậy, có chuyện gì sao ? Sao con lại nằm dưới đất vậy...?

- Con... - Kỳ Vy vẫn chưa tin vào những gì vừa xảy ra nhưng nó cố bình tĩnh lại, để mẹ khỏi lo lắng - Dạ, không có mẹ, tại con vừa vào phòng thì bất ngờ có một con gián bay hướng thẳng vào mặt con, con sợ quá không phản ứng kịp nên bị ngã ...

- Con làm mẹ giật cả mình! Chắc con đóng cửa không kỹ nên gián vào phòng con... Lần sau trước khi ra khỏi phòng con nhớ đóng kỹ cửa lại... - Bà Hạ mỉm cười nhìn nó, rồi vội sức nhớ - Ôi trời, mẹ đang nấu đồ ăn. - Bà vội chạy xuống nhà. Kỳ Vy nhìn mẹ mỉm cười, bây giờ nó cảm thấy rất thương mẹ, thương rất rất nhiều.

Nó ở lại, đóng cửa phòng lại. Thì sự nhớ ra tên con trai lúc này, khẽ rùng mình, chắc nó gặp phải ma rồi. Chứ làm sao một con người lại có thể vào phòng của nó một cách bí hiểm như vậy được, điều đáng sợ nhất là lúc mẹ của nó gõ cửa, thì hần biến mất lúc nào không hay...

Nhưng nói gì thì nói, nghĩ đến hần, nếu là ma thì nó cũng sợ thật. Nhưng chẳng hiểu sao nó không cảm thấy sợ cho lắm, cảm giác hần rất quen thuộc. Hay là nó và hần quen biết nhau từ kiếp trước? Rồi kiếp này hần là ma rồi đến tìm nó ?

Chẳng muốn nghĩ thêm, nó vội tắt đèn rồi lên giường ngủ. Miệng thì đọc mấy câu kinh phật, mong rằng “con ma” đó không làm phiền mình nữa, nó đắp chăn kín người, nó cứ đọc cho đến khi ngủ lúc nào cũng không biết.

Trong giấc mơ, nó mơ thấy một nam nhân tóc dài cùng với gương mặt rất đẹp, mặc một bộ trang phục kỳ lạ... Ở một Hồ Sen rất rộng lớn, đứng cách nó rất xa nhưng đủ để nó nhìn thấy gương mặt đó. Cả hai đang đứng trên cây cầu bằng ngọc cẩm thạch đẹp tuyệt trần, vẫn ánh mắt buồn đó nhìn nó, một gương mặt lạnh giá...

Chợt nam nhân ấy xoay lưng lại và đi. Nó cố gào thét và chạy theo gọi tên nam nhân đó trong giấc mơ:

- An Phong... - Nó cố chạy, nhưng không hiểu sao nó đã chạy nhanh hết sức bình sinh nhưng sao khoảng cách giữa nó và nam nhân ấy vẫn luôn giữ nguyên như thế...

- An Phonggggggggggggg - Kỳ Vy bật dậy, mồ hôi nhễ nhãi. Cố định thần lại, trời đã sáng, từng tia nắng mặt trời đang chiếu thẳng vào căn phòng của nó. Đã 8h sáng, ánh mắt thất thần nhìn thẳng vào bức tường lạnh giá trước mặt, lòng nghĩ đến giấc mơ kỳ lạ kia.... Sự nhớ đến cái tên lúc nó gọi mơ:

- An Phong ? Sao mình lại gọi cái tên này...? Nhưng...nó quen quá...

Bỗng chốc từng dòng ký ức tuông về như một dòng thác không điểm dừng, những dòng ký ức lúc nó vẫn còn là một linh hồn - một vị Thái Tử Phi của Thiên Giới...

Đầu nó bắt đầu cảm thấy đau nhói, rồi đến lòng ngực đau đến nỗi cảm giác cơ thể như muốn tan ra. Nó ngã xuống giường nằm quần quai, hai tay ôm lấy đầu:

- An Phong – nó khẽ gọi- Mình...mình...nhớ ra rồi...Tên con trai hôm qua...chính là...anh ấy...

Trong lòng Kỳ Vy phút chốc cảm thấy giận bản thân vì đã coi An Phong như người xa lạ...

25. Chương 25

Tại nhà Việt Anh, vì thức dậy muộn nên anh chỉ ăn qua loa điểm tâm rồi nhanh chóng sửa soạn đi học.

Đang định ra mở cổng để chạy xe ra thì chợt có ai đó đang nhấn chuông cửa ở ngoài, Việt Anh vội đi đến mở cửa và hơi bức bối, gặp trễ học mà lại có người nhấn chuông đúng lúc như vậy.

Việt Anh to mắt bắt ngờ:

- Gì đây? - Trước mặt anh là Tuyết Ni, hình như khi nhìn thấy Việt Anh thì cô ta có vẻ không vui, có lẽ cô ta đang bắt đầu bức mình...

- Tôi đến đây không được à ? - Tuyết Ni chu mỏ quát

Việt Anh mặc kệ cô ta nói gì, vội bỏ vào trong để lấy xe chạy, Tuyết Ni bức tức trước thái độ đó của Việt Anh:

- Tôi còn chưa tính sổ anh hôm qua...

Nghe xong câu nói, Việt Anh quay phắt sang, nhìn nó với ánh mắt “đằng đằng sát khí”:

- Cô còn nói... - Đi ngay đến, những tương sẽ cho cô ta một tát tay

- Sao hả ? Tôi không ngờ anh là loại người như vậy, bạn gái vừa mất đã có ngay bạn gái mới... Tôi nhìn lầm anh rồi...

Việt Anh nhếch môi tức giận, mặc kệ hôm nay đi học trễ, nghĩ luôn một ngày cũng chẳng có chết chóc gì, chủ yếu phải “ xử” xong cô ta.

- Tôi còn chưa nói... Hôm qua cô còn dám nói cô là “ vợ chưa cưới” của tôi là thế nào hả ?

- Sự thật là đúng như vậy mà – Tuyết Ni khẽ cười hòng chọc tức Việt Anh.

Việt Anh tức giận đi thẳng vào nhà, tiến thẳng vào nhà bếp để gặp ông Lâm, lúc này ông Lâm chuẩn bị đi làm nhưng chỉ thấy bà Lâm ở đó, bà đang dọn đồ ăn xuống:

- Mẹ! Ba đâu rồi ? – Việt Anh nhìn mẹ

Bà mẹ ngạc nhiên xoay người lại:

- Con chưa đi học sao ?

- Dạ, con... à mà con có chuyện gấp muốn nói chuyện với ba, đi trễ một chút cũng không sao đâu mẹ...Mà... ba đâu ?

Vừa lúc đó Tuyết Ni cũng đuổi theo Việt Anh vào nhà, xem thử anh ta đang định làm trò gì đây.

- Ba con để quên đồ nên vào phòng lấy đồ rồi – Nhìn thấy Tuyết Ni, bà Lâm to mắt bất ngờ - Tuyết Ni, con đến bao giờ thế ?

Việt Anh giật mình khi nghe mẹ nói, quay sang liếc Tuyết Ni rồi vội đi tìm ông Lâm.

- Dạ - Tuyết Ni chỉ vội gật đầu chào bà Lâm, rồi lại chạy theo Việt Anh.

- Cái con bé này.... – Bà Lâm mỉm cười, “coi bộ Tuyết Ni có vẻ rất thích Việt Anh, nó cứ bám lấy thằng bé”

Nhưng hình như ông Lâm vừa ra khỏi phòng, Việt Anh vội chạy nhanh ra ngoài cổng, lúc này ông Lâm vừa lên chiếc xe ô tô và xe bắt đầu lạng bánh.

Việt Anh chạy đến trước mũi xe, ông Lâm hoảng hồn dừng xe lại, ánh mắt vừa ngạc nhiên mà vừa tức giận nhìn Việt Anh, ông Lâm vội bước ra khỏi xe:

- Con làm sao vậy ? Sao bây giờ còn chưa đến trường ? – Ông Lâm nhíu mày nhìn nó

- Dạ, con sẽ đi ngay.. Chỉ cần ba dành 5 phút để nói chuyện với con

Đúng lúc Tuyết Ni vừa chạy ra, thở hổn hển, không ngờ Việt Anh chạy nhanh thật.

- CÁI GÌ ? – Ông Lâm giật mình – Con nói muốn hủy hôn à ?

Tuyết Ni nghe đến to mắt giật mình quay sang nhìn Việt Anh “ Anh ta hủy hôn ư ?”

- Đúng vậy ba, con không muốn lấy người con không yêu. Vả lại Kỳ Vy vẫn bình an vô sự, cô ấy vẫn còn sống... - Việt Anh chưa nói hết câu, thì Ông Lâm chen vào

- KHÔNG ĐƯỢC !- Ông Lâm chợt nhìn thấy Tuyết Ni đang đứng sau lưng Việt Anh, vội hạ giọng – Cho dù Kỳ Vy vẫn không có gì, thì Ba cũng không thể hủy hôn, lời nói của người lớn như đinh đóng cột, không thể nào nói hủy là hủy. Ba nghĩ con nên chấp nhận nó dần dần đi.

Nói rồi ông Lâm lên xe và chạy mất.

Tuyết Ni có lẽ phải rất vui khi mọi thứ không như Việt Anh mong muốn nhưng sao nó không thể nào mỉm cười nổi, thậm chí cảm thấy vui trong lòng, mà mọi thứ dường như là ngược lại. Khi thấy Việt Anh thất vọng, nó chẳng biết phải làm gì, thay vì Việt Anh sẽ tức giận mà quay sang quát mắng nó, nhưng anh chỉ đứng im lặng, hay vì anh không hề hay biết nó đang đứng sau lưng ?

Nó chợt nhớ, lúc này Việt Anh nói với ông Lâm rằng cô gái mang tên cái gì Vy gì đó vẫn bình an vô sự, Vậy tức là cô gái hôm qua sao ? Cô ấy là bạn gái Việt Anh ? Vậy ra, nó đã sai khi tát cho anh ta một cái tát tay... Trong lòng nó cảm thấy rất rất hối hận, không tìm hiểu kỹ mà đã hành động lỗ mãng như vậy.

Việt Anh đứng thần người một lát thì chợt quay người lại với Tuyết Ni, nó ngỡ Việt Anh sẽ mắn nó té tát, vậy mà anh không thèm nhìn nó mà đi thẳng vào nhà, chẳng khác nào xem nó như người tàn hình.

Tuyết Ni lại cảm thấy tại nó mà Việt Anh mới ra thế này, nó tự trách mình. Rõ ràng là Việt Anh và người yêu của anh ấy đang hạnh phúc, thì bỗng dưng nó xuất hiện và phá tan sự yên bình đó và nó cảm nhận được rằng Việt Anh rất rất yêu Kỳ Vy...

Nhưng suy cho cùng là Việt Anh hôm nay vì một con nhỏ như nó mà lại phải nghỉ học.

26. Chương 26

Kỳ Vy đang giúp mẹ canh lửa cho nồi canh, mắt luôn dõi theo nồi canh đang sôi, nhưng tâm trí thì không hề để mắt đến, lòng luôn suy nghĩ đến An Phong.

Mỗi khi nghĩ đến An Phong, cảm giác trái tim như bị bóp nghẹn lại, nó lại một lần nữa trách bản thân, cứ nghĩ rằng đó chỉ là một giấc mơ, không ngờ rằng nó hoàn toàn có thật.

Giờ nó phải làm gì đây? Nó muốn gặp An Phong và giải thích cho chàng hiểu rằng nó không phải cố ý quên chàng, chỉ là nó cứ luôn mơ hồ về “giấc mơ” đó. Nhưng khi thấy An Phong, nó đã biết rằng đó là sự thật và khi hết thời hạn ba tháng, nó sẽ trở lại Thiên Giới và làm tròn nhiệm vụ “Thái Tử Phi”.

Chẳng hiểu sao nó lại cảm thấy khó chịu, vô cùng khó chịu khi nghĩ đến việc An Phong sẽ không bao giờ muốn gặp lại nó nữa, hoặc chàng sẽ lạnh lùng với nó và phải làm sao để ẹ của nó biết rằng nó chỉ có ba tháng ở bên bà, nó phải nói làm sao để bà không phải buồn khi nó ra đi ? nó phải làm sao ? Chợt :

- Kỳ Vy - Tiếng bà Hạ khiến nó giật mình quay lại, to mắt nhìn bà với ánh mắt khó hiểu

- Gì vậy mẹ ?

Bà Hạ nhíu mày lắc đầu nhìn nó “Cái con bé này hôm nay làm sao vậy nhĩ?”, vội chạy đến tắt lửa nồi canh. Kỳ Vy chợt nhớ đến nồi canh, vội đưa mắt sang nhìn, xem tí nữa là khét rồi “Ôi trời...mình đang làm cái gì thế này...”

Sau khi tắt bếp, bà Hạ quay lại nhìn nó:

- Hôm nay con sao vậy ? Con không khỏe sao ? – Bà vừa nói vừa đặt tay lên má của nó

- Dạ...con... - Nó ấp úng, không biết phải nói gì với mẹ, không lẽ nó lại nói ra câu chuyện về “giấc mơ” đó ẹ của nó nghe, bà ấy sẽ tin sao ?

- Thôi được rồi – Bà Hạ mỉm cười – Mẹ nghĩ con nên đi dạo để tinh thần thoải mái. Chắc con vừa hết bệnh nên cảm thấy khó chịu... Sao con không gọi cho Việt Anh đến ? – Chưa để Kỳ Vy trả lời, bà vội giục nó ra ngoài hóng mát và bảo nói gọi điện thoại cho Việt Anh đến...

- Mẹ... - Nó nhíu mày, Kỳ Vy vốn định nói với mẹ là Việt Anh bận học buổi tối nên không thể đến, nhưng thôi đành giả vờ gọi cho Việt Anh vậy, nó sẽ đi bộ để dạo xung quang khu phố gần nhà để tâm trạng thoải mái, còn về An Phong thì nó vẫn không có cách nào tìm được chàng.

Bước từng bước ra khỏi cổng mà trong lòng trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì... Bầu trời bây giờ thì tối mịt, xa xa ánh sáng của từng ngọn đèn đường đang bắt đầu thấp sáng cả khu phố, nó đang bước từng bước chậm rãi trên đường, đường phố ở khu phố nó ở mỗi lần vào giờ này thì chỉ lác đác vài chiếc xe qua lại...

Trong lòng thì luôn nghĩ hoang mang đầu đó đến nỗi nó đã đi một đoạn đường khá xa nhà mà không hay biết nhưng rồi tất cả suy nghĩ trong tâm trí chợt vụt tắt khi Kỳ Vy chợt nhận ra trước mặt nó, xa xa cách nó chừng ba mươi bước là dáng người quen thuộc của một người con trai mà nó đã gặp lúc trong phòng...

Tuy trời đã tối không thấy rõ, nhưng nó có thể chắc là An Phong. Chẳng muốn suy nghĩ nhiều, nó vội chạy thật nhanh đến chỗ người con trai đó, đang chạy mà trong lòng tràn ngập niềm hạnh phúc khó tả...

Nó chạy và chạy, nhưng khi chỉ cách anh vài ba bước, thì chợt khựng lại...

An Phong quay đầu lại nhìn nó, đôi mắt rõ buồn chất chứa sự thất vọng về nó...

Chàng nhíu mày nhìn nó, Kỳ Vy cảm giác tim trong lồng ngực như nghẹn lại, không thể đập tiếp được nữa, ánh mắt đó từ trước đến giờ An Phong chưa bao giờ dùng ánh mắt đó nhìn nó...

- An Phong... - Nó gọi...

An Phong vẫn không trả lời, chàng vẫn nhìn nó với ánh mắt đó. Khi xuống Hạ Giới, An Phong đã thay đổi ngoại hình để hợp với Hạ Giới nhưng không bao giờ nghĩ rằng Kỳ Vy sẽ không nhận ra, đơn giản nàng đã quên mất An Phong...

- Nàng còn gọi ta làm gì ? - chợt một giọng nói lạnh giá được thốt ra từ chính miệng An Phong, khiến cổ họng nó như nghẹn lại, chàng thật sự không còn tin tưởng nó nữa rồi sao ?

- An Phong, em... em không cố ý không nhận ra anh... Chỉ là...em cứ nghĩ...đó chỉ là... - Kỳ Vy cố gắng giải thích, nhưng có vẻ An Phong không thêm để tâm đến lời nói của Kỳ Vy. Chợt ngắt lời Kỳ Vy.

- Nàng im đi! đủ rồi... Ta không cần nàng phải giả dối nữa... Ta có thể trở về Thiên Giới mà không có nàng...

Kỳ Vy nhíu mày, cảm giác lồng ngực đau như kim châm, không hiểu sao từng lời nói, từng câu, từng chữ thốt ra từ miệng An Phong lại khiến nó đau đớn hơn bao giờ hết...

- KHÔNG ! - Kỳ Vy thốt lên, duy chỉ muốn chàng hãy bỏ đi suy nghĩ đó - Nếu anh trở về Thiên Giới một mình, Thiên Đế sẽ trách tội anh, làm sao em có thể để điều đó xảy ra được chứ ? - Bỗng chốc cảm giác khóe mắt cay cay, không hiểu sao từng hàng lệ cứ tuông ra...

Nhưng An Phong vẫn đứng đờng lạnh lùng trước Kỳ Vy:

- Ta không cần nàng “ thương hại ” ta... Ta biết, khi nàng ở Thiên Giới thì lúc nào tâm trí cũng chỉ ở Hạ Giới... Giờ thì nàng hài lòng rồi chứ ? Nàng đã được như ý nguyện rồi... nàng đã được trở về Hạ Giới...

Nói rồi An Phong lạnh lùng bỏ đi, Kỳ Vy không chấp nhận được sự thật, tại sao An Phong lại có thể lạnh lùng với nó như vậy chứ, cũng chẳng hiểu tại sao nó cảm lại cảm thấy tim của mình đau như thế này...

Kỳ Vy vội chạy theo An Phong, nhưng chợt An Phong xoay mặt lại nhìn nó với ánh mắt giận giữ, trong phút chốc, một luồng sức mạnh khủng khiếp từ An Phong đẩy nó bật ra xa hàng chục mét...

Kỳ Vy té ra mặt đường, tay bị cạ xuống mặt đường đau đớn, ran rát... Tay Kỳ Vy cứ thế máu lại chảy ra, Kỳ Vy cố ôm tay, đứng dậy. Nhưng chân của nó dường như cũng bị thương... Nó cố thét...

- An Phong...xin anh...hãy tin em... - Nhưng An Phong vẫn lặng im...

Từng dòng lệ cứ tuông ra lã lã dài trên đôi má của nó, cổ họng nó nghẹn lại không thể thốt nên lời, đau đớn nhìn bóng hình An Phong xa dần. Rõ ràng anh đã cố tình cho nó gặp anh, vậy mà anh lại nhẫn tâm “ phũ tay ” như vậy...

- Kỳ Vy - Chợt tiếng nói của một thằng con trai thốt lên, khiến nó giật mình xoay mặt lại... Trước mắt nó, Việt Anh đang vội dựng chiếc mô tô vào lề và chạy nhanh lại hướng nó...

Việt Anh nhìn nó với ánh mắt lo lắng:

- Em làm sao vậy ? - Vội cầm tay Kỳ Vy lên, chợt nhìn thấy Kỳ Vy đang ôm tay còn lại, mà máu đang chảy ra... - Em bị thương rồi... - Việt Anh vội đỡ nó đứng dậy, đôi mắt nó vẫn thất thần nhìn bóng dáng An Phong lạnh lùng bước đi...

- Em...em không sao... - Kỳ Vy khẽ thốt ra, nhưng ánh mắt vô hồn vẫn nhìn về đằng trước

- Ai làm em bị thương vậy ? - Việt Anh lo lắng, trong lòng cảm tức tên khốn kiếp nào đó đã làm Kỳ Vy bị thương, nếu không bị quẹt xe thì cũng bị xô sát. Chợt để ý theo hướng Kỳ Vy nhìn nhưng không thấy ai cả. Vậy ai đã làm Kỳ Vy bị thương ?

Kỳ Vy xoay mặt lại khẽ gượng cười với Việt Anh để trấn an anh, tuy trong mắt vẫn chứa sự đau đớn vết thương nơi cánh tay và ở trái tim đang đập hỗn loạn trong lồng ngực nó.

- Lúc anh đang chuẩn bị từ trường về nhà, thì bác gái gọi điện thoại cho anh... Bác nghĩ rằng anh và em đi chung, nên đã gọi cho anh... Khi nghe đến đó, anh vội chạy đến nhà em... Đến đây thì anh nghe tiếng gọi của em... - Việt Anh chỉ biết có tiếng Kỳ Vy gọi, nhưng không nghe rõ Kỳ Vy gọi ai.

Nói rồi Việt Anh vội dìu Kỳ Vy đứng dậy...

Quả thật là trên con đường ấy, không ai thấy An Phong cả, chỉ mình Kỳ Vy có thể nhìn thấy chàng, đơn giản mà nói chàng không muốn ai nhìn thấy mình cả...

Từ lúc ở khu phố ấy, nơi Kỳ Vy nhìn thấy An Phong trở về, nó ngoài mặt thì tỏ vẻ không có gì, còn vết thương trên tay... nó chỉ giải thích là bị một tên “ quái xế” đâm phải rồi chạy mất, nhưng sâu trong lòng thì đau đớn vô hạn. Biết rằng An Phong sẽ không gặp nó nữa. Chắc có lẽ chàng đã bỏ mặc nó...

27. Chương 27

Trên tầng thượng của một tòa nhà cao của thành phố, thấp thoáng dáng một người con trai đang đứng nhìn xuống ngắm nhìn thành phố xinh đẹp lồng lộng kia. Trên bầu trời, vẫn những ngôi sao và ánh trăng kia vẫn tỏa ra thứ ánh sáng hiền hòa...

An Phong đứng đó nhìn khung cảnh xung quanh chàng, ngắm nhìn những con người dưới kia... Quả thật Hạ Giới là một nơi rất đẹp và chàng đã biết tại sao Kỳ Vy chỉ muốn ở lại nơi này, nhưng có lẽ nơi này không hợp với chàng...

Lòng đâm chiêu suy nghĩ về những gì vừa xảy ra lúc nãy, không phải chàng cố tình làm Kỳ Vy bị thương, chỉ vì đơn giản là chàng không thể làm chủ được sức mạnh của bản thân trong lúc nóng giận. Lòng có chút lo lắng cho Kỳ Vy, không biết cô ấy thế nào...

Nhưng tại sao chàng lại nghĩ đến cô ấy làm gì cơ chứ ? Chẳng phải bên cạnh cô ấy đã có một người con trai luôn chăm sóc, lo lắng cho cô ấy rồi sao ? Người mà cô ấy gọi là... “ Người yêu”...

Nhất thời trong tâm trí rối bời, không thể nghĩ được gì thêm, không biết chàng phải thông cảm hay tức giận với Kỳ Vy...

Chợt một giọng nói trong trẻo của một nữ nhân vang lên và kéo chàng ra khỏi những suy nghĩ rối bời đó...

- Thái Tử... Người đang “ghen” sao ? - Tiếng nói đó khiến An Phong xoay mặt lại, chàng biết ngay đó là Băng Châu, chàng chỉ hơi tức giận, lúc nào nàng ta cũng làm phiền chàng như thế...

- “Ghen”...? - An Phong

Trong phút chốc trước mặt chàng, rất nhiều đom đóm đang tụ họp lại và dần hình thành một dáng vóc của một thiếu nữ, dần dần rõ ra, lại là nữ nhân mặc áo trắng viền đỏ, Đôi mắt to tròn, cùng nụ cười bí hiểm luôn túc trực trên môi...

Nàng ta từ từ đi đến chỗ An Phong...

- Nàng...xuống đây làm gì ? - An Phong nhìn nàng ta với ánh mắt tức giận... - Tại sao nàng không ở Thiên Giới bảo vệ “ Băng Châu” mà lại xuống đây ?

Băng Châu tiến đến gần hơn, giờ đây chỉ cách An Phong không xa, vội đưa mắt nhìn ngắm khung cảnh xung quanh, rồi khẽ xuyt xoa đánh trống lảng...

- Ta không ngờ ở Hạ Giới cũng đẹp thật....

- Nàng thôi giả vờ đi... - An Phong bực dọc - Sao nàng lại xuống đây ?

- À... - Nói rồi đưa mắt nhìn An Phong trên ghẹo – Ta chỉ xuống đây thăm Người và Thái Tử Phi một chút không được sao ?

- Gì ? – To mắt nhìn nàng ta với ánh mắt hoài nghi –

Băng Châu nhú mày trước thái độ đó của An Phong, rõ ràng chàng ta luôn đa nghi về câu nói của nàng ta.

- Sao Thái Tử lúc nào cũng đa nghi như vậy... Thần vốn thực sự muốn thăm Người và Thái Tử Phi... Người đừng nghĩ thần không biết gì... Thần biết... Người còn rất tức giận Thái Tử Phi, vì khi vừa xuống Hạ Giới nàng ta đã “ vô tình ” quên mất Người.... Nhưng thần cảm thấy Thái Tử Phi thật đáng thương... vậy mà...

Chưa kịp nói, An Phong chen vào:

- Nàng im đi, ta không muốn nghe... Rõ ràng nàng ấy không hề xem ta là “ chồng ”. Vậy mà còn đi chung với một nam nhân khác... - Khi nhắc đến đó, lòng An Phong lại cảm thấy bức bối.

Mặc kệ An Phong nói gì Băng Châu vẫn cố gắng chứng minh Kỳ Vy không phải là con người như vậy:

- Thái Tử Phi vốn là có tính ngây thơ và chưa bao giờ muốn làm người khác bị tổn thương... Thế mà người lại nỡ làm nàng ấy bị thương, vậy mà Người cũng không đến để giúp nàng ấy... Người thật vô tâm... - Nói đến đó, đôi mắt to tròn của nàng ta ngẩn lệ, lần đầu tiên có một vị Thần như Băng Châu phải rơi lệ...

Lần cuối cùng An Phong nhìn thấy nàng Băng Châu với đôi mắt đỏ hoe và ngẩn lệ, rồi lại hòa vào khoảng không tan biến thành đom đóm đỏ...

Chàng lại một lần nữa ngẫm nghĩ lại bản thân, phải chăng chàng đã sai khi lạnh lùng với Kỳ Vy như vậy ?

- Minh... “ ghen ” ư ? – An Phong như có vẻ “ ngây thơ ” với từ này, nhưng chính chàng luôn hiểu rõ bản thân hơn bất kì ai.

28. Chương 28

Tại biệt thự nhà họ Dương...

Tuyết Ni đang cùng ba mẹ ăn cơm chiều, có vẻ như nó đang suy nghĩ gì đó mà từ lúc bắt đầu ăn cơm đến giờ mà chén cơm vẫn y nguyên.

Tay thì cầm đôi đũa chọt chọt vào cái chén tội nghiệp như thể rất căm thù nó, ánh mắt vô hồn nhìn vào chén cơm trắng...

Ông bà Dương ban đầu cũng chẳng quan tâm đến, vì ông bà đang bận bàn chuyện gì đó.

Tuyết Ni nghĩ không hiểu sao cái cảm xúc của nó lúc đó, lúc Việt Anh đòi hủy hôn và lúc mà nó nhìn thấy gương mặt buồn bã của anh ta khi biết được cuộc hôn nhân này không thể hủy bỏ được, cảm giác khó chịu, thật khó chịu và có chút gì đó ghen tị với cô gái kia...

Không thể nào, không thể như thế được, nếu nói như vậy là nó... thích Việt Anh rồi sao? Làm sao lại như thế được, điều đó không thể xảy ra với nó được : “ Không thể được...! ” Nó chọt không kiềm được nên lỡ miệng thốt thành lời.

Ông bà Dương đang bàn chuyện thì chọt ngạc nhiên trở mắt nhìn nó...

- Tuyết Ni... ! Con làm sao thế ? – Bà Dương nhú mày nhìn nó

Nó sực nhớ ra là mình đang ăn cơm cơ mà, chọt nhìn mẹ mỉm cười với ánh mắt to tròn:

- Dạ, không có gì đâu...

- Ăn không ngon sao ? Sao con lại không ăn cơm ? – Bà Dương lo lắng nhìn nó

- Dạ... con...con không đói... - Nói rồi nó vội đặt chén cơm xuống bàn và đứng dậy – Con lên phòng !

Hai ông bà tròn mắt nhìn nó, không hiểu nổi hôm nay nó lại làm sao nữa. Chợt bà Dương sức nhớ ra chuyện gì đó muốn nói với nó, khi ấy Tuyết Ni vừa đặt chân lên cầu thang:

- Con lên phòng thay đồ đi, mẹ muốn con cùng với mẹ đi đến chỗ này...

Tuyết Ni ngạc nhiên quay lại, cảm giác như có chuyện gì đó không bình thường...

- Đi đâu mẹ ?

- Lát nữa mẹ sẽ nói, giờ thì con lên phòng thay đồ đi... - Bà nhìn nó và nở nụ cười hiền hậu.

Tuy không biết bà sẽ đưa nó đi chỗ nào, nhưng nó cũng vui vẻ lên phòng thay đồ, giờ đây tâm trí nó chỉ lẫn quẩn suy nghĩ tìm cách nào hủy hôn ước này. Nó thậm chí cũng không hiểu nổi bản thân mình, rõ ràng trước khi sang Việt Nam nó đã đồng ý ngay khi nghe nói có một hôn ước với một anh chàng nhà giàu đẹp trai ở Việt Nam, ấy mà hôm nay khi nghe tin anh ta có bạn gái thì chẳng hiểu sao nó lại phải “buông tay” dễ như thế...

Thay vì sẽ chen vào giành giật lại “vị hôn phu” của mình, thì nó nghĩ ngay đến cái kết tồi tệ nhất là sẽ bị anh ta ghét bỏ, dù gì nó cũng thấy là Việt Anh thực sự rất yêu thương bạn gái anh ấy, thông qua ánh mắt và hành động của Việt Anh cũng đủ để nó hiểu.

Không lâu sau nó bước xuống nhà với bộ váy xinh xắn với kiểu cách đơn giản. Nó luôn có sở thích mặc váy mỗi khi đi đâu.

Nó và bà Dương ngồi trong chiếc ô tô...

Ánh mắt Tuyết Ni luôn dõi theo những gì đang diễn ra bên ngoài khung kính của xe, một lúc sau nó mới sức nhớ :

- Mẹ định cùng con đi đâu ? - Tuyết Ni

Bà Dương vẫn im lặng một lúc:

- Đến rồi...

Tuyết Ni giật mình xoay sang nhìn mẹ, rồi chợt quay lại nhìn ra cửa kính. Chiếc xe dừng lại trước một cửa hàng áo cưới sang trọng, nhìn xuyên qua cánh cửa kiếng trong suốt, bên trong là hàng chục chiếc váy cưới xinh đẹp lộng lẫy được mặc cho những ma nơ canh đang xếp hàng nối với nhau từ cửa của cửa hàng đến một hàng dài xa tắp.

Tuyết Ni to mắt nhìn mẹ, giờ thì nó hiểu ra tại sao bà cứ ậm ừ không nói rõ là đưa nó đi đâu... thì ra là đến đây chọn áo cưới.

- MẸ...! Vậy là sao... ?

Bà Dương bước ra khỏi xe mà không trả lời nó, đợi đến khi tài xế riêng đi đến mở cửa cho nó ra ngoài...

Bà vội quàng tay nó đi vào cửa hàng, gương mặt điềm tĩnh vẫn nhìn vào căn tiệm mà không trả lời nó. Điều đó khiến nó càng thấy lung túng hơn.

Đi gần đến hai cánh cửa kiếng để vào tiệm thì chợt có hai cô gái mặc đồ nhân viên của cửa hàng vội chạy ra mở cửa hai bên và gật đầu chào bà và nó:

- Chào bà ! Mời bà vào... - Một cô gái đưa tay ra hiệu mời bà vào.

Lẫn trong những bức tượng mặc áo cưới kia bước ra là cô chủ tiệm, cũng chừng 30. Vội niềm nở đón bà:

- Chào bà Dương, cuối cùng bà cũng đến... Tôi vừa chuẩn bị xong bộ áo mà bà đã đặt theo thiết kế của tôi...

Tuyết Ni tròn mắt nhìn mẹ, bà mỉm cười gật đầu với chủ tiệm, vội đưa mắt sang nhìn nó mỉm cười đầy ắp... Tuyết Ni lại tiếp tục tròn mắt với thái độ của mẹ...

Cô chủ tiệm dẫn bà đi đến cuối cửa hàng:

- Giờ thì con cũng biết mẹ dẫn con đi đâu rồi...

- Chọn áo cưới ư ? – Nó nhú mày nhìn bà

- Chủ Nhật tuần này sẽ là lễ đính hôn của hai con nên mẹ phải chuẩn bị áo cưới cho con... Đây là thiết kế dành riêng cho con mà chính mẹ đã chọn...

- Chủ Nhật ?- Nó thất thần

Vừa lúc đó bà chợt khựng lại không đi nữa, bà đưa mắt nhìn về trước, Tuyết Ni cũng vội nhìn theo ánh mắt của bà...

Cạnh cô chủ tiệm là một bức tượng mặc một chiếc váy cưới lộng lẫy, nó được đính hàng trăm viên pha lê lớn nhỏ từ thân váy đến cuối váy, tạo thành một đường uốn lượn tinh xảo và tuyệt đẹp.

Tuyết Ni to mắt trầm trồ, không thể giấu được cảm xúc, nó như bị chiếc áo xinh đẹp kia mê hoặc:

- Đẹp thật...

Bà Dương nhìn thái độ của nó, phần nào khá hài lòng về tay nghề của chủ tiệm...

- Vì là lễ đính hôn nên không cần phải rườm rà. Khi nào hai con kết hôn, mẹ sẽ chuẩn bị riêng cho con một bộ áo lộng lẫy hơn...

Tuyết Ni lúc này mới trấn tĩnh lại, Chủ Nhật tuần này là lễ đính hôn của nó và Việt Anh, càng nghĩ nó càng cảm thấy mọi việc càng “ nghiêm trọng ” thật rồi, nó thật sự không biết phải làm gì nhưng không lẽ nó lại ngồi im mặc cho sự sắp đặt này sao ?

Ánh mắt của nó lóe lên tia khó xử, lúng túng. “ Không biết anh ta đã biết tin này chưa ? ”

Vào lúc này tại nhà Việt Anh, cả nhà đang dùng cơm...

- Sao ? – Việt Anh đang ăn cơm thì chợt dừng đĩa lại khi nghe ông Lâm nói về lễ đính hôn của anh và Tuyết Ni vào cuối tuần này - Đính hôn ? Chủ Nhật ?

Ông Lâm cũng không xa lạ gì với thái độ đó của Việt Anh, ông còn đoán trước anh sẽ phản ứng như vậy...

- Đúng vậy. Con không có ý kiến gì chứ ?

- Tất nhiên là có... - Việt Anh vội đáp, nhưng ông Lâm chợt chen vào:

- Ngoài việc con muốn hủy bỏ lễ đính hôn ra, thì con muốn ý kiến thế nào thì tùy con...- Ông nói rồi vội đặt chén cơm xuống bàn nhìn Việt Anh cùng với nụ cười bí hiểm - Từ nay đến ngày lễ đính hôn, ba cấm con không được qua lại với con bé đó nữa... Được chứ con trai ? – Nói rồi ông vội bỏ đi.

Việt Anh ở lại thần người nhìn ông Lâm đi ngày càng xa, tâm trí như rơi vào hố sâu không đáy. Cảm giác như bị những lời nói đó của ông Lâm giam lại không lối ra, thật sự bây giờ chỉ muốn tìm đường thoát khỏi nơi đây...

Bà Lâm lúc này mới nhìn Việt Anh thở dài, vội đi đến đặt tay lên vai con trai:

- Tuyết Ni là một cô gái tốt, con phải biết điều đó...

- Không, con không thể bỏ mặc Kỳ Vy như vậy... Mẹ hãy tâm để con làm như vậy sao ? – Việt Anh nhú mày nhìn mẹ.

- Mẹ cũng rất khó xử, Kỳ Vy là một cô gái tốt lại dễ thương, nhưng có lẽ...- Nói rồi bà lại thở dài, rồi lại nói tiếp – Có lẽ... con bé đã không may mắn sinh nhầm vào một gia đình tâm thường... Chắc có lẽ đó là số phận đã định hai con phải như thế...

- Không, không có số phận nào cả... Chỉ là ba mẹ đã sắp đặt cuộc hôn nhân này... - Việt Anh càng lúc càng oán trách ba mẹ sao lại nhẫn tâm như vậy, nhẫn tâm chia rẽ tình yêu của anh và Kỳ Vy, lại một lần nữa căm ghét Tuyết Ni... Nếu cô ta không có trên đời này, thì anh và Kỳ Vy vẫn sống yên vui hạnh phúc..

Lúc này tại cửa hàng áo cưới – nơi Tuyết Ni và bà Dương đang thử áo cưới...

Tuyết Ni vội cầm điện thoại lên gọi cho Việt Anh, mắt thì dõi theo bà Dương. Nó vội đi ra ngoài duy chỉ không muốn mẹ nghe thấy những gì nó nói với Việt Anh..

Việt Anh đang trên phòng đắm chiều suy nghĩ, tìm mọi cách thoát khỏi cuộc hôn nhân quái đăng này. Đi qua đi lại...và lại đi qua đi lại...

Chợt cái điện thoại đặt trên tủ đầu giường reo lên, khiến Việt Anh giật mình, vội đi đến cầm điện thoại lên, nhìn số điện thoại. Việt Anh cười khẩy pha chút chán nản... “ Lại là cô ta...Gọi đúng lúc thật...”

Vội bắt máy và đưa điện thoại lên tai nghe:

- Việt Anh... tôi... tôi có chuyện quan trọng muốn nói...

- Phải rồi... “ Quan trọng...” Giờ thì cô cũng biết rồi...cô rất vui đúng không ? – Việt Anh như muốn xâu xé người bên kia đầu dây bằng từng câu từng chữ thốt ra...

- Sao... - Tuyết Ni thoáng sững sờ trước những câu nói đó của Việt Anh – Anh...anh biết rồi sao ?

-.... – Anh ta im lặng, chẳng muốn nói nhiều với cô ta làm gì

- Tôi... tôi xin lỗi...

- Đừng có giả vờ nữa, con người như cô thì biết gì là “ xin lỗi”...

- Tôi không cố ý gây ra chuyện này, chỉ tại... Mà thôi đi, Tôi muốn tìm cách hủy bỏ lễ đính hôn vào cuối tuần này...

- Hủy ? – Việt Anh ngạc nhiên trước câu nói của Tuyết Ni, thật ra cô ta đang nói cái quái gì thế? Hay là cố tình đùa ghẹo mình ? – Cô biết mình vừa nói gì không vậy ?- Việt Anh cười khẩy

- Tôi biết... Anh không muốn, chỉ vì tôi mà anh phải từ bỏ hạnh phúc của mình đến với một đứa con gái mà anh không yêu như tôi...- Tuyết Ni đang nói, thì chợt Việt Anh dặc ý chen vào:

- Đúng! Không yêu ! mà còn... RẤT GHÉT ... -

Tuyết Ni chợt khựng lại, không nói được gì nữa, cổ họng như nghẹn lại khi nghe câu “ Rất Ghét” thốt ra từ chính miệng Việt Anh, cảm giác lòng ngực có luồng khí lạnh chạy khắp và như đóng băng trái tim lại, khiến trái tim nó không thể nào đập tiếp được nữa:

Vội lấy lại bình tĩnh, hít sâu... Và cố nói tiếp:

- Đ...đ... ú...n.g... - Nó khê đáp – Anh...biết vậy là được rồi... - Vội phá lên cười trong điện thoại, để cố trấn tĩnh bản thân. Nó không được yếu đuối như vậy, nếu Việt Anh biết nó có tình cảm với anh, rồi không biết hẳn sẽ còn đối xử với nó như thế nào...- Thôi, không nói với anh nữa... hãy chờ “ tin vui” của tôi đi... - Rồi vội cúp máy, bàn tay nó đỏ mề hôi lạnh toát...

- Con nói chuyện với ai thế ? - Chợt tiếng nói của Bà Dương khiến nó giật mình, bà như đã đứng sau lưng nó từ khi nào, Tuyết Ni vội quay lại.

- Dạ.. – Nó ấp úng.. – Con nói chuyện với một đứa bạn bên Thượng Hải về lễ đính hôn cuối tuần này...

- À... ra là vậy – Bà Dương mỉm cười - Thảo nào con lại cười to đến vậy...

- Dạ... - Nó nhìn bà Dương và mỉm nụ cười gượng với bà - Cuối tuần này.. nó sẽ sang Việt Nam dự lễ đính hôn của con...

- Vậy cũng tốt... Con không vào thay thử áo sao ? –

Tuyết Ni gương mặt pha chút buồn nhưng cố tỏ ra vui vẻ :

- Dạ thôi, con nghĩ chắc cũng vừa người con rồi. Không cần phải thử đâu... - Nói rồi nó vội đi ra ngoài xe.

Bà Dương khê đưa mắt nhìn Tuyết Ni ra khỏi cửa tiệm rồi vội xoay mặt lại mỉm cười chào chủ tiệm rồi bước ra khỏi tiệm...

Chiếc xe lăng bánh trở về biệt thự họ Dương, trời lúc này đã sập tối. Ánh đèn đường vàng bắt đầu được thắp sáng cả thành phố, Tuyết Ni đưa mắt nhìn khung cảnh bên ngoài tấm kính trong suốt, lòng nặng trĩu một nỗi buồn.

“cảm này giác thật tẻ...”

Rồi chợt không thể kìm nổi cảm xúc, từng dòng lệ đầu tiên ở cái tuổi 18 của nó chợt tuông ra, nó chưa bao giờ khóc vì cái gì cả. Trên đời này không có gì có thể khiến nó sợ hãi đến phát khóc hay chẳng có câu chuyện tình yêu cảm động nào có thể lay chuyển được con người “bằng đá” như nó.. Ấy mà hôm nay khóe mắt nó lại bắt đầu cay cay và từng dòng lệ cứ tuông ra. Nó cố gắng gạt hết nước mắt, cố gắng không khóc nhưng không hiểu sao, càng kìm nén lại nó càng tuông ra nhiều hơn. Nó cố cắn vào môi thật đau để bắt bản thân không được khóc mà phải vui lên. Đem lại niềm hạnh phúc cho người khác thì đó cũng chính là hạnh phúc của nó...

Bà Dương tâm trạng vẫn còn vui vì chiếc áo cưới ban nãy, bà vẫn không để ý đến Tuyết Ni... Thoáng đưa mắt sang nhìn Tuyết Ni, rồi chợt dừng ánh mắt đó lại. Bà to mắt nhúu mày nhìn Tuyết Ni, trên đôi má của nó ướt ướt, tự hỏi Tuyết Ni đang khóc sao ?

- Tuyết Ni – Bà Dương gọi nó, khiến nó giật mình quay sang, lấy tay chùi chùi những giọt lệ còn vương trên má... - Con khóc ư?

Tuyết Ni chớp chớp mắt nhìn mẹ, miệng khẽ nở nụ cười tươi:

- Dạ... tại... con vui quá... nên không kìm nổi cảm xúc... -

Nói đến đó thì chợt bà Dương vội ngồi lại gần nó, quàng tay ôm nó vào lòng...

Tuyết Ni ngã đầu vào lòng mẹ, mà tâm trạng vẫn lo lắng. Nó lại nghĩ, nếu như nó hủy hôn thì bà sẽ ra sao đây ? Hình như nhìn bà rất quan tâm đến cuộc hôn nhân này, bây giờ nó phải làm sao đây ?

29. Chương 29

Việt Anh vội mở cửa phòng, nhưng sao không mở được cửa.

“Mình bị nhốt sao ??” “Không thể như thế được” Việt Anh cố mở cửa, chắc có lẽ cánh cửa kẹt phải cái gì đó. Trong lòng luôn nghĩ không thể như thế được “sao ba mẹ lại nhốt mình được chứ ? Chuyện này làm sao xảy ra được...”

Vừa nghĩ vừa dùng lưng thúc mạnh vào cánh cửa nhưng tất cả đều vô ích, chắc phải có cách gì đó, Việt Anh vội hét lớn:

- MẸ! MẸ! OI...

Không lâu sau, bà Lâm lên đến trước cửa phòng của Việt Anh:

- Việt Anh à ! Con gọi mẹ à ? – Bà Lâm nói lớn

Nghe tiếng của bà Lâm trước cửa phòng, Việt Anh vội đứng gần cánh cửa và ghé tai vào để nghe rõ hơn :

- Mẹ à ! Cửa của con sao lại không mở được vậy? - Việt Anh nói lớn

Nghe đến đó nét mặt bà Lâm có vẻ lúng túng, định ninh chuyện này không được bình thường. Ông Lâm thì vừa ra khỏi nhà, hình như có việc gì đó... Ông ấy còn mang theo tấm thiệp mời lễ đính hôn của Việt Anh và Tuyết Ni, ông chỉ dặn bà Lâm ở nhà không cho Việt Anh đi đâu, nhất là đến nhà Kỳ Vy. Không biết vị khách nào mà lại vinh dự được ông Lâm có thể đích thân đi mời như vậy, chuyện này chắc chắn có gì bất ổn..” chẳng lẽ...”

- MẸ! À! – Việt Anh hét lớn, cứ nghĩ bà Lâm không nghe

- Mẹ cũng không biết nữa, chắc...nó bị khóa rồi.. - Biết không giấu được Việt Anh, trong lòng bà đã nghĩ ngay đến việc ông Lâm đã khóa cánh cửa này” Chắc chắn là ông ấy...”

- Khóa ? – Nói đến đó Việt Anh to mắt thất thần... - Sao lại như thế ? – Việt Anh hét to - Mẹ mau thả con ra đi... Sao mẹ lại nhốt con như vậy ?

- Mẹ xin lỗi... - Bà Lâm rất khó xử, bà không thể mở khóa cho Việt Anh được, với lại bà không giữ chìa khóa, có lẽ ông Lâm đã giữ chìa khóa - Mẹ không giữ chìa khóa... Chắc có lẽ ba con đã khóa cửa

- Cái gì ? Ba ? Sao ba lại...

...

Trước cổng nhà Kỳ Vy...

Một chiếc xe ô tô màu đen sang trọng vội ngừng trước cổng, một người đàn ông mặc vest đen sang trọng bước ra khỏi xe, đi đến gần cánh cổng và đưa tay lên nhấn chuông...

Không lâu sau cánh cửa cũng mở ra, phía sau cánh cửa là Kỳ Vy, nó to mắt ngạc nhiên nhìn bộ dạng người đàn ông đang đứng trước mặt, lòng thoáng nghĩ ba mẹ có bao giờ quen người người giàu bao giờ đâu ? Kỳ Vy khẽ gật đầu chào người đàn ông, trong lòng luôn cảm thấy người đàn ông này rất quen, hình như nó đã gặp ở đâu đó, vừa nghĩ đến đó:

- Cô... là... Hạ Kỳ Vy ? – Ông ta vừa nói với Kỳ Vy vừa nhìn nó với ánh mắt xét nét.

- Dạ !? – Nó gật đầu

- À, thật ra cũng không có gì. Tôi chỉ đến đây đưa cô tấm thiệp này, mong cô sẽ đến dự buổi tiệc! – Nói xong ông ta đưa tấm thiệp đang cầm sẵn trên tay chìa ra đưa nó, tấm thiệp màu trắng bạc được trang trí rất tinh xảo với phong cách rất thượng lưu.

- Mời... con sao ? – Nó to mắt khó hiểu, rõ ràng nó có quen biết gì ông ta đâu mà tự dưng lại mời nó dự tiệc như vậy. Nó vội cầm lấy tấm thiệp.

Xong, người đàn ông vội vã lên xe chạy mất. Ông ta thoáng mỉm cười một nụ cười nham hiểm khi vừa rời khỏi nhà của Kỳ Vy.

Kỳ Vy tròn mắt nhìn xe ông ấy vút xa mà không hiểu chuyện gì.. Kỳ Vy vội cầm tấm thiệp lên, thì ra là thiệp mời lễ đính hôn. Lòng luôn nghĩ về người đàn ông lúc nãy, hay là ông ấy là ba của một trong những đứa bạn của nó lúc còn học cấp 3 ? Nhưng nó nhớ rằng mình không có quen thân với bất kỳ người bạn nào . Vội mở tấm thiệp ra, đôi mắt dò xét một hồi cho đến khi đứng trông lại ở hàng chữ viết tên “ chú rể”...

“ Lâm Việt Anh...”

Kỳ Vy bất giác không nghĩ được gì, không tin vào mắt mình. Đôi tay run run không cầm được tấm thiệp, chợt nó rơi khỏi tay Kỳ Vy. Đầu óc của nó quay cuồng “ Không thể nào... không thể như thế được... làm sao lại là anh ấy... chuyện này là thế nào ?”

Vậy ra, người đàn ông lúc nãy chính là ba của Việt Anh, ông ta đích thân đi đến đưa thiệp cho Kỳ Vy không phải có ý tốt như nhìn từ bên ngoài. Kỳ Vy vội cúi người nhặt lại tấm thiệp, khi nhặt tấm thiệp lên thì chợt từ bên trong rơi ra một mẫu giấy ghi chú nhỏ, nó vội nhặt lên, trong tờ giấy có ghi gì đó...

“ Chắc cô biết tôi là ai rồi chứ ? Đúng vậy, tôi là ba của Việt Anh. Tôi đến để đưa cô thứ này... chỉ muốn nói cho cô biết, nếu cô hiểu chuyện thì hãy “ buông tha” Việt Anh – con trai tôi, hiểu chứ ? Nó có vợ sắp cưới rồi . À, tôi cũng rất mong cô đến dự lễ”

Kỳ Vy nhúm mày, hoàn toàn không thể nào chấp nhận được sự thật bất ngờ này. Vậy ra, cô gái hôm ấy, người mà đã xong đến đây nó và Việt Anh ra chính là vợ chưa cưới của anh ấy. Vốn nghĩ cô ta chỉ nhầm lẫn, Kỳ Vy dựa lưng vào tường, mà đôi mắt thất thần nhìn vào tờ giấy ghi chú. Không còn suy nghĩ được gì nữa, tất cả đã rành rành ra đó rồi, trên tay nó là tấm thiệp đính hôn, buổi tiệc sẽ được tổ chức vào Chủ Nhật tuần này tại biệt thự họ Dương.

Ba của Việt Anh muốn làm bề mặt nó bằng cách mời nó đến dự lễ, nó không thể chui rút trong nhà như vậy và nó càng không để ông ta làm quá với nó đâu. Nếu nó không đi, có lẽ họ sẽ khinh thường nó. Đành cần rằng chuẩn bị đến buổi tiệc hôm đó, rồi không biết sẽ có chuyện gì tiếp theo xảy ra đối với nó đây. Nó cảm giác như mình sắp vào hang cọp vậy...

30. Chương 30

Kỳ Vy khẽ đóng cửa lại, đi lên phòng với vẻ mặt có chút buồn. Bà Hạ nhìn thấy con gái, cũng không hiểu chuyện gì, chắc có lẽ nó với Việt Anh lại giận nhau, mà bà không hề biết rằng Việt Anh sắp đính hôn với một cô gái khác mà cô gái ấy không phải là Kỳ Vy.

Kỳ Vy lên đến phòng, vội đóng cửa lại. Trên tay vẫn còn cầm chặt tấm thiệp, nó khẽ đặt xuống cái bàn học. Rồi ngồi xuống ghế và úp mặt xuống. Cũng có thể là nó đang khóc...

Đang úp mặt xuống bàn, đầu óc quay cuồng, tại sao nó lại không thể khóc được cơ chứ ? Việt Anh sắp có người con gái khác nhưng tại sao nó lại không thể khóc ? Tại sao không thể rơi được giọt lệ nào dù lòng nó đang nóng như lửa đốt, đau như kim châm.

Cũng không ai trong phòng nó cả, ngoại trừ... ngoại trừ một người...

Tuy ngoài mặt không muốn gặp Kỳ Vy nhưng sâu thẳm trong tâm An Phong vẫn luôn dõi theo nó, vẫn luôn lo lắng cho nó. Không biết chàng làm thế là đúng hay sai. Nhưng tất cả là đều làm theo những gì trái tim mình mách bảo.

Sau lưng nó An Phong đang ngồi đó, ngồi trên giường của nó. Ánh mắt khẽ đưa sang nhìn nữ nhân đang gục mặt khóc ở kia, mà lòng đau nhói chẳng khác nào chính mình bị tổn thương...

- Nàng thật ngốc... - An Phong khẽ thốt lên.

Thoảng nghe có tiếng nói sau lưng, Kỳ Vy giật mình ngồi dậy quay đầu lại, trong lòng hoài nghi đó chính là...

- An...An Phong ?... Là anh sao...

Khi nhìn thấy An Phong, nó cứ nghĩ rằng mình bị ảo giác, vội dụi dụi mắt... Thật sự không biết phải nói thế nào, trong lòng cảm thấy có gì đó rất vui, một niềm vui không thể tả khi nhìn thấy chàng, chàng không còn giận nó nữa rồi sao ?

Thấy thái độ đó của Kỳ Vy, An Phong khẽ nhủ mày:

- Là ta thì làm sao ? - Trong câu nói của An Phong có chút giận lẫy, nhưng hàm chứa trong đó là sự quan tâm đối với Kỳ Vy. - Tại sao nàng lại đau khổ vì tên ấy chứ ? Giờ thì nàng thấy rồi đó, hắn đã có người con gái khác ở bên cạnh...

- Anh ấy không phải người như vậy, chắc chắn anh ấy bị ép...

Nghe đến đó, An Phong bắt đầu cảm thấy bức mình, đúng hơn là tức giận, nàng ta quả không hiểu chuyện gì cả, thật ngây ngô. Rõ ràng nàng ta đã có chồng vậy mà đầu óc cứ tơ tưởng đến nam nhân khác, quả thật chẳng coi An Phong ra gì:

- Nàng thôi đi, nàng thật cố chấp... Vốn dĩ đó là số mệnh đã định hắn như thế, nàng có thể thay đổi được số mệnh à ? Rồi có thể sau này hắn sẽ quên mất nàng thôi... Vả lại, nàng có thể ở lại Hạ Giới suốt đời sao ?

- Số mệnh... ? Làm sao lại như thế được... - Kỳ Vy tức giận đứng dậy, quả thật An Phong thật cố chấp - tôi không muốn nói với anh nữa... - Rõ ràng trong lòng khi nghĩ đến chuyện sẽ trở về Thiên Giới thì lại cảm thấy rất nuối tiếc, cảm thấy rất khó chịu. Thật sự không hề muốn trở lại Thiên Giới. Nhưng nếu không trở về, An Phong sẽ ra sao đây ? - Tôi không muốn nói với anh nữa

Nói rồi bật dậy đi thẳng đến mở cửa phòng đi ra. Nhìn Kỳ Vy tỏ thái độ như thế An Phong cảm thấy rất tức giận, không lẽ chỉ vì một tên nam nhân mà nàng ấy lại tỏ thái độ với chàng như thế sao ?

Không chấp nhận được, vội đi đến dang tay ra ngăn Kỳ Vy lại...

Kỳ Vy khựng lại, đưa mắt liếc An Phong...

- Anh... anh làm gì vậy?

- Nàng lại muốn tránh mặt ta sao ? – An Phong nhú mày, đôi mắt long lanh như viên ngọc trai đen ẩn chứa nỗi buồn vô hạn
 - Tôi... - Nó áp úng, vốn không hề có cái ý nghĩ tránh mặt An Phong, chỉ là nó cảm thấy không thể chấp nhận được sự thật khi trở về Thiên Giới.
 - Sao nàng lại không nói ? – Rõ ràng nàng ta không thể nói mà, chắc chắn là như vậy rồi, nàng ta muốn tránh mặt chàng, nên mới tỏ thái độ như vậy.
 - Không có gì, tôi muốn xuống nhà một chút thôi... - Vội gạt tay An Phong ra, nhưng An Phong một mực không bỏ tay ra...
- Nàng ta quả thật hơi cố chấp, giằng co một hồi Kỳ Vy bắt đầu cảm thấy bức mình. Nhưng chợt An Phong đẩy nó ngã ra giường...
- Kỳ Vy nhú mày, cổ vùng vẩy trong vòng tay cứng như thép nguội của An Phong...
- Bỏ tôi ra, anh làm gì vậy chứ...

31. Chương 31

Kỳ Vy cố đẩy An Phong ra, đôi khi An Phong có những hành động khiến nó không hiểu được.

Nhưng chợt An Phong ôm lấy cổ nó và hôn lên môi nó...

Kỳ Vy thần thờ to mắt, trong phút chốc cảm giác trái tim đập loạn nhịp cả lên...

Và cảm giác như An Phong đang nói chuyện với nó bằng ý nghĩ : “ Cho dù nàng ở đâu, làm gì. Nhưng khi nàng cần giúp đỡ, ta sẽ luôn sẵn sàng có mặt để giúp đỡ nàng...! Và hãy nhớ rằng nàng phải trở về Thiên Giới khi hết thời hạn 3 tháng ở Hạ Giới”

Kỳ Vy như không còn phản ứng quyết liệt nữa nhưng rồi An Phong từ từ tan biến mất. Nó không thể hiểu được hành động lúc nãy của An Phong mang hàm ý gì, nhưng rõ chắc là không phải trêu ghẹo như khi lúc nó vừa đặt chân lên Thiên Giới.

Chẳng hiểu sao khi An Phong biến mất, nó cảm thấy tim mình đau nhói, cảm giác có chút hối hận khi hành động với An Phong như vậy, nhưng nó không thể chấp nhận được sự thật này, nó thật sự không muốn rời xa ba mẹ và mọi người Và Việt Anh nữa...

Đôi môi vẫn còn cảm nhận rõ đôi môi lạnh giá của An Phong...

- An Phong, em xin lỗi... - Nó khẽ thốt lên, nước mắt tràn khỏi khóe mi...

...

Vài ngày sau, tại biệt thự nhà họ Dương...

Tất cả mọi người đang bận rộn để chuẩn bị cho lễ đính hôn của Việt Anh và Tuyệt Ni...

Cả biệt thự được trang trí rất đẹp, biệt thự họ Dương hôm nay nhìn lung linh, đẹp như một tòa lâu đài...

Đáng ra là sẽ tổ chức ở nhà Việt Anh, nhưng sân nhà Việt Anh không đủ cho số lượng khách mời đông như vậy, nên đành chuyển sang biệt thự họ Dương tổ chức...

Kỳ Vy đặt chân đến trước cổng ngôi biệt thự, cái cổng to đùng ấy mét. Thoáng phút chốc thần thờ, bên trong khách mời dường như đã đến đông đủ, dù rằng chỉ mới 7h, trong khi đó giờ mời trong thiệp là 8h.

Đứng ở đây, nó cảm giác bản thân mình thật cô độc, nó không quen bất cứ ai ở đây cả, tất cả họ đều là người trong giới thượng lưu, rồi khi những con người kia nhìn thấy nó liệu có tự hỏi tại sao một con bé rất

rất tầm thường như nó tại sao lại có mặt ở đây ? Nó lại một lần nữa ngẫm nghĩ lại quyết định của mình, phải chăng nó đã sai khi đến đây...?

Có lẽ nó sẽ không nghĩ tiếp nữa, nó rất sợ mọi thứ diễn ra theo chiều hướng tồi tệ, rồi không biết ba của Việt Anh có làm khó dễ nó hay không...

Nhưng không lẽ đã đến rồi lại đi như thế sao ? Nhưng tại sao chân nó lại nhích lên không được thế này, cảm giác đôi chân nặng hàng tấn không thể đỡ lên nổi. Nhưng rồi cố lấy lại bình tĩnh, hít thật sâu...

Xung quanh nó, những cô nàng tiểu thư ăn mặc sang trọng đang lướt ngang qua nó và hình như họ đang nhìn nó bằng ánh mắt khinh thường, hoặc họ đang nói với nhau : “ Con bé đó làm gì ở đây vậy ? Nhìn chắc là không phải tiểu thư gì rồi...”

Thoáng chốc ý định đi bước vào cánh cổng vụt tắt, nó định quay lưng đi về nhưng chợt có ai đó đặt tay lên vai nó...

Kỳ Vy thoáng sững sờ ngược mặt lên, nó một lần nữa to mắt...

- An Phong...

An Phong khẽ nhếch miệng cười nhìn nó

Kỳ Vy tự hỏi tại sao An Phong lại đến đây...

- Thế nào ? Nàng ngạc nhiên đến vậy sao ?

Kỳ Vy vui mừng như chết đuối vớ được phao, nó mỉm cười lại nhìn An Phong, một nụ cười thật tươi...

Chợt có tiếng còi xe phía sau lưng, An Phong hoảng hồn nhanh tay đẩy Kỳ Vy sang một bên để tránh xe...

Chiếc ô tô đen tuyền lướt ngang qua An Phong và Kỳ Vy. Bất chợt nhìn vào ô cửa kính, Kỳ Vy nhìn thấy người ngồi bên trong không ai khác chính là Việt Anh.

Cũng khá ngạc nhiên, nhưng sự nhớ ra hôm nay là lễ đính hôn của anh ấy mà. Trong Việt Anh rất đẹp trai nhưng ánh mắt có vẻ đượm buồn. Việt Anh hình như không nhìn thấy nó, đúng hơn là có vẻ không quan tâm đến mọi thứ diễn ra xung quanh...

Vẫn gương mặt đó nhưng tại sao nó cảm thấy Việt Anh với nó lại xa lạ đến vậy...

Nhưng rồi chiếc xe cũng nhanh chóng vụt khỏi tầm mắt của nó và thẳng tiến vào ngôi biệt thự...

Anh mắt Kỳ Vy rõ buồn, còn An Phong, chàng hiểu rõ hơn ai hết, chàng nhìn Kỳ Vy đau khổ như thế, chàng cũng không vui gì, giờ chỉ muốn ôm nàng vào lòng để nàng bớt đi sự đau khổ đang giày xé tâm can của nàng...

32. Chương 32

Việt Anh bước ra khỏi xe mà trong lòng bực bội khi phải nghĩ đến Tuyết Ni, cô ta đã nói là sẽ tìm mọi cách hủy bỏ hôn lễ, thế mà lễ đính hôn vẫn được diễn ra. Cô ta đúng là nói khoác.

Nếu mà gặp được cô ta, thì cô ta chết chắc...

...

Trong phòng thay đồ, Tuyết Ni giờ đây là một cô dâu rất xinh đẹp với chiếc váy cưới đính pha lê, nhưng có vẻ nó không được vui, đôi chân mảy cứ châu lại...

Hết đi qua rồi lại đi lại, nó đang suy nghĩ xem tìm cách nào để hủy bỏ buổi lễ hôm nay, dù rằng hơi muộn...

- Làm sao...làm sao bây giờ...? - Nó đi đi lại lại, rồi ngược mặt lên nhìn chiếc đồng hồ treo tường cách đó không xa. Đã 7h30, còn 30 phút nữa. Nó vội chạy ra hành lan nhìn xuống...

Khách đã có mặt gần như đông đủ, bây giờ trong lòng nó nóng như lửa đốt, phải làm sao đây. Chợt nó nhìn thấy Việt Anh bên dưới, hình như đang loay hoay tìm ai đó, nó đoán chắc là anh ta đang tìm nó, chắc chắn là định mẫn cho nó một trận...

Không ngờ một tiểu thư như nó phải lâm vào hoàn cảnh khó xử như thế này. Thật bất công.

Chợt tiếng mở cửa phòng khiến nó giật mình quay sang, là bà Dương... bà đang mỉm cười đi đến chỗ nó..

- MẸ - Nó mỉm cười, cố giấu cái cảm xúc rối bời trong lòng nó.

Bà Dương đứng lại, quét mắt từ trên xuống dưới, duy chỉ ngắm Tuyết Ni trong bộ lễ phục tinh khiết...

- Hôm nay con đẹp lắm... - Bà ôm nó vào lòng, Tuyết Ni có chút lung túng nhưng cũng cố kìm nén. - À cũng sắp đến giờ rồi, con cùng mẹ ra ngoài được chứ ? -

Tuyết Ni vội đẩy mẹ ra:

- Con... muốn ở trong phòng một chút, lát nữa con sẽ ra sau, Mẹ ra trước đi... - Nó cố làm ra vẻ không có gì để bà Dương khỏi lo lắng. Nó đã nói vậy nên bà cũng không muốn ép, bà Dương vội đi ra khỏi phòng để Tuyết Ni ở lại căn phòng.

Tuyết Ni lại một lần nữa suy nghĩ tìm cách hủy bỏ buổi lễ hôm nay, nhưng mẹ thì sao? nếu như bà biết, bà sẽ trách nó...

Nhưng còn Việt Anh, nó không thể “ thất hứa” được dù rằng nó biết nó có tình cảm với anh ta, nhưng sự thật vẫn là sự thật, Việt Anh không hề có tình cảm gì với nó. Nghĩ đến đó nó cảm thấy lòng quặn đau, đứng ở thành lan can nhìn xuống mà đôi mắt ngấn lệ.

Nó ngã khụy xuống, lưng dựa vào thành lan can, đầu óc luôn cố lục lọi tìm cách thoát khỏi cuộc hôn nhân trở trêu này...

Thoáng nhìn thấy một bình hoa lớn bằng gốm sứ đặt trên chiếc ghế gần đó, đôi mắt Tuyết Ni lóe sáng...

....

Kỳ Vy lại đứng một mình ở ngoài sân của ngôi biệt thự, không biết An Phong lại đi đâu mất, đúng là con người kỳ lạ khó hiểu, thoáng một chút lại biệt tăm...

Đang đứng thần thờ thì chợt một bàn tay đặt lên vai nó, thoáng nghĩ ngay là An Phong, nó quay sang đôi mắt mừng rỡ, nhưng rồi chợt khựng lại...

- - Trước mặt nó là một nam nhân mặc bộ vest trắng viền đen, nhìn như một con người thần bí, gương mặt toát lên vẻ đẹp kỳ lạ làm nó liên tưởng đến hình ảnh của một con “ Ma cà rồng”...

Một vẻ đẹp lạnh người, nhưng lại như một thiên thần, tóc mái phủ xuống làm hấn càng thêm bí ẩn hơn...

Hắn khẽ mỉm cười nhìn nó:

- Sao cô bé lại đứng đây một mình vậy ?

“ Cô bé??” Nó to mắt, bộ nhìn nó giống một “ cô bé” lắm sao?

- Cô bé ? Anh đùa sao.... - Nó mỉm cười như rằng cười cái cách hấn gọi nó.

Hấn không nói gì, chỉ mỉm cười lại, như hề lúc nãy hấn chỉ nói đùa với nó vậy. Chợt hấn chìa tay ra đưa cho nó một ly rượu...

- Uống rượu được chứ cô bé ? - Hấn nhìn nó

Kỳ Vy nhìn điệu bộ của hấn, đúng là con người kỳ cục, sao cứ gọi nó bằng cô bé hoài vậy.

- Không, tôi không biết uống rượu... - Nó đẩy tay hấn ra, không biết hấn có ý đồ gì đây. Trong thật khả nghi...

- À xin lỗi, vậy nước trái cây nhé ? - Tay còn lại của hấn là một ly nước trái cây, ở thành ly còn trang trí một trái dâu tây nhìn rất đẹp. - Đừng bảo cô bé không biết uống nước trái cây nhé !

Biết không thể từ chối được, ai đời lại bảo mình không biết uống nước trái cây bao giờ...

Nó khẽ đưa tay cầm ly trái cây trên tay hắn, nhìn hắn có vẻ cũng dễ thương, tuy cái cách hắn gọi nó thì làm nó bực không chịu được.

33. Chương 33

Còn An Phong thì đang tìm kiếm Kỳ Vy khắp nơi, ban nãy khi đi chung với Kỳ Vy, An Phong cảm giác có điều chẳng lành, chàng cảm nhận được một luồng khí bất an đang vây quanh đầu đó trong ngôi biệt thự kia.

Như có cái gì đó nguy hiểm cận kề nàng, An Phong e rằng có “ cái gì ” đó đang đe dọa sự an toàn của chàng và Kỳ Vy, chàng vội đi khắp ngôi biệt thự cốt chỉ tìm ra cái thứ đã tạo nên sự bất an đó.

Chợt nhìn thấy Kỳ Vy đang đứng cạnh một tên nam nhân kỳ lạ, đoán chắc luồng gió “ quái gở ” đó từ hắn mà ra.

Vội đi đến xem hắn là ai, e rằng đến trễ một chút nữa là không biết hắn sẽ làm gì Kỳ Vy. An Phong đi đến kéo Kỳ Vy ra, Kỳ Vy giật mình nhìn An Phong:

- An Phong, anh đi đâu nãy giờ vậy...

An Phong nhìn tên nam nhân đó bằng ánh mắt dè chừng nhưng trong hắn có vẻ vô tư chẳng màn đến thái độ lúc này của An Phong. Nhìn hắn có chút quen quen:

An Phong nhìn hắn không rời một li. Hắn chỉ liếc mắt nhìn An Phong rồi lại nhếch miệng cười khẩy:

- Người không nhớ ta sao... An Phong ?

An Phong to mắt, hắn biết chàng sao? Cảm giác hắn không phải con người đơn giản, vội quay sang Kỳ Vy:

- Nàng đi ra ngoài một lát đi, ta muốn nói chuyện với một người bạn...

- Hắn ư ? - Kỳ Vy nhìn tên nam nhân, nghe theo An Phong, nó vội đi nơi khác, đi một lúc thì không biết như thế nào mà đã đứng trước hồ bơi nhà Tuyết Ni.

Nhìn lên cao, thì nó nhìn thấy một cô gái, đúng hơn là Tuyết Ni trong bộ váy cưới trắng tinh đang cố ôm lấy chiếc bình hoa lớn bằng sứ

Kỳ Vy to mắt... “ Cô ta đang định làm cái gì vậy ? ”

Chợt Tuyết Ni đưa chiếc bình lên cao lên và rồi buông cả hai tay...

“ Trời ạ, cô ấy làm sao thế...? ”

...

Còn An Phong hình như đã nhớ ra gì đó...

- Ta không ngờ người còn trẻ tuổi mà mau quên như vậy... - Hắn nói rồi lượng xung quanh An Phong như một con hổ đang lượng quay con mồi và như chuẩn bị vồ lấy:

- Người Là... Vô Thần...? - An Phong

Hắn chợt dừng lại, liếc mắt nhìn An Phong:

- Đúng vậy !

- Người muốn gì ? -

Cách đây hơn 1200 năm, khi An Phong còn là một đứa trẻ nghịch ngợm, trong một lần vui đùa cùng các Thiên Nữ hầu hạ cho Thiên Mẫu thì bất chợt đụng phải một tên đáng ghét, đó là Vô Thần. Lúc đó An

Phong đã sợ sệt lùi lại, hần thì lại tỏ ra điềm tĩnh như không quan tâm đến thái độ của An Phong, hần cúi người xuống nhìn An Phong với ánh mắt ân cần, rồi xoa đầu cậu bé An Phong:

- Này nhóc, chạy cẩn thận kẻo ngã đấy... - Chợt tay Vô Thần khựng lại, tại sao An Phong lại lạnh như vậy ? Lạnh như băng đá.

Chắc rằng An Phong sinh ra mang một sứ mệnh nào đó gắn liền cùng với “ Bể Châu và cậu bé cũng được định sẽ là vị Thần thứ tư trấn giữ Bể Châu”....

Vô Thần là một tên luôn luôn tỏ ra bí ẩn, miệng thì cười nhưng trong tâm thì không ai hiểu được hần muốn gì, chỉ biết rằng hần lúc nào cũng luôn để mắt đến “ Bể Châu” viên ngọc của Thiên Giới, trước kia hần là một trong bốn vị thần trấn giữ “ Bể Châu”, nhưng vì cái sự tham lam muốn chiếm “ Bể Châu” làm của riêng đã phản bội hần, hần bị tước quyền làm Thiên Thần và bị đày xuống Hạ Giới, không phải vì thế mà hần trở thành con người hoàn toàn.

Chú thích: bốn vị thần trấn giữ Bể Châu gồm: Phong Thần (An Phong), Bể Thần (Bể Châu), Thủy Thần (Thủy Linh) và Hỏa Thần (Vô Thần).

34. Chương 34

Bất chợt Kỳ Vy nghe tiếng “xoảng” như của đồ vật bị vỡ. Nó tròn mắt “ Cô ấy.... !! Không được, mình phải lên đó...” Nói xong Kỳ Vy vội chạy vào ngôi biệt thự, cảm giác chẳng lành với cô gái trên kia. “Việc gì phải đập đồ như thế, chắc cô ấy có chuyện gì đó...”

Xung quanh mọi người cũng nghe thấy tiếng động và tất cả cũng hướng lên lan can phòng của Tuyết Ni nhưng lúc đó Tuyết Ni đã ngồi phịch xuống nên không ai thấy nó cả, duy chỉ nghe tiếng đồ vật bị vỡ ở trên phòng nó. Mọi người bắt đầu bàng hoàng, mong rằng chỉ là bất cẩn làm rơi một món đồ gì đó thôi.

...

- Người muốn gì ? – An Phong gần giọng nhìn hần.

Vô Thần cười khẩy:

- Thái Tử ! Sao người lại hỏi thần như vậy chứ! Thần nào dám... Chỉ muốn hỏi Người về cô bé lúc nãy...

- Cô bé ? – An Phong chau mày nhìn hần, hình như hần đang nói đến Kỳ Vy

- Có phải cô bé ấy là... Cô Dâu của Người không ? Nếu không thì tại sao Người lại quen biết được một cô gái là người trần...?

- Điều đó không liên quan gì đến người cả, tốt nhất người nên biến khỏi đây càng nhanh càng tốt, trước khi ta đổi ý... - An Phong nhìn hần với ánh mắt đằng đằng sát khí, rõ biết hần đang có ý đồ không tốt...

- Bảo ta biến ư ? Người đâu cần nói như vậy... Ta chỉ muốn quan tâm về Cô Dâu của người chút xíu thôi, trong nòng ta cũng xinh đẹp lắm chứ... - Hần cười nham hiểm...

An Phong nhất thời không kìm chế được, quả thật hần chẳng xem chàng ra gì, còn nói ra những lời như thế... Cô Dâu của chàng đâu phải để người khác tùy tiện nói ra những lời như thế, rõ ràng là muốn gây hần.

An Phong nắm chặt bàn tay , có vẻ chàng đang rất tức giận, định cho hần một chưởng “ thẳng thiên” cho xong. Nhưng có vẻ xung quanh khá nhiều người, e rằng như thế không hay mà còn nguy hiểm đến những người vô tội. Chàng cố kìm nén lại và bỏ đi, trước khi bỏ đi An Phong đưa mắt nhìn hần như ý muốn nói “không được đụng đến Kỳ Vy, nếu không sẽ không yên với ta đâu...”

...

Trước mặt Tuyết Ni là những mảnh vụn của chiếc bình hoa, nó cắn môi như sắp quyết định một chuyện gì đó trọng đại. Tay cầm một mảnh vỡ của chiếc bình, trong rất sắt bén... Có thể sẽ gay đứt tay nếu không cẩn thận...

Trong tâm nó rất muốn buổi lễ diễn ra như ý muốn của ba mẹ nó, nhưng liệu Việt Anh thì sao? Nó không muốn nhìn thấy Việt Anh như vậy và cô gái kia nữa, họ đang hạnh phúc cơ mà, tại sao nó phải trở thành một kẻ đáng ghét trong mắt Việt Anh được chứ? Nó không thể nhắm mắt xem như không có gì, đành vậy, chịu đau chút xíu nhưng sẽ làm cho Việt Anh không phải khó xử trong cuộc hôn nhân này...

Tay nó nắm chặt mảnh vỡ, chặt thật chặt, nó cố cắn răng, cơn đau thấu xương từ lòng bàn tay lan tỏa khắp cánh tay...

Đau như thể không còn cảm giác...

Từng dòng máu đỏ tươi đang chảy ra từ lòng bàn tay nó và nhỏ giọt trên nền gạch. Từng giọt, từng giọt, Tuyết Ni đau đớn cắn răng, nhắm tịt mắt, đôi mắt tràn đầy lệ. Không biết nó khóc do phải chịu nỗi đau thể xác hay là vì trái tim nó đau đến nỗi dường như ngừng đập...

Không lâu sau, trên sàn nhà là một vũng máu. Gương mặt nó bắt đầu nhợt nhạt và rồi nó ngất đi, máu đã làm lem luot bộ váy trắng tinh, mà tay vẫn nắm chặt mảnh vỡ không buông ra và đặt trên ngực...

....

Kỳ Vy chạy nhanh vào ngôi biệt thự và đâm thẳng lên lầu để đến căn phòng của Tuyết Ni, An Phong đứng gần đó vội chạy theo...

- Nàng đi đâu vậy ?

- Có người gặp nguy hiểm, em phải lên đó...

Vô Thần tròn mắt nhìn Kỳ Vy chạy thục mạng lên lầu mà miệng cười bí hiểm “ Lại có chuyện để xem rồi...”

35. Chương 35

Nó cứ chạy và chạy, An Phong cũng đuổi theo sau đó. Mọi người xung quanh thì dồn cặp mắt vào nó, chột từ xa có vài người hầu chạy đến ngăn nó lại. Nó vội đẩy tay họ ra...

- Tránh ra, mau cứu người đi, cô ấy không ổn rồi...

Các cô người hầu tròn mắt không hiểu ý của nó, nhưng nhìn nét mặt nó thì không giống như có ý đùa cợt. Với lại ban này có tiếng đồ vật bị vỡ ở phòng của Tuyết Ni nên rất có thể đã có chuyện gì đó. Vội đi theo nó đến phòng của Tuyết Ni.

Việt Anh gần đó nghe tiếng xôn xao ở gần phòng Tuyết Ni, vội chạy đến :

- Chuyện gì vậy... - Việt Anh nhíu mày nhìn một người hầu.

Trong cô ta có chút lúng túng và hốt hoảng, úp úp mở mở:

- T..T...T..i..iê.. ê...êu... Th..h.hư... có...có chuyện rồi...

Nghe có chút hoài nghi “ Cô ta đang dở trò gì vậy ?”, chắc cô ta lại giả vờ bệnh hay “ dọa” tự tử hay gì đây... Rồi vội đi đến phòng của Tuyết Ni, nơi đó có rất nhiều người tập trung.

Vừa lúc này Kỳ Vy và An Phong vừa đặt chân đến trước cửa phòng của Tuyết Ni, Kỳ Vy vội mở cửa ra. Nhưng cửa như đã khóa lại từ bên trong, nó cố hết sức đẩy cửa vào nhưng tất cả đều vô ích.

An Phong vội đi đến đặt tay lên tay Kỳ Vy đang mở cửa, dùng hết sức đẩy mạnh, cánh cửa cuối cùng cũng mở ra nhưng lạ là tay Kỳ Vy không hề bị thương vì lực đẩy ban nãy của An Phong là để nhắm thẳng vào chốt cửa để mở cửa.

Kỳ Vy to mắt kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt và những người đang đứng sau nó đều có ánh mắt tương tự. Tuyết Ni nằm trên một vũng máu, bên cạnh là chiếc bình hoa bị vỡ.

Vừa lúc Việt Anh đi đến vội chen vào đám đông để vào phòng của Tuyết Ni...

Xung quanh là tiếng la hét ôm xòm:

- Mau... mau gọi cấp cứu... mau lên...!

Việt Anh thất thần như đứng tròng trọc trước cảnh tượng trước mắt, không tin vào mắt mình...

Kỳ Vy giật mình quay sang:

- Việt Anh... - Nó khê gọi, chỉ nói rất nhỏ.

Nghe có người gọi tên mình, Việt Anh quay sang tròn mắt bất ngờ khi nhìn thấy người con gái đang đứng cạnh mình là bạn gái của mình...

- Sao em lại ở đây... - Chỉ hồi nhiều đó, nhưng không phải như thế mà bỏ mặc Tuyết Ni, vội đi đến xem Tuyết Ni thế nào... Hay rằng cô ta đang giả vờ ??

An Phong nhíu mày nhìn thái độ của Kỳ Vy dành cho Việt Anh, trong lòng cảm thấy ghanh tị với hấn vô cùng.

Việt Anh đến lay vai Tuyết Ni nhưng nó không cử động. Thất thần nhìn vũng máu trước mắt, thật sự cô ta không hề giả vờ...

Trong phút chốc đầu óc quay cuồng, không lẽ chỉ vì câu nói đó mà cô ta bất chấp sinh mạng chỉ vì để hủy bỏ buổi lễ hôm nay ?

Vội gạt hết những suy nghĩ trong đầu...

- Xe cứu thương đến rồi, ai đó vội bế Tiểu Thư ra cửa nhanh lên... - Một cô người hầu hét to.

Nghe câu nói, Việt Anh không chần chừ bế xốc Tuyết Ni lên, lúc này bàn tay đang siết chặt mảnh vỡ của Tuyết Ni chợt buông ra, Việt Anh thất thần nhìn mảnh vỡ bị dính đầy máu của Tuyết Ni rơi xuống đất phát ra âm thanh, khiến trái tim đau nhói, trong lòng cảm thấy trách bản thân đã quá đáng khi đã tỏ thái độ không tốt với cô ấy. Chợt bế nhanh Tuyết Ni ra khỏi phòng, bàn tay cảm nhận rõ thân nhiệt của Tuyết Ni ngày càng giảm dần, gương mặt nhợt nhạt lạnh toát không còn chút sinh khí.

Càng nghĩ đến càng gia tăng tốc độ, chạy thật nhanh ra khỏi căn biệt thự...

Lúc này ba mẹ Tuyết Ni vừa hay tin chạy đến, thì thấy Việt Anh đang vội vã bế Tuyết Ni...

Ông bà thất thần chạy theo Việt Anh, bà Dương đầu óc hoang mang suy nghĩ, rõ ràng trước khi ngày lễ đính hôn diễn ra, trong nó rất vui vẻ mà. Nhưng suy nghĩ kỹ hơn thì cảm thấy Tuyết Ni có gì đó đang che giấu không thể nói. Có phải rằng nó đã không đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng cố tỏ ra hài lòng để ông bà không bận tâm ?

Tất cả mọi người đều ủa ra khỏi căn biệt thự, cứ nghĩ buổi lễ sẽ diễn ra tốt đẹp nhưng ai nào ngờ...

Trong phòng của Tuyết Ni, Kỳ Vy vẫn đứng đó, An Phong đưa mắt nhìn Kỳ Vy. Ánh mắt của nó làm tâm trí chàng rối bời, giờ đây không thể hiểu được nàng đang nghĩ gì, có phải chăng là lúc “ hấn” bế cô gái kia ??

36. Chương 36

Kỳ Vy chợt nhớ ra cô gái bị thương mới này chính là cô gái lúc trước đã chen giữa Việt Anh và nó, sau đó là cho Việt Anh một cái tát trời giáng.

Rõ là cô ấy rất quan tâm Việt Anh, nhưng tại sao cô ấy lại làm như vậy? Cô ấy thật sự không thích Việt Anh sao? Cô ấy phản đối cuộc hôn nhân này mà không tiếc sinh mạng của mình sao?

Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, người đáng bận tâm nhất là chính bản thân nó, tại sao nó không hề có cảm giác gì khi Việt Anh tỏ thái độ quan tâm một cô gái khác trước mặt nó...

Nó không hề tự dối lòng, đơn giản là đó là cảm giác thật, thật sự nó không hề cảm thấy khó chịu hay ghen tị với cô gái kia, lòng tự hỏi phải chăng đã không còn tình cảm với Việt Anh như trước kia?

Rồi Kỳ Vy vội quay mặt ra cửa và chạy thẳng xuống lầu, ra khỏi căn biệt thự để xem cô gái thế nào...

Vừa chạy ra khỏi biệt thự, cũng là lúc chiếc xe cứu thương đang chở Tuyết Ni bắt đầu chuyển bánh. Có rất nhiều người tụ tập ở đây, một số là đã ra về, còn một số thì đang bàng hoàng trước chuyện vừa xảy ra hôm nay, phải chăng tình cảm giữa hai cô cậu này có người thứ 3 sao? Rõ ràng họ không hay biết về cuộc hôn nhân được người lớn sắp đặt.

Nhìn thấy Kỳ Vy ra đến, ông Lâm sắc mặt đờ đờ sát khí đi đến, trong lòng ngẫm ngẫm nghĩ ngay chắc rằng cô ta đã nói gì đó khiến Tuyết Ni tuyệt vọng mà đâm ra tìm cách quỳ sinh.

- Cô đã nói gì với con bé...?

Nó giật mình lùi lại với cảm giác sợ hãi:

- Bác trai..! Con không có...

Việt Anh đứng gần đó nghe tiếng gần giọng của ba mình, vội chạy đến ngăn ông lại, sợ ông sẽ gây tổn hại cho Kỳ Vy:

- Ba, ba đừng như vậy mà...

- Mày tránh ra... - Ông Lâm đẩy Việt Anh qua một bên, vội đưa mắt nhìn Kỳ Vy, vốn từ lâu không có cảm tình với Kỳ Vy, đằng này lại xảy ra chuyện như thế, thì cũng không tránh khỏi bị nghi ngờ:

- Cô đã nói gì với nó? Nếu không thì tại sao con bé lại tự tử...

Mọi người bắt đầu đưa mắt về phía ông Lâm và rồi nhìn Kỳ Vy, ánh mắt hiện lên sự khinh thường và căm phẫn Kỳ Vy...

Kỳ Vy chẳng khác nào bị dồn vào chân tường, thật sự không còn lối thoát, đôi mắt rướm lệ, lòng muốn mình oan cho bản thân nhưng rõ biết không thể nói lại ông ta...

Chợt ông Lâm giơ tay lên, rõ muốn cho nó một tát tay, Kỳ Vy hoàn hồn to mắt, trong giây phút sợ hãi cực độ không còn ý thức được phải tránh cái tát tay đó...

Và rồi ông ta nhả tâm buông tay thật nhanh và nhắm thẳng vào má của Kỳ Vy, nó sợ hãi nhắm tịt mắt, nước mắt tuông xuống ướt hết đôi má... Mọi người xung quanh nín thở nhìn ông Lâm, không ai dám vào can thiệp, rõ nghĩ Kỳ Vy là kẻ đã gây ra chuyện này.

Một lúc sau, nó không cảm thấy gì cả, cái cảm giác ran rát và đau đớn không hề cảm nhận được. Phải chăng ông ta đã nghĩ lại và không đánh nó, ông ta chỉ dọa nó thôi sao..?

Nó cố mở mắt ra, thì thất thần nhìn thấy An Phong đã đưa tay ngăn ông ta lại, mọi người xung quanh lại đưa mắt nhìn chàng trai can đảm đó...

Riêng Việt Anh thì không tin vào mắt mình, hẳn là ai? Sao lại ra tay giúp Kỳ Vy, dù rằng mọi người thì chẳng ai dám làm gì nhưng hẳn thì lại can đảm đứng ra đỡ cho Kỳ Vy...

- An Phong... - Nó khẽ gọi, tiếng nói như nấc từng tiếng

- Ông điên rồi à? Một người đàn ông như ông mà lại ra tay đánh một cô gái yếu đuối như thế à? - An Phong liếc mắt nhìn ông ta với ánh mắt tức giận.

- Cậu là ai? Tránh ra, không phải việc của cậu... - Ông ta cố rút tay lại trong bàn tay cứng như thép nguội của An Phong

- Tôi... là người yêu của cô ấy ! Thế như vậy tôi có quyền không cho người khác tổn hại cô ấy chứ ? – Nói rồi bỏ tay ông ta ra.

- An Phong... - Kỳ Vy nhú mồm nhìn chàng, chưa bao giờ nó nhìn thấy chàng nghiêm túc đến vậy.

Việt Anh lại một lần nữa choáng váng, cô ấy có bạn trai “ mới” lúc nào cơ chứ ? Không phải mình là bạn trai cô ấy sao ? Như thế là thế nào ? Hay cô ấy chỉ “ nhờ” hấn đóng giả ?

Kỳ Vy như từ cõi chết trở về, vội ôm lấy cổ An Phong, nó rất cần có ai đó che chở, thật sự rất cần...

Bà Lâm từ đầu đến cuối đã chứng kiến hết mọi việc nhưng bà không muốn nhúng tay vào hay khác hơn ra tay ngăn chừa mình lại, vì bà rõ biết tính của ông ta như thế nào...

Bà vội đi đến nhìn ông Lâm, ông đang thất thần nhìn cô gái, có vẻ như ông đã trách lầm cô ta sao ?

- Tôi nghĩ con bé không phải là loại người như vậy đâu, ông đừng có suy đoán lung tung nữa - Nói rồi bà vội đi ra khỏi cổng căn biệt thự và vẫy tay đón ngay chiếc taxi để về nhà, bỏ mặc cho ông Lâm đứng đó tự ngẫm nghĩ về hành động vừa nãy.

Việt Anh thì như hóa đá khi nhìn Kỳ Vy ôm chặt người con trai khác, chuyện không thể giả vờ được, là thật sao ? Tại sao lại như vậy...

An Phong khẽ mỉm cười và vòng tay ôm chặt Kỳ Vy, trong lòng mang một niềm hạnh phúc khó tả. “Phải chỉ thời gian lúc này ngừng trôi, mãi mãi...”

Xa xa, một con người đứng cô độc phía sau đám đông,tóc mái xỏa xuống che một nửa khuôn mặt điển trai lạnh lùng, trên người mặc chiếc áo vet trắng viền đen, khẽ nhếch môi mỉm cười, một nụ cười bí hiểm...

37. Chương 37

Trở về nhà Kỳ Vy, Kỳ Vy và An Phong đang đứng trước cổng, nó định nhấn chuông ẹ ra mở cổng, nhưng tay Kỳ Vy chợt khựng lại khi vừa đặt tay gần nút chuông:

- Nhưng, làm sao anh có thể vào nhà... Em sẽ nói thế nào đây ? – Nó nhú mồm nhìn An Phong, đôi mắt hiện lên sự lo lắng. Ba mẹ nó vẫn chưa biết Việt Anh đã có “ vợ sắp cưới”, mà nay về nhà lại đi cùng một tên con trai khác, thì khó mà giải thích nổi...

Rõ biết Kỳ Vy đang lo lắng gì, An Phong khẽ cười rồi đưa tay lên nhấn chuông hộ nó, Kỳ Vy trợn mắt nhìn An Phong:

- Anh...anh làm gì vậy... Mẹ em sẽ thấy anh, rồi em sẽ phải nói anh là gì của em đây ?

Chợt cánh cửa mở toanh ra khiến Kỳ Vy giật mình quay sang:

- Mẹ... - Nó nhìn bà Hạ

- Con nói chuyện với ai thế ? – Bà nhìn nó với ánh mắt khó hiểu, vừa nãy còn vừa nghe tiếng nói của cô con gái cưng vừa vắng vắng đâu đây.

- “ Với ai ?” – Nó lặp lại, không hiểu những gì mẹ vừa nói. Nó tròn xoe mắt quay sang nhìn An Phong. – Con..... - Không lẽ, mẹ không thấy An Phong ? Nó sực nhớ An Phong là thần cơ mà, nên việc gì mà không làm được.. – À con làm gì có, chắc mẹ nghe nhầm rồi!..- Nó mỉm cười nhìn mẹ.

Rồi nó cùng bà Hạ vào nhà và An Phong cũng vào theo, chỉ có mình Kỳ Vy thấy và chạm được vào người chàng, còn người khác thì không thể nào được...

- Con đi đâu mà đến giờ mới về vậy ? – Bà Hạ vừa đi vừa nhìn nó

- Con... - Nó ấp úng – Con đi dự tiệc của một người bạn... - Đến giờ nó cũng không thể nào nói với mẹ biết hết mọi chuyện.

Rồi nó chọt rẽ sang ngã khác để lên lầu, không quên quay lại nói cho bà Hạ biết:

- Con lên phòng một lát nha mẹ

Bà Hạ lắc đầu mỉm cười nhìn nó, định nói cho con bé biết một tin đó là cô bé Trân cô em họ ở xa của nó lên để thăm nó. Khi con bé nghe tin Kỳ Vy vẫn còn sống, nó đã vui đến nỗi không ngủ được và nằng nặc đòi lên nhà “chị Kỳ Vy”.

Mở cửa vào phòng, nó tìm đèn bật lên, rồi mở cửa sổ trong phòng và đứng chống tay lên cầm nhìn ra ngoài cửa sổ, nó có thể nhìn thấy toàn khu phố quanh nhà nó, phía trên là mặt trăng đang tỏa sáng còn xung quanh là những ngôi sao nhỏ như những chấm li ti rực sáng.

Nó nhắm mắt và hít sâu, dường như nó đã quên mất chuyện vừa xảy ra lúc nãy, nhưng nó lại không quên là An Phong vẫn đang đứng cạnh nó, sao nãy giờ thấy chàng im lặng? Hay chàng đã đi mất rồi?

Nó khẽ quay sang thì giật mình thấy An Phong vẫn đứng đó, chàng như đang ngấm ngấm căn phòng của nó:

- Anh làm sao vậy ? – Nó nhú mày nhìn chàng, hôm nay chàng có vẻ khác thì phải

- À không... - An Phong nói rồi im lặng một lát, Kỳ Vy thì lại tiếp tục ngắm bầu trời và khu phố của nó. An Phong xoay sang nhìn nó, ánh mắt hiện lên tia bối rối khi sắp nói ra điều gì đó có thể đối với Kỳ Vy là một tin không tốt, nhưng chàng không thể im lặng như vậy...

- Ta...- An Phong ấp úng – Ta nghĩ, chúng ta phải trở về Thiên Giới sớm hơn thời hạn...

Nghe câu nói của An Phong, Kỳ Vy quay ngoắt sang tròn mắt:

- Sao ? – Không tin nổi điều An Phong vừa thốt ra – Anh nói gì vậy, em không hiểu... Sao lại về sớm hơn thời hạn...?

- Ta... - An Phong rõ biết lý do là gì, nhưng không biết nói thế nào cho nàng hiểu – Ta chỉ muốn nàng được an toàn...

- “An toàn” ? – Nó nhú mày – Anh đùa sao ? Em vẫn chưa nói sự thật cho ba mẹ em biết, đột ngột như vậy.. em... em không thể... - Kỳ Vy như cảm thấy rất choáng khi nghe đến việc phải trở về Thiên Giới. Đôi mắt nó bắt đầu đỏ, cay cay như sắp trào dòng lệ nóng hổi trong mắt.

An Phong cũng không muốn điều này xảy ra, thật sự không muốn. Nàng rõ đang rất vui vẻ ở Hạ Giới, nay lại bắt nàng trở về trước thời hạn đã định thì làm sao nàng chấp nhận được. Nhưng chỉ vì an toàn cho nàng, An Phong cảm thấy có điều không lành sắp xảy ra với chàng và Kỳ Vy...

An Phong khẽ ôm Kỳ Vy vào lòng, lòng chàng chỉ muốn nàng hãy quên đi Hạ Giới này, nàng đã không còn thuộc về Hạ Giới này từ lâu rồi, nhưng vì nàng mà chàng đã bất chấp quy định Thiên Giới để nàng có thể trở về Hạ Giới.

Chợt cánh cửa phòng của Kỳ Vy mở toang ra, cô bé Trân khi nghe Kỳ Vy vừa về đến, nó đã tọt ngay lên phòng của Kỳ Vy. Kỳ Vy chợt để ý có ai đó vào phòng, chợt đẩy nhẹ An Phong ra, thì tròn mắt ngạc nhiên khi thấy bé Trân, con bé thất thần khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nó há hốc mồm.

Nhưng chợt Kỳ Vy chạy đến ôm bé Trân vào lòng, vốn yêu thương Trân như em ruột, nay lại gặp lại con bé thì vui không gì bằng:

- Em lên đây hồi nào vậy ? - Vừa nói vừa vuốt mái tóc xinh xinh của con bé.

- Em... em vừa lên hồi chiều... - Con bé khẽ đáp, giọng nói vẫn còn run run khi nhớ đến lúc nãy – Ai...ai vậy chị ?

- “Ai” ? - Kỳ Vy ngạc nhiên khi nghe câu nói của bé Trân, vội buông bé ra – Em nói ai vậy ? Trong phòng có mình chị thôi mà...

- Kìa, vậy đó là ai ? – Bé Trân nói rồi chỉ tay vào An Phong. An Phong cũng ngạc nhiên không kém, tròn mắt nhìn con bé... Rõ ràng những con người tầm thường không thể thấy chàng, chỉ có Kỳ Vy mới có thể thấy được chàng cơ mà ?

Kỳ Vy nhìn theo hướng bé Trân chỉ, thì sực thấy An Phong cũng ngạc nhiên không kém gì mình:

- Em...em..e..m... thấy....anh ấy sao ? - Kỳ Vy nói rồi khẽ đưa mắt nhìn An Phong.

Con bé đáp lại với Kỳ Vy là cái gật đầu .[

38. Chương 38

Tại bệnh viện...

“Nếu chậm trễ chút nữa thì cô ấy đã chết vì mất máu quá nhiều...”

Tiếng nói của Bác sĩ phần nào giảm bớt sự lo lắng của gia đình hai bên đối với Tuyết Ni.

Nhưng điều họ bàng hoàng nhất là tại sao Tuyết Ni lại đại đột như vậy ? Chẳng phải lúc đầu nó đã rất đồng ý cuộc hôn nhân này sao ? Vậy có sao nó lại làm như vậy ? Có lẽ có thể chỉ có một người mới biết được tại sao...

Tuyết Ni đang nằm trên giường bệnh, đôi mắt nhắm tịt,, tay phải thì đang truyền nước biển.

Việt Anh đang ngồi cạnh nó, trong lòng không khỏi lo lắng cho nó. Nhìn Tuyết Ni lúc này không hề đáng ghét chút nào, có lẽ trước kia Việt Anh luôn có cái ý nghĩ ghét Tuyết Ni nên lúc nào cũng thấy cô ta đáng ghét. Nhưng hiện giờ, khi gạt bỏ cái ý nghĩ đó trong đầu thì rõ không hề thấy ghét cô ta như trước kia.

Cô ấy đúng là một kẻ ngốc, rất ngốc khi có cái ý định hủy bỏ cuộc hôn nhân này bằng cách tự vẫn thay vì nói rõ ràng với ba mẹ cô ta.

Giờ đây, chỉ có Việt Anh và bà Dương- mẹ của Tuyết Ni ở lại bệnh viện chăm sóc Tuyết Ni. Chợt bà Dương khẽ đưa mắt nhìn Việt Anh “ Có lẽ chỉ có Việt Anh mới biết Tuyết Ni tại sao lại hành động như vậy...”

- Việt Anh... – Bà Dương khẽ gọi. Nghe gọi, Việt Anh quay sang đón chờ câu nói tiếp theo của bà – Bác cần nói chuyện với con một chút – Nói rồi vội đứng dậy ra khỏi phòng bệnh.

Việt Anh trong lòng cũng nghĩ ngay có lẽ bà Dương như đã biết gì đó, vội đi ra theo bà. Sẽ không biết nói thế nào nhưng suy cho cùng tất cả là lỗi của Việt Anh, chỉ có thể tự trách bản thân đã quá bồng bột mà không nghĩ đến cảm nhận của Tuyết Ni lúc đó.

Đứng ngoài hành lang, bà Dương nhìn Việt Anh như hể bà biết rõ anh đang che giấu điều gì đó...

- Con biết tại sao Tuyết Ni lại làm như vậy không ?

- ... - Việt Anh im lặng, rõ biết bà sẽ hỏi câu này, đột nhiên chẳng biết phải nói như thế nào cho bà hiểu. Chợt quỳ xuống – Bác gái... đó là lỗi tại con, con đã có thái độ không tốt với Tuyết Ni, nhưng con không nghĩ cô ấy lại hành động ngốc như vậy...

Bà Dương như hiểu được phần nào lời nói của Việt Anh, vội đỡ Việt Anh đứng dậy...

- Vậy ra... con không hề có... tình cảm với con bé sao ? – Bà nhìn nó chằm chằm

Một từ “ dạ ...” cũng khó thốt ra đối với Việt Anh, dù biết rằng bà ấy đã nói đúng. Thay cho câu trả lời miệng, Việt Anh chỉ biết gật đầu.

- Ra là vậy... - Câu nói của bà Dương khiến Việt Anh có chút bất ngờ, cứ nghĩ bà sẽ trách mắng. – Ta cũng đã hiểu vì sao Tuyết Ni lại làm như vậy...

Việt Anh nghe câu nói của bà Dương, chợt đưa mắt nhìn bà “ Bà ấy biết ư ? Chính mình còn không biết...”

- Có lẽ, con bé đã yêu cháu... Nó đã dùng hành động để giữ tình cảm đó trong tim, như thế sẽ không cần phải nói “ hủy bỏ” mà vẫn có thể “ hủy bỏ” được hôn lễ và cuộc hôn nhân này.

- “ Yêu...?” – Việt Anh như không tin nổi câu nói của bà Dương, không thể như thế... Đầu óc say sẩm bất ngờ trước chuyện này, trước giờ chưa bao giờ nghĩ cô ta sẽ có tình cảm với mình. Nhưng suy đi nghĩ lại, cái hôm mà cô ấy “ tuyên bố” sẽ hủy hôn với Việt Anh, thì cái cách nói chuyện không như lần đầu tiên cả hai cãi nhau khi ở trên phòng của Việt Anh, thay vì cô ta sẽ cãi vã với anh. Nhưng cô ta chỉ âm ỉ và như cũng tán thành cách nghĩ với Việt Anh. Lúc ấy vì quá kích động trước thông báo về lễ đính hôn, Việt Anh đã trút giận lên Tuyết Ni mà không nghĩ đến suy nghĩ của Tuyết Ni lúc đó.

Chợt điện thoại của bà Dương reo lên, bà vội bắt máy:

- Alo... - Một lát sau. Nhìn bà Dương như có chuyện gì đó khi nghe điện thoại. Rồi vội cúp máy. Xong bà đưa mắt nhìn Việt Anh - Việc làm ăn ở Thượng Hải có chút trục trặc, có lẽ nay mai Bác sẽ sang Thượng Hải... - Nhìn bà có chút gì đó mệt mỏi, chuyện của Tuyết Ni chưa giải quyết xong, thì ở Thượng Hải lại gọi điện cho bà.

Bà Dương vội đi vào phòng bệnh thăm Tuyết Ni, Việt Anh cũng theo sau đó...

Vào đến, Tuyết Ni vẫn nằm ngủ. Bà vẫn không biết nói gì, chỉ đi đến đưa tay đặt lên má của Tuyết Ni. Rồi vội quay đi – Bác phải bay gấp qua Thượng Hải, vài ngày nữa bác sẽ trở lại Việt Nam.

Vừa dứt lời:

- Mẹ - Tiếng gọi của Tuyết Ni

Bà Dương và Việt Anh ngạc nhiên quay sang, Tuyết Ni đã tỉnh dậy từ khi nào, có lẽ đã nghe khá rõ cuộc nói chuyện ban nãy...

- Con... - Nó ấp úng, không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ... - Con muốn hủy hôn... - Nói rồi đưa mắt nhìn bà chần chừ hy vọng...

Bà Dương nhú mày nhìn con gái, không lẽ con bé định hủy như vậy sao ?

- Con muốn như vậy sao ? – Nhưng Tuyết Ni đã quyết định như thế, thì bà đành thuận theo ý con gái.

Tuyết Ni gật đầu, giờ thì nó đã chính miệng hủy bỏ cuộc hôn nhân này. Việt Anh không tin tai mình đã nghe thấy những điều mà tưởng chừng Tuyết Ni có chết cũng không nói...

- Tuyết Ni ! – Việt Anh khẽ gọi. Đáp lại cái gọi của anh, Tuyết Ni chỉ đưa mắt nhìn Việt Anh mỉm cười như muốn nói “ Tôi đã thành công rồi đấy...”

- Thôi được rồi, nếu đã vậy... Mẹ sẽ về nhà bàn lại với ba con và hai bác - Vài ngày nữa mẹ trở lại Việt Nam, con sẽ cùng mẹ trở về Thượng Hải.

- Cám ơn mẹ... - Nó cúi đầu – Con xin lỗi đã làm mẹ và mọi người lo lắng...

Tuyết Ni vừa dứt lời thì bà Dương cũng bước ra khỏi phòng bệnh.

39. Chương 39

Khi bà Dương đi khỏi, Tuyết Ni mới bắt đầu quan tâm đến Việt Anh:

- Tôi...thật ngốc đúng không ? – Câu nói của Tuyết Ni như không cần Việt Anh phải đáp lại mình - Thật ra... tôi không có ý định tự vẫn như mọi người nghĩ - Vừa nói đến đó, Việt Anh to mắt nhìn nó - Chỉ là trong lúc đó, tôi không tìm được cách nào, may ra chỉ còn cách này để có thể “ thoát” khỏi cuộc hôn nhân này.

Nghe đến đó Việt Anh nhếch môi cười khẩy với nó:

- “ May ra” ? Cô không nghĩ đến việc nếu lỡ như không ai phát hiện ra thì cô sẽ chết sao ? ĐỒ NGỐC – Cái quát của Việt Anh như lời cảnh cáo nhưng chứa trong đó là sự quan tâm lo lắng. Biết Tuyết Ni vừa lấy

lại sức, Việt Anh vội kìm chế cảm xúc lại - Nếu không có Kỳ Vy, thì cô đã nằm chết trên vũng máu rồi, ít ra cũng phải biết cảm ơn cô ấy chứ ?

- “ Kỳ Vy ” ? - Nhất thời Tuyết Ni không nhớ ra Kỳ Vy là ai nhưng... - Là... “ bạn gái ” của anh ? -

Việt Anh nghe đến từ “ bạn gái ” thì chỉ khẽ gật đầu đáp lại Tuyết Ni

- Vì cứu cô, mà cô ấy đã bị ba tôi mắ vì cho rằng chính cô ấy là người đã khiến cô phải tự vẫn vậy mà còn xem nữa... “ ăn ” tát tay... - Câu nói của Việt Anh một phần bênh vực cho Kỳ Vy, lấy lại danh dự cho Kỳ Vy, một phần như muốn tự nói với bản thân rằng trong tim mình chỉ có mỗi Kỳ Vy, sẽ không có ai ngoài Kỳ Vy, dù rằng...

- Sao ? - Cứ nghĩ mình “ bày trò ” ra thì bản thân tự nhận hậu quả nhưng không ngờ liên lụy cho người khác.

- Tôi nghĩ Kỳ Vy sẽ không trách ông ấy, nhưng sẽ buồn một chút...

Cảm thấy cuộc nói chuyện này không biết đến bao giờ sẽ dừng lại, một phần nữa nó hơi nhạt nhẽo. Với lại có lẽ vài ngày nữa nó sẽ rời khỏi đây, dù rằng điều này khiến nó khó có thể chấp nhận, nhưng dù sao thì như vậy là đủ rồi... Giờ nó có thể rời xa được Việt Anh, chỉ sợ để lâu quá e rằng nó không nữa...

- Vài ngày nữa... - Nói rồi ngưng một lát, như không thể thốt ra thành lời, cảm giác như có thứ gì đó làm nghẹn cổ họng nó lại - Tôi... tôi sẽ trở về Thượng Hải... Anh muốn nói gì với tôi không ?- Nó cố gắng kìm nén cảm xúc lại, dù cho trong lòng nó có một thứ cảm xúc không tên đang dâng trào, nhưng khi vừa nói hết cũng là lúc hai hàng lệ rơi khỏi khóe mắt và lăn dài trên đôi má. Dù đã cố kìm nén...

Nó cố lấy tay gạt hết nước mắt, chỉ không muốn cho Việt Anh thấy con người yếu đuối hiện giờ của nó. Nhưng nó không biết rằng Việt Anh đã nhìn thấy, điều đó khiến Việt Anh thầm trách bản thân mình nhiều hơn vì đã nhiều lần làm Tuyết Ni tổn thương mà không hay biết.

Đáp lại chỉ là sự im lặng từ Việt Anh, chỉ nghe thấy tiếng thở của Việt Anh ngày một dài và nặng nề.

- Tôi ra ngoài một lát... - Câu nói của Việt Anh như thể đang tránh né câu hỏi của Tuyết Ni, điều này khiến tim nó đau nhói, nó chỉ biết cắn chặt môi để quên đi cơn đau này.

Việt Anh vội đi khỏi phòng bệnh, lòng chỉ muốn “ trốn ” Tuyết Ni. Rõ biết Việt Anh vô tình với nó, mà sao nó lại hỏi một câu siêu ngốc như vậy...

...

Sáng hôm sau, Kỳ Vy vội đến bệnh viện thăm Tuyết Ni. Phải mất gần một giờ nó mới tìm ra được phòng bệnh của Tuyết Ni trong cái bệnh viện lớn này. Vì Tuyết Ni cũng là tiểu thư của một gia đình giàu có và tiếng tăm tại Thượng Hải nên khó tránh khỏi sự soi mói của người ngoài cuộc, nên phòng bệnh cũng có chút kín đáo nhưng cũng thuộc hạng nhất của bệnh viện nên Tuyết Ni có thể an tâm dưỡng sức mà không lo bị làm phiền.

Mở cửa phòng ra, Kỳ Vy ngạc nhiên khi nhìn thấy Tuyết Ni đang ngồi trên giường, sau lưng được kê gối, đôi mắt vô hồn đang nhìn về phía bức tường lạnh giá. Tuy rằng sức khỏe hiện giờ chưa bình phục hoàn toàn nhưng nhìn lại cô ấy vẫn rất xinh đẹp, đôi má vẫn trắng hồng tự nhiên như hể được trang điểm tỉ mỉ.

Vội đảo nhanh xung quanh, chỉ thấy mỗi Tuyết Ni, chẳng ai trong đây cả, tự hỏi không ai trong chùng Tuyết Ni sao ? Hay người đó đã đi ra ngoài ?

Nó vội đóng cửa lại, tiếng đóng cửa tuy không to nhưng đủ cho Tuyết Ni giật mình và bây giờ mới để ý mọi thứ xung quanh...

- Cô là ai ? - Tuyết Ni giật mình to mắt nhìn Kỳ Vy, sao lại có người lạ trong phòng bệnh của nó?

Kỳ Vy không nói gì, rõ biết làm sao Tuyết Ni biết mình là ai. Nhưng Kỳ Vy thì biết cô ấy, trên tay sẵn giỏ trái cây còn tươi vội đưa cho Tuyết Ni.

Nhưng chợt Tuyết Ni thốt lên:

- Là cô! Kỳ Vy!

Tuyết Ni mỉm cười nhận lấy giỏ trái cây, nhìn rõ cô ấy không hề có ý xấu. Tự hỏi lại có một tiểu thư nhà giàu tốt bụng như vậy sao ? Nó không biết rằng gia đình Kỳ Vy là một gia đình bình thường, chứ không phải là một tiểu thư của một gia đình thượng lưu như nó nghĩ.

- Cô ổn chứ ? - Kỳ Vy vội kéo chiếc ghế ở cạnh lại và ngồi gần Tuyết Ni

- Tôi ổn, cảm ơn cô... - Tuyết Ni mỉm cười đáp lại

- Không ai ở đây trong cô sao ?

- À...- Tuyết Ni đang định nói thì chợt im bặt, sắc mặt thay đổi có chút bất ngờ lẫn bối rối, nhìn không chớp mắt ở hướng cửa phòng.

Lúc này, Kỳ Vy mới chợt nhận ra sắc mặt của Tuyết Ni, trong lòng đinh ninh chắc ai đó vừa bước vào phòng và đang đứng phía sau nó. Kỳ Vy vội quay đầu sang, thì bất ngờ nhìn thấy Việt Anh đã đứng đó từ khi nào:

- Anh... ? - Kỳ Vy

Việt Anh vẫn im lặng không nói gì với Kỳ Vy, ánh mắt hiện lên vẻ bối rối khó xử giữa hai người con gái trước mặt...

- Kỳ Vy... Sao em lại đến đây ?

Nhìn thấy Việt Anh, Tuyết Ni lại khẽ để ý sắc mặt và thái độ của hai người.

Kỳ Vy mỉm cười đáp lại:

- Em đến thăm Tuyết Ni - Kỳ Vy biết tên Tuyết Ni nhờ vào tấm thiệp hôm trước mà ba Việt Anh đưa cho nó...

Nhìn thấy thái độ vui vẻ của hai người, Tuyết Ni cảm thấy mình chẳng khác nào người thứ ba chen giữa họ. Giờ đây chỉ muốn nhanh chóng tan biến khỏi đây, đi thật xa...

Kỳ Vy chợt để ý tay Việt Anh đang để sau lưng như đang cầm gì đó.

Nhận ra ánh mắt của Kỳ Vy, Việt Anh biết không giấu được, vội chìa tay ra đưa cho Kỳ Vy chai nước suối vừa mua ở trước cổng bệnh viện:

- Em uống đi... -

Kỳ Vy to mắt nhìn Việt Anh. Biết ánh mắt Kỳ Vy hiện giờ nhìn mình có ý như thế nào, vội cười trừ giải thích:

- À anh định mua cho anh, nhưng thấy em đến thì anh nhường em, bắt quá anh sẽ mua chai khác... Em uống đi... - Rõ ràng Việt Anh không hề có ý định mua nước ỉnh uống, rõ ràng là không đoán được Kỳ Vy sẽ đến, chỉ là định mua cho “người bệnh”...

- Em không khát... - Kỳ Vy lắc đầu, trong lòng cũng đoán được điều gì đó, chắc hẳn anh ấy mua cho Tuyết Ni, nhưng vì khó xử giữa hai người, nên mới làm như vậy – Đưa nó cho Tuyết Ni đi, em không khát...

Tuyết Ni to mắt nhìn Kỳ Vy, chợt Kỳ Vy cầm chai nước đưa cho nó, khiến nó không biết làm sao:

- Tôi... - Tuyết Ni khẽ đưa tay cầm lấy dù không biết phải nói gì...

- Thôi, anh ra ngoài một lát... - Việt Anh vừa dứt câu thì vội vụt khỏi phòng bệnh, rõ ràng không muốn ở lại để mình thêm khó xử hơn.

Khi Việt Anh đi khỏi, Tuyết Ni nằm trên giường với đôi mắt lóe lên sự đau buồn, Việt Anh quá vô tâm với nó, tay thì cầm chặt chai nước như hề muốn bóp nát nó ra...

Kỳ Vy to mắt nhìn tay Tuyết Ni càng ngày càng siết chặt chai nước, vội đưa tay cầm chai nước hộ Tuyết Ni, lúc này Tuyết Ni mới giật mình...

- Cô làm sao vậy... Cô có chuyện gì sao ? - Kỳ Vy nhìn nó với ánh mắt ân cần và lo lắng – Tôi cảm giác như cô bây giờ và cô lúc trước khác nhau...Lúc trước, tuy chỉ thoáng gặp cô trong một tình cảnh đỡ khóc

dở cười, nhưng tôi hiểu cô là một con người mạnh mẽ và thẳng thắn... Nhưng sao bây giờ gặp lại... - Nói rồi chợt ngừng một lát, trong lòng biết rõ Tuyết Ni nghĩ gì, nhưng miệng thì khó nói ra nhưng không nói ra thì làm sao Tuyết Ni chịu bày tỏ với nó ? - Cô....thích anh ấy phải không ?

- Tôi....-

Thật sự Kỳ Vy đã đoán trúng phóc những suy nghĩ trong tâm trí của nó, bây giờ chỉ im bật, chẳng thể thốt nên lời, khi càng nghĩ đến sự vô tâm của Việt Anh, tim nó đau nhói như thắt lại, cứ thế đôi mắt lại rướm lệ...

Nhìn từng giọt lệ đang lã lã dài trên má Tuyết Ni, Kỳ Vy cũng đã tìm thấy câu trả lời mà không cần Tuyết Ni phải nói ra...

Cảm xúc của Tuyết Ni ngày một tăng dần, tiếng khóc cũng nức nở hơn trước...

- Tuyết Ni... - Kỳ Vy không bao giờ nghĩ rằng Tuyết Ni sẽ khóc nhiều như thế, cô ấy đã quá đau khổ vì yêu Việt Anh. Vội ôm lấy Tuyết Ni để an ủi nó...

Tuyết Ni chỉ im lặng khóc trong vòng tay Kỳ Vy, rồi chợt ôm cổ Kỳ Vy thật chặt. Giờ nó chỉ muốn có một người bên cạnh giúp nó vượt qua nỗi đau này, chỉ có Kỳ Vy, tuy quen biết chưa lâu nhưng rõ Kỳ Vy là một cô gái tốt nhất mà nó từng gặp.

Bên ngoài cửa phòng, không ai ngờ rằng có một thằng ngốc đang đứng ở đó, lên nhìn vào và đã nhìn thấy tất cả... Nhưng rồi vội bỏ đi, đi thật nhanh để không khỏi nhìn thấy đang có một cô gái khóc vì hấn...

- Tại sao... cô lại không nói cho anh ấy biết ? - Giọng nói điềm tĩnh của Kỳ Vy vang lên, Tuyết Ni ngỡ như mình nghe nhầm, vội đẩy nhẹ Kỳ Vy ra và đưa tay chùi nước mắt...

Đôi mắt to tròn đỏ hoe nhìn Kỳ Vy...

- Cô hãy bày tỏ tình cảm của mình cho anh ấy biết đi... Sao cô lại lặng thầm yêu anh ấy như thế ?

Tuyết Ni chỉ im lặng, tuy trong lòng đôi chút ngạc nhiên với câu nói Kỳ Vy vừa nói ra. Kỳ Vy cũng tỏ ra đồng cảm với Tuyết Ni, cũng biết cô ấy ngại phải nói ra sợ rằng Việt Anh sẽ xem nó như một con ngốc... - Khi yêu một người... thì ta hoàn toàn không sai, chỉ sai là khi ta không nói tình cảm đó cho người đó biết...

- Cô thật sự... muốn tôi nói ra thật sao ?

Đáp lại Tuyết Ni là cái gật đầu và mỉm cười.

Tuyết Ni tự hỏi, tại sao trên đời có một cô gái lạ lùng như vậy ? Lại đi ủng hộ đứa con gái khác bày tỏ tình cảm với bạn trai của mình... Phải chăng cô ấy tự tin đến vậy sao ? Tự tin rằng Việt Anh vẫn một lòng với cô ấy ? Hay phải chăng cô ấy đã không còn tình cảm với Việt Anh nữa ?

- Có phải... cô không còn yêu anh ấy nữa ? -

Câu hỏi của Tuyết Ni khiến Kỳ Vy sửng sốt, trong lòng vẫn còn đang hoài nghi chính mình, dường như không còn tình cảm với Việt Anh như lúc đầu nữa.

40. Chương 40

“ Cô ta là một cơ hội tốt để dụ tên An Phong đó ra....”

“ Giờ thì ta cũng đã biết bí mật của “Băng châu”...” Chợt một giọng cười lạnh lùng băng đá đến sồn ọc vang vọng từ nơi bóng tối phát ra khiến bất cứ ai nghe thấy cũng phải lạnh người...

Sự thật là An Phong sinh ra gắn liền với “Băng Châu”, một khi An Phong bị khống chế đồng nghĩa với việc “Băng Châu” sẽ dần mất đi sức mạnh...

Kỳ Vy đang bước trên con đường dài, đầu óc luôn suy nghĩ, nó dường như chẳng còn ý thức được tiếng xe cộ ồn ào xung quanh...

Mà chỉ cảm thấy một khoảng lặng trong tâm trí nó, đầu óc như chẳng thể nào còn ý thức được chuyện gì sắp xảy ra...

Kỳ Vy không dám tin rằng mình lại phải sắp rời khỏi ba mẹ, rời khỏi thế giới loài người để trở về Thiên Giới, một nơi ảo mà con người mãi mãi không thể nhìn thấy bằng đôi mắt trần tục.

Nó phải nói làm sao để ba mẹ hiểu nó mà không phải đau khổ trước sự ra đi của nó ? Trong khi thời gian ở lại đây chẳng được bao nhiêu nữa, nó phải làm sao ?

Đang suy nghĩ thì chợt một bàn tay khẽ đặt lên vai nó, khiến nó đang trong những suy nghĩ hỗn độn thì chợt bị lôi ra khỏi đó...

Nó giật mình xoay người lại thì nhìn thấy tên con trai hôm trước ở buổi tiệc đính hôn, vẫn hình ảnh quen thuộc. Trên người hắn cũng là bộ vest trắng viền đen đó, hắn cười rất tươi với nó, sâu trong ánh mắt “ biết nói ” đó là một sự lạnh lùng đến sồn ọc...

- Không ngờ lại gặp cô bé ở đây !

Kỳ Vy có chút không thích cách gọi của hắn, nhưng từ đầu gặp hắn cũng đã gọi như thế nên cũng không còn thấy xa lạ với cách gọi này của hắn. Nhưng nếu đổi ngược là người khác, chắc nó cũng chẳng muốn nói chuyện với tên đó nữa...

- Anh làm gì ở đây vậy ? - Kỳ Vy có chút khó hiểu sao lại gặp hắn ở đây, nhưng liệu câu hỏi vừa thốt ra của nó có vô duyên quá không?

- Tôi...à... - Hắn có chút lúng túng, khiến Kỳ Vy khó hiểu, nhưng trong hắn cũng buồn cười. - Tôi chỉ đang đi trên đường thì bất ngờ nhìn thấy cô đang đi đằng trước, tôi cũng không nghĩ là cô, có thể tôi chỉ nhìn lầm. Nhưng ai ngờ là cô thật...

Kỳ Vy chỉ mỉm cười đáp lại với hắn, gương mặt hắn hơi giống “ Dracula”, nhưng mà thấy điệu bộ thì chẳng giống một tí nào.

- Nhà anh ở đâu ?

- Nhà... ? - Hắn giật mình trước câu hỏi của Kỳ Vy. Đôi mắt có chút lúng túng khiến Kỳ Vy phải nghi ngờ trước thái độ đó của hắn - Tôi...tôi không có nhà...

- Sao cơ ? - Kỳ Vy tròn mắt, người như hắn mà không có nhà ư ? Trong hắn ăn mặc khá bảnh trai đấy chứ, làm sao nó có thể tin những gì hắn vừa thốt ra.

- Cô đừng quan tâm đến chuyện đó, miễn sao tới đến tôi có chỗ ngủ là được rồi... - Rồi hắn thay đổi sắc mặt nhanh chóng, lại nở nụ cười tươi để Kỳ Vy khỏi phải quan tâm đến câu hỏi ban nãy nữa.

Kỳ Vy khẽ bật cười trước câu nói của hắn...

- Được rồi... - Biết hắn không muốn nói ra thì nó cũng chẳng muốn hỏi tiếp.

- Hình như ... - Hắn nói rồi chợt ngưng lại, điều đó khiến Kỳ Vy phải tròn mắt nhìn hắn và đợi chờ câu nói tiếp theo của hắn - Cô đang có chuyện gì không vui sao ??

- Gì cơ ? - Kỳ Vy bắt ngờ trước câu nói của hắn, sao hắn biết được ? Nhưng sự nhớ hôm trước nghe An Phong nói hắn là bạn của chàng, chắc rằng bạn của An Phong thì cũng là thần rồi. Vì An Phong có xuống trần gian bao giờ đâu - Anh...anh là thần phải không ? Không phải người?

Hắn không hề bắt ngờ trước câu hỏi của Kỳ Vy, ngược lại thì tỏ ra điềm tĩnh, chợt bật cười:

- Đúng vậy... Nhưng đó là trước kia, còn bây giờ thì chỉ là một nửa thần mà thôi...

- “ Một nửa ” ?

Đang nói chuyện, thì hắn chợt nhớ đến chuyện gì đó

- À, Cô muốn đi đến nơi này với tôi không ? – Nói rồi hấn vội kéo tay nó đi mà không cần nó trả lời “ có” hoặc “ không”.
 - Anh làm gì kéo tôi đi vậy... - Rõ ràng quen biết chưa được bao lâu mà hấn đã kéo tay nó như thế rồi, thật chẳng ra làm sao. Nó cố ghì tay hấn lại...
 - Tôi chỉ thấy cô hơi căng thẳng khi phải suy nghĩ thế nào để giải thích cho ba mẹ cô về việc cô sắp rời khỏi đây để về Thiên Giới, nên tôi muốn dẫn cô đến một nơi yên tĩnh có thể giúp cô thoải mái hơn...
 - Hả ? – Kỳ Vy giật mình, hấn biết hết tất cả sao ? Hay do An Phong đã nói điều đó với hấn ?
- Đang kéo tay Kỳ Vy đi thì chợt một luồng khí trước mắt hai người sáng dần lên, dần rõ ra thứ ánh sáng màu vàng kim pha chút đỏ...

41. Chương 41

Trong tích tắc, một thiếu nữ xinh đẹp đã đứng ngay nơi luồng sáng phát ra...

Hấn thôi kéo tay Kỳ Vy ...

- Cô là... - Hấn tròn mắt, cả Kỳ Vy cũng vậy.

Bước ra chẳng ai khác là Băng Châu. Nàng ta bước chầm chậm đến và nhìn hấn đăm đăm, một lúc sau lại mỉm cười:

- Lâu quá không gặp, Vô Thần - Rồi đặt tay lên vai hấn. Vô Thần giật mình buông tay Kỳ Vy, khẽ quay sang nhìn Kỳ Vy rồi quay lại nhìn Băng Châu
 - Băng Châu... Là cô sao ? Sau hàng trăm năm cô vẫn xinh đẹp như một thiếu nữ tuổi trăng tròn... - Chợt cách nói chuyện của hấn thay đổi hoàn toàn khác, không giống như cách nói chuyện nhẹ nhàng với Kỳ Vy, mà thay vào đó là mang một hàm ý gì đó trong từng câu từng lời.
 - Quá khen... - Băng Châu nhếch miệng cười, mà đôi mắt vẫn luôn nhìn hấn đăm đăm. Đôi mắt to tròn như không còn vẻ thơ ngây nữa, mà có vẻ trưởng thành hơn... Rồi khẽ ghé gần tai hấn, chỉ lướt qua... - Ta mong người hãy suy xét thật kỹ những gì sắp làm, nếu không... - Rồi chợt nhếch miệng cười khẩy – Người cũng sẽ biết chuyện gì sẽ xảy ra rồi đấy !
 - Vậy sao ? - Hấn cũng nhe răng cười lại với nàng ta...
- Băng Châu có chút bực tức trước thái độ đó của hấn, nhưng vội kìm nén lại rồi đi đến chỗ Kỳ Vy...
- Chưa để Kỳ Vy phản ứng gì, nàng ta vội quàng tay lên cổ Kỳ Vy và ôm chầm lấy nó...
- Lâu rồi không gặp nàng... nàng khỏe chứ ?
- Kỳ Vy bất ngờ trước hành động của Băng Châu, rồi chợt ý thức được phần nào...
- Vâng... cảm ơn, cô làm tôi bất ngờ quá...
 - À, ban nãy ta gặp An Phong, coi bộ chàng đang rất lo cho nàng, tốt nhất là nàng nên theo ta về....
 - Lo lắng ? – Kỳ Vy tròn mắt, nhưng sức nhớ đến cái tên con trai đang đứng sau lưng nó, nó vội quay đầu sang nhìn hấn, hấn cũng đang nhìn nó như đang đón chờ câu trả lời thốt ra từ miệng nó “ trở về” hoặc “ đi cùng hấn đến nơi mà hấn muốn đưa nó đến...”. Sâu trong ánh mắt của hấn chứa đựng một sự hy vọng rất rất lớn... Nhưng vội đẩy Băng Châu ra, nó cắn môi lưỡng lự...

Có vẻ như trong mắt hấn không hề có ý định gì xấu xa với nó “nhưng mình không thể bỏ Băng Châu mà đi theo hấn”. Nếu An Phong biết, chàng sẽ giận nó, dù cho nó và tên đó không hề có gì với nhau...

Nhưng rồi Kỳ Vy vội nắm lấy đôi bàn tay bé xinh của Băng Châu...Ánh mắt Vô Thần nhìn theo tay của Kỳ Vy mà tưởng chừng trái tim bị tan vỡ ra nhiều mảnh vụn...

- Được rồi, chúng ta cùng về thôi...

Hắn nhú mày cười lạnh rồi quay đi chỗ khác....

Băng Châu mỉm cười dịu dàng với Kỳ Vy, trong phút chốc, một đàn đom đóm đỏ từ khắp nơi bay ra ngày một đông hơn và vây quanh hai cô gái, bỗng chốc Kỳ Vy cảm giác cơ thể nhẹ lên lên như được nhấc lên khỏi mặt đất...

Khi thứ ánh sáng màu đỏ đó đã tan biến mất trong không gian...

Vô Thần vẫn đứng đó, gương mặt không chút cảm xúc...

“ Đơn giản mà nói tôi không định sẽ bắt cóc cô... lúc này ! Tôi chỉ muốn đưa cô đến một nơi... nơi mà sẽ khiến cô cảm thấy vui vẻ hơn khi ở đó... Chỉ vậy thôi...”

Trong chớp mắt, nó đã đứng trước cửa nhà mình, còn Băng Châu thì không biết đã đi đâu, chắc có lẽ nàng ta đã trở lại Thiên Giới.

42. Chương 42

“ Chẳng phải Băng Châu nói An Phong rất lo lắng ỉn sao ? Nhưng chàng đâu ?” Kỳ Vy cảm thấy vô cùng khó hiểu, cứ nghĩ Băng Châu sẽ đưa nó đến chỗ An Phong. Chẳng lẽ chàng đang ở nhà nó sao ?

Không suy nghĩ nhiều, Kỳ Vy vội mở cổng vào nhà, nhưng khi vừa mở cổng ra bất giác giật mình, An Phong đã đứng phía sau cánh cửa từ bao giờ.

Chàng nhìn nó với ánh mắt lạnh lùng:

- Nàng vừa đi đâu vậy ? – Không để Kỳ Vy kịp trả lời, An Phong nói tiếp - Có biết ta lo cho nàng lắm không ?

- Em... em xin lỗi ! – Nó ngập ngừng – Em chỉ ra ngoài tản bộ một lát – Nó không nghĩ lại để An Phong lo lắng đến như vậy

- Nàng có biết ! Sẽ rất nguy hiểm nếu như không có ta bên cạnh không ? –

- Nguy hiểm ? – Nó tròn mắt nhìn An Phong rồi cười khẩy, bình thường nó vẫn hay ra ngoài mà, nguy hiểm làm sao? Chẳng lẽ chàng ta cứ xem nó như một đứa trẻ - Anh đang nói gì vậy? Em không phải trẻ con, việc gì cần anh bận tâm... - Nói rồi Kỳ Vy bực bội đi thẳng vào nhà và lên phòng, trong lòng cảm thấy bực tức trước sự quan tâm quá mức của An Phong, nó đi đâu cũng phải có hắn bên cạnh sao ? lúc này ông Hạ đang xem TV nên cũng chẳng để ý đến Kỳ Vy, còn bà Hạ đang chuẩn bị bữa tối...

Còn An Phong vẫn đứng đó, bản thân cảm thấy mình đã hơi quá đáng với Kỳ Vy, nhưng chỉ vì trong lòng luôn biết rằng Vô Thần đang tìm cách trở lại Thiên Giới để chiếm đoạt băng châu và theo như chàng suy đoán, hắn sẽ nhắm thẳng vào Kỳ Vy và chàng. Nhưng An Phong không biết phải giải thích làm sao cho Kỳ Vy hiểu, nàng vốn dĩ chỉ là một con người tầm thường, làm sao hiểu được hết chuyện của Thiên Giới?

Chàng phải cố gắng tìm cách trở về Thiên Giới càng sớm càng tốt trước khi Vô Thần bắt đầu những kế hoạch đen tối của hắn.

Suốt hơn 1000 năm biệt tích, nay hắn lại xuất hiện, đúng thật có điều chẳng lành... Thiên Giới lại phải sắp gánh chịu một tai kiếp. Trong bốn vị thần trấn giữ băng châu, giờ đây chỉ còn lại 2, vị thần thứ tư là Thủy Linh tức Thủy Thần đã bị tên phản bội Vô Thần đánh đến trọng thương và ngã xuống Hạ Giới, không biết bây giờ nàng ta đã lưu lạc nơi nào ở nhân gian này...

Dù khi ấy An Phong vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng trong lòng luôn muốn cùng các vị thần trấn giữ bằng châu. Chàng không tin chàng không đánh lại hắn, huống chi hắn giờ đây chỉ còn là một nửa thần.

...

Khi vừa vào phòng và bật đèn, Kỳ Vy nằm ngã xuống giường, ánh mắt đối diện trần nhà...” Có lẽ mình nên nói hết sự thật cho ba và mẹ biết mọi chuyện về mình và An Phong, và chuyện Việt Anh đã có hôn ước. Dù có thể nào đi chăng nữa, mình cũng không thể phủ nhận được sự thật...”

Rồi nó thở dài một tiếng, chợt một cơn gió lạnh thoáng qua từ cửa sổ khiến nó bất giác nghĩ rằng đó là An Phong, khi xoay đầu qua nhìn thì trong lòng mang một chút thất vọng khi nhận ra bên cạnh nó chẳng có ai cả. Vậy chàng đang ở nơi nào ?

Nó chợt nghĩ mình đã hơi quá khi tỏ vẻ tức giận với An Phong như vậy, tất cả chỉ là vì chàng lo cho sự an nguy của nó...

Trong khi đó trên tầng thượng của một tòa nhà trong thành phố, có một người con trai với mái tóc đen tuyền dài hơn lưng, đôi mắt đen tuyền đang nhìn về một nơi xa xăm. Chợt chàng buông một tiếng thở dài...” Có lẽ không bao lâu nữa, ta phải mang nàng đi...”

Chợt từ sau lưng, một nữ nhân mặc áo viền đỏ từ từ tiến gần đến chàng:

- Quả thật tên Vô Thần này thật là lộng hành, nếu ta không đến kịp lúc... E rằng Thái Tử Phi đã bị hắn bắt đi... - Băng Châu nhìn An Phong với gương mặt lo lắng. Ánh mắt trong đợi câu trả lời của An Phong.

Nghe đến đó, lòng An Phong vô cùng căm phẫn Vô Thần, chỉ muốn cho hắn một chưởng để hắn hồn bay phách lạc. Cả Thái Tử Phi của Thiên Giới mà hắn cũng dám đụng đến. Nhưng dù có thể nào, không thể nào hành động khinh suất được, nhờ có chuyện gì thì sẽ động đến Thiên Đế, mọi chuyện sẽ bại lộ, e rằng Kỳ Vy sẽ bị trách phạt...

- Ta chỉ còn một cách duy nhất là phải mang nàng ấy rời khỏi Hạ Giới càng sớm càng tốt. Khi trở về Thiên Giới, hắn sẽ không dám cả gan mà liều mạng lên đến Thiên Giới làm càn, vì so ra thì hắn chỉ còn lại một nửa thần...

Băng Châu khẽ gật gật tán đồng ý kiến của An Phong, nàng ta cũng đang nghĩ đến điều đó. Nhưng liệu mọi chuyện sẽ được giải quyết đơn giản như thế sao ? Nàng ta hình như vẫn còn đang bối rối, không biết Kỳ Vy có chịu hay không ? Còn An Phong thì không thể nói rõ ràng mọi chuyện cho Kỳ Vy hiểu.

43. Chương 43

8h sáng tại bệnh viện...

Tuyết Ni dường như đã hồi phục hoàn toàn, hôm nay là ngày nó xuất viện. Bà Dương thì đã trở về Thượng Hải giải quyết chuyện làm ăn bị trục trặc. Hôm nay chỉ có ba nó đến đón và ông bà Lâm. Còn Việt Anh thì chẳng thấy tăm hơi đâu cả, dù rằng miệng lúc nào cũng ậm ừ rằng sẽ đến, cũng chắc hẳn cậu ta thì ậm ừ cho qua chứ chẳng muốn quan tâm làm gì.

Tuyết Ni đang đứng cạnh chiếc ô tô của ba nó, đứng kế bên nó là ông bà Lâm, gương mặt hai người có vẻ mệt mỏi sau những chuyện vừa rồi, nó cảm thấy bản thân thật đáng trách, nó không muốn kết hôn với người con trai không yêu nó:

- Con... con xin lỗi hai bác nhiều lắm... - Nói rồi nó cúi đầu xuống tạ lỗi – Con đã làm hai bác và ba mẹ buồn lòng...

- Không sao đâu mà! Bác hiểu hết mà... - Bà Lâm mỉm cười nhìn nó, bà thật sự không hề trách nó, bà cũng hiểu cảm giác của nó thế nào, dù gì hai đứa nó có yêu thương nhau gì đâu, cần chi phải ép buộc như vậy ?

- Qua đó rồi, con nhớ giữ gìn sức khỏe...

Nhìn thái độ của Tuyết Ni hiện giờ, ông Lâm phần nào cũng cảm thông, ông khẽ mỉm cười gật đầu chào tạm biệt:

- Không sao đâu con! Bác sẽ không trách con và Việt Anh nữa đâu...

Rồi chợt Tuyết Ni ôm chầm lấy hai ông bà: “ Con sẽ không bao giờ quên hai bác...”

Xong rồi nó lên xe, nó thở phào một cái như trút được gánh nặng trong lòng, chiếc xe từ từ lẳng bánh rồi xa dần...

- Con sẽ không bao giờ quên nơi này và cả anh ấy... - Tuyết Ni nói với ông Dương, nhưng ánh mắt vẫn nhìn xa xăm.

- Ba xin lỗi... - Ông Dương – Ba không nghĩ rằng mọi thứ lại xảy ra như vậy...

- Không đâu ba! Ba đừng nói vậy mà... Chỉ tại con... tại con đã yêu người ấy... - Nói rồi nó bật khóc, từng dòng lệ cứ rơi xuống ướt đầm đôi má trắng hồng của nó. Trái tim nó giờ cảm thấy vô cùng đau nhói, cảm thấy vô cùng tiếc nuối, nó không biết phải bao lâu mới quên được Việt Anh, dù lòng tự nhủ “ Mọi thứ sẽ qua nhanh thôi... Rồi tất cả sẽ chỉ còn lại là những ký ức bị lãng quên...”. Nó sẽ tìm cho nó một người yêu nó thật sự, nó tin rằng nó sẽ tìm được.

Chiếc xe tiến thẳng về ngôi biệt thự của nhà họ Dương. Giờ đây Tuyết Ni chỉ việc về nhà nghỉ ngơi, chờ bà Dương trở lại Việt Nam thì cả ba người sẽ cùng trở về Thượng Hải. Có lẽ vì lo lắng cho sức khỏe cũng như tinh thần của Tuyết Ni, thay vì ở lại Thượng Hải chờ chồng và con gái cùng trở về, bà Dương lại muốn một lần nữa quay lại Việt Nam đón hai người về.

Tuyết Ni đang ở trong phòng...

Nó đang ngồi trên giường với chiếc gối được kê sau lưng, trên tay cầm một quyển sách, mắt luôn chăm chú không rời quyển sách, chợt có ai đó gõ cửa khiến nó giật mình:

- Ai đó ? – Trong lòng nó tự dưng nghĩ đến là Việt Anh, nhưng lại vội phủ nhận “ không thể nào...” Chắc có lẽ cái tên Việt Anh luôn hiện diện trong tâm trí của nó, nên việc nghĩ đến Việt Anh là chuyện đương nhiên. “ Có lẽ là...” – Là ba hả...?

Nó vội đặt quyển sách xuống, định ngồi dậy thì cánh cửa chợt mở ra.

Nó chợt bắt ngờ to mắt, trong lòng luôn hoài nghi những gì đang diễn ra trước mắt, người đứng trước mặt nó là Việt Anh, nó cố chớp chớp mắt mong rằng nó không bị hoa mắt.

Gương mặt Việt Anh có vẻ lạnh lùng, nhưng thật ra trong lòng lại cảm thấy vẻ mặt Tuyết Ni hiện giờ rất buồn cười, không nghĩ cô ta mới có mấy ngày không gặp mình mà không còn nhận ra mình là ai nữa.

- Cô làm sao vậy ? – Việt Anh lên tiếng, rồi vội đóng cửa phòng lại cẩn thận.

- Là anh thật sao ? – Tuyết Ni tròn mắt, trong lòng đã định hình được những gì đang xảy ra trước mắt, thật sự không phải là ảo giác, nó bỗng cảm thấy trong lòng ngập tràn một niềm hạnh phúc mà bấy lâu nay nó luôn tìm kiếm.

- Chứ cô nghĩ tôi là gì mà còn hỏi câu hỏi kiểu như vậy ? – Việt Anh đi đến ký nhẹ lên đầu nó. Rồi Việt Anh vội quay mặt sang nơi khác khẽ mỉm cười, để tránh Tuyết Ni nhìn thấy. Nhưng Việt Anh vội đổi giọng, – Nhưng mà... Nhìn cô hiện giờ có vẻ không khỏe cho lắm. Tôi không phiền cô nghỉ ngơi... - Có vẻ hàm ý như mong Tuyết Ni sẽ nói một câu gì đó níu kéo hắn ở lại, không hiểu sao Việt Anh lại thích như vậy, rồi Việt Anh chợt quay lưng đi như hề chuẩn bị bước đến mở cửa phòng để ra về.

Tuyết Ni sực nhớ ra gì đó, chợt đưa tay ra như để chạm đến Việt Anh, nhưng nó vội nắm tay và thu tay lại...

- À này! – Tiếng gọi của Tuyết Ni khiến Việt Anh có vẻ đắc ý, nhưng mặt lại tỏ vẻ không quan tâm – Cho tôi mượn... điện thoại... được... chứ? – Tuyết Ni cố gắng thốt ra câu nói. Có lẽ cái đề nghị của nó hơi kỳ quái, tự dưng lại mượn điện thoại của một thằng con trai mà đối với nó chẳng thân là mấy, phải gọi là “quan gia” thì đúng hơn.

- Gì ? Sao lại mượn điện thoại của tôi làm gì ? – Việt Anh to mắt quay sang nhìn nó, thật ra cô ta đang định dở trò gì vậy ?

- À! Không có gì đâu – Nó khẽ cười trừ với Việt Anh khi nhìn thấy nét mặt hiện giờ của Việt Anh, có lẽ anh ta đang hoài nghi nó đang thực hiện một “mưu đồ” không chính đáng nào chẳng ? – Anh đừng nhìn tôi với ánh mắt đáng sợ như vậy chứ? Tôi chỉ muốn biết số điện thoại của Kỳ Vy thôi mà, tôi muốn gặp cô ấy lần cuối trước khi trở về Thượng Hải.

- Chỉ vậy thôi hả ? – Việt Anh có lẽ đôi chút bất ngờ trước câu nói của Tuyết Ni, nhưng dễ hiểu thôi, trước kia hai cô gái có đôi chút hiểu lầm với nhau, gặp nhau “ giải quyết” luôn cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng hẳn là kiểu nói chuyện đàng hoàng chứ không phải kiểu “ giải quyết” như người ta thường hiểu lầm. Rồi Việt Anh lấy điện thoại trong túi ra, rồi ném sang Tuyết Ni.

Tuyết Ni vội bắt lấy cái điện thoại:

- À này! – lời nói mở đầu của Việt Anh khiến Tuyết Ni vội ngẩng đầu lên nghe - Làm ơn đừng có nói “ lần cuối” được không ? Nghe ghê quá ! Cứ như là không bao giờ được gặp lại vậy...

Đáp lại, Tuyết Ni khẽ gật gật mỉm cười.

Nụ cười ấy khiến trái tim Việt Anh như loạn nhịp. Phải chăng anh đã thật sự phải lòng cô nàng tiểu thư lạnh chanh này rồi chẳng? Nhưng điều này thật sự là không thể nào, rõ ràng Kỳ Vy mới thật sự là bạn gái của anh cơ mà? Đường như hình bóng của Kỳ Vy đang mờ dần trong tâm trí của Việt Anh, điều này khiến anh đang rất bối rối, thật sự bản thân mình đang nghĩ gì ? Hay rằng vào hôm đó, hôm Tuyết Ni xảy ra chuyện và khi đột nhiên có một tên con trai xuất hiện đỡ giúp Kỳ Vy cái tát tay của ông Lâm – ba của anh, thì mọi thứ đã thay đổi

Khi lưu lại trong điện thoại số điện thoại của Kỳ Vy, Tuyết Ni vội đưa lại cho Việt Anh, anh vội cầm lấy rồi đi ra cửa và không quên nhắc nhở cô tiểu thư họ Dương:

- Ráng mà nghỉ ngơi cho tốt, tôi có mua trái cây cho cô đấy, tôi để ở ngoài... - Nói đến đó, nét mặt Việt Anh có chút bối rối, nhưng rồi anh vội hít một hơi thật sâu rồi vội bước đi.

Rõ ràng rằng trái tim Việt Anh đã thật sự thay đổi, rồi chẳng mọi chuyện sẽ xảy ra như thế nào nữa đây ? Thật sự Việt Anh cũng chẳng dám nghĩ tiếp nữa.

44. Chương 44

Kỳ Vy đang giúp mẹ rửa rau ở dưới bếp, còn An Phong thì lúc nào cũng theo sát nàng ta không rời, điều này khiến Kỳ Vy có chút không thoải mái, đôi chân mày của nó đôi khi cứ chau lại quay sang nhìn chàng ta như muốn nói “ Đâu cần phải canh giữ mình như tù nhân như vậy chứ?”, còn chàng ta chẳng mấy để ý nét mặt của Kỳ Vy cho lắm, An Phong hình như đang dõi mắt nhìn đâu đó trong căn nhà, chỉ đôi lúc mới quay sang nhìn Kỳ Vy.

Chợt chiếc điện thoại di động của nó để ở phòng khách đổ chuông:

- Con có điện thoại kìa! – Tiếng gọi của bà Hạ,

Ban đầu nó chẳng hề có ý định sẽ bắt máy nhưng vì mẹ đã nhắc thì nó đành phải đi đến bắt máy:

-Kỳ Vy phải không ? – Tiếng nói nhẹ nhàng của một cô gái

-Phải... - Nó khẽ đáp, trong lòng đang tự hỏi không biết cô gái này là ai, nó luôn cảm giác rằng cô gái này rất quen.

-Tôi là Tuyết Ni đây.... – khi tiếng nói của cô gái vừa dứt, Kỳ Vy có chút bất ngờ, đúng thật như thế thì ra là Tuyết Ni, người mà nó thoáng nghĩ đến. Nó tự hỏi không biết cô ta gọi điện cho nó có chuyện gì, nhưng chắc cũng không có gì nghiêm trọng – Kỳ Vy khẽ cười hả ? Mình có làm phiền cậu không ? – Tuyết Ni đã

bắt đầu đổi cách xưng hô với Kỳ Vy, một phần cả hai cũng bằng tuổi nhau, một phần sẽ tạo cảm giác gần gũi, thân thiện hơn với Kỳ Vy, thực chất Tuyết Ni rất muốn kết bạn với Kỳ Vy, nhưng vì Việt Anh lại là bạn trai của Kỳ Vy, nên nó lại sợ Kỳ Vy sẽ không thích.

-À! Vâng – Nó ấp úm, nhất thời không biết phải nói gì với Tuyết Ni, Kỳ Vy lại bất ngờ cách xưng hô của Tuyết Ni, suy cho cùng nó có chút thích cách gọi như thế - Minh khỏe. Tuyết Ni cũng vậy chứ ?

-Ừ! Minh sắp về Thượng Hải rồi! Nhưng ở đây buồn quá, Kỳ Vy qua nhà mình chơi nhé ? – Tuyết Ni vội vào chủ đề cần nói

-Nhà của Ni ? – Kỳ Vy to mắt, cô ấy mời mình đến nhà cô ấy ư?

-À, cậu đừng hiểu lầm mình chuyện gì nhé, chuyện qua rồi mình không còn bận tâm nữa đâu! Mình chỉ muốn Vy đến nhà mình tâm sự với mình thôi. –

Kỳ Vy đồng ý lời mời của Tuyết Ni, nó quyết định đến nhà Tuyết Ni sau khi giúp mẹ làm xong những công việc vặt.

Kỳ đang trong phòng, nó đang chuẩn bị quần áo thay để đến nhà Tuyết Ni, phía sau nó là An Phong, chàng đang ngồi trên giường của nó, ánh mắt luôn dõi theo nhất cử nhất động của nó.

-Nàng... định đi đâu sao? –

-À! Tuyết Ni gọi em đến nhà cô ấy chơi – Nó vừa nói vừa tìm quần áo trong tủ. Nó như hiểu ra ý của An Phong, chắc hẳn chàng ấy sẽ lại đi theo nó như kiểu “ta muốn bảo vệ nàng...” – Nhưng anh không cần phải đi cùng em đâu, anh đừng lo lắng cho em nhiều như vậy.

Nghe câu nói mà Kỳ Vy thốt ra, An Phong khẽ nhíu mày

-Ta chỉ muốn bảo vệ nàng – chưa để An Phong nói hết câu, Kỳ Vy vội chen vào

-Lại như thế nữa rồi, em cảm thấy vô cùng không thoải mái khi lúc nào cũng có người bên cạnh mình như vậy, anh đừng có xem em là trẻ con có được không ?

An Phong chỉ im lặng, không biết chàng có nên nói hết mọi chuyện cho Kỳ Vy về Vô Thần ?

-Vì an nguy của ta và nàng, và cả Thiên Giới, ta không thể giấu nàng thêm nữa... - Nghe An Phong nói đến đó, Kỳ Vy chợt tròn mắt sang nhìn chàng “ điều gì mà lại liên quan đến Thiên Giới ?” – Có một kẻ xấu đang tìm cách *** hại ta và nàng

- Thế lực xấu ? Ý anh là sao? – Kỳ Vy tự hỏi, là Thần thì làm gì có bất cứ thứ gì có thể đe dọa được chứ? Đối với An Phong chẳng có gì nghiêm trọng, trừ khi tên đó không phải là con người.

- Là tên nam nhân mà nàng gặp vào buổi tiệc hôm đó

- Sao ? anh đùa sao ? Không phải anh nói với em hắn là bạn của anh sao ? – Kỳ Vy cười khẩy nhìn An Phong, trong mắt lóe lên tia thất vọng, sao anh ta có thể nói dối nó như thế

-Nàng không hiểu đâu, ta chỉ là không muốn nàng hoảng sợ và lo lắng khi biết thân thế của hắn, nhưng đến nước này, ta không còn cách nào phải nói với nàng. Hắn là Vô Thần, là kẻ đã bị Thiên Đế trục xuất khỏi Thiên Giới cách đây hơn một ngàn năm

-Nhưng tại sao lại như thế?

-Hắn là một kẻ tham lam, không từ mọi thủ đoạn để chiếm Băng Châu, viên ngọc của Thiên Giới.

-Sao? – Nghe An Phong nói đến đó, Kỳ Vy như không thể nào tin được nữa, nhìn tên nam nhân đó đâu đến nỗi xấu xa như vậy, Đúng thật rằng không nên đánh giá con người bằng cái nhìn được, nó không thể ngờ trên Thiên Giới cũng có một vị thần xấu xa như vậy. Nhưng rồi Kỳ Vy vội đi vào nhà vệ sinh với bộ đồ trên tay, An Phong định đứng dậy đi theo thì... - NẾ! anh ngồi im đó... - Nó to mắt quá, anh ta thật bất lịch sự

-À! Ta....ta.... – Nghe Kỳ Vy nói, chàng mới giật mình “ Ôi trời, mình định làm gì vậy chứ....” nghĩ đến đó, hai má của An Phong đã đỏ lên, An Phong khẽ quay mặt sang chỗ khác.

Kỳ Vy khẽ mỉm cười khi nhìn bộ dạng hiện giờ của An Phong, trong chàng ta đáng yêu thật.

45. Chương 45

Kỳ Vy bước đi trên phố, nó đã thuyết phục thành công An Phong, nó có thể tự do chạy nhảy tung tăng mà không cảm thấy khó chịu nữa, vì An Phong không còn trong chừng nó nữa. Nhưng nghĩ lại nét mặt của An Phong khi nó khư khư muốn chàng không được theo nó, chàng có vẻ buồn dù rằng gương mặt lúc nào cũng tỏ ra tức giận.

Nhưng thôi kệ, dù gì mọi thứ cũng đã xảy ra rồi...

Trời cũng khá mát mẻ, điều đó khiến nó không thể bỏ lỡ cơ hội được tản bộ và hít khí trời thiên nhiên, chắc nó phải mất hơn 30 phút mới đến được nhà Tuyết Ni tính theo cách mà nó đi nhanh nhất có thể mà không phải chạy.

Chợt những cơn gió khe khẽ bắt đầu ủa đến, nó khe xít xoa vì lạnh, không hiểu sao thời tiết dạo này hay thay đổi thất thường như vậy, đang là mùa hè nhưng chợt những đám mây đã che mất ánh mặt trời, khiến những làn gió lạnh cứ thổi ủa đến.

Cơn gió ngày một mạnh hơn, nó có thể cảm nhận rõ lực cản của gió theo từng bước chân của nó, không khí xung quanh bao trùm tiếng gió vù vù, những chiếc lá bay vội vã qua nó, cây cối bắt đầu ngã nghiêng khi bị cơn gió mạnh thổi đến.

Nó cảm thấy có những hạt bụi li ti đã bay vào mắt, thật khó chịu, nó cố bước đi từng bước vừa dụi mắt “Không thể tin được, trời vừa nắng...”, có lẽ như trời sắp mưa, nó thật sự không biết làm sao, chắc phải cố đi tiếp, nếu lỡ cơn mưa ập tới thì đành tìm đại một mái nhà nào đó trú mưa nhờ.

Nhưng khi nó vừa bước thêm hai bước, trước mặt nó mờ ảo bóng hình một người, Kỳ Vy cố dụi mắt mà nhìn rõ hơn...

“ Là hần...”

Trước mặt nó, tên con trai mà An Phong đã từng nói với nó, chính là Vô Thần, kẻ phản bội Thiên Giới. Từ khi nghe An Phong nói về Vô Thần thì nó đã có cảm giác sợ hãi hần.

Trái tim của nó đập liên hồi, cơ thể lạnh dần, tay chân run run..

“ Hần muốn gì ở mình?”

Vô Thần nhìn nó không chớp mắt, ánh mắt đó như thể muốn ăn tươi nuốt sống nó, cái nhìn của hần làm nó lạnh người.

-Anh.... – Nó vừa nói vừa cố gắng đi đến, tay vẫn cố chắn trước mắt để tránh bụi bay vào mắt. Trong lòng tự hỏi trời dong gió như thế này sao hần lại ra đường như thế, vậy mà con đứng ra đó chẳng hề mảy may đến giúp nó, trong lòng nó giờ đây đã tin chắc rằng An Phong nói đúng về con người hần, một kẻ máu lạnh và đáng sợ, nó không thể tin được con người mang vẻ đẹp huyền bí ấy lại đáng sợ đến vậy

Giờ đây nó đã đứng trước mặt hần, chỉ cách hần hai bước chân...

Những tưởng hần sẽ chẳng nói gì...

-Sao cô lại ở đây ? – Hần nói chuyện với nó với một giọng nói xa lạ, khác xa với những lần gặp gỡ trước, chưa để Kỳ Vy trả lời – Thái Tử An Phong đâu ? – Hần vẫn đứng như không có chuyện gì dù trời đang gió rất mạnh, thậm chí có thể bật cả góc cây lên, nhưng hần vẫn đứng trơ trơ – Hần không đi cùng với nàng ư ? – Nói rồi hần cúi đầu thấp xuống gần nó hơn, ánh mắt vô cùng sát bén.

Nó đang cố mở miệng ra nói nhưng không thể nào tin được, nó không thể mở miệng ra được, không thể thốt thành lời, như có thứ gì đó đang ngăn cản nó nói.

-Hần đã bỏ rơi nàng rồi chẳng ? – Nói rồi hần phá lên cười.

Thật sự hiện giờ, trước mặt nó là một kẻ vô đáng sợ, như thể sắp cận kề cái chết, cảm giác như bị thiêu đốt trong lửa địa ngục, vô cùng đau đớn.

Nó muốn chạy, nó cố gắng, nhưng mọi cố gắng dường như thất bại, nó không thể điều khiển được cơ thể mình nữa, nó bắt đầu lịm dần dù vẫn ý thức được mọi thứ, nó cố mở mắt, cố tỉnh lại nhưng không thể. “Thật sự... mình đã thua hần...”

Kỳ Vy ngã vào vòng tay Vô Thần

Hần khẽ mỉm cười, dường như hần đã đạt được mục đích của hần

-Nàng thật ngây thơ... Đây chính là hậu quả của nàng vì đã không nghe theo An Phong

46. Chương 46

Vô Thần vội bế xốc Kỳ Vy lên nhưng chợt từ đâu một luồng sức mạnh khủng khiếp đã nhả thẳng vào lưng hần khiến hần giuộc tay khỏi Kỳ Vy, nàng ta ngã phịch xuống đất, không một phản ứng, dường như Kỳ Vy chẳng còn ý thức gì được nữa, nàng đã chìm trong mê man.

Vô Thần bất giác nhận được một cái chưởng từ sau lưng khiến hần trọng thương, hần giận dữ quay lưng lại.

Vô Thần như đứng tròn...

“Người...”

“Thế nào?” Trước mặt hần là An Phong, chàng nhìn hần mỉm cười một nụ cười lạnh lùng, đáng sợ và bước đến “Cảm giác bị ăn chưởng như thế nào?”

Vô Thần vẫn không lên tiếng, ánh mắt căm hờn nhìn An Phong không chớp mắt.

“Đúng là tiểu nhân... Không ngờ đường đường là một Thái Tử của Thiên Giới mà lại đánh lén kẻ khác như vậy” Hần vừa nói vừa lấy tay ôm ngực, cái chưởng của An Phong như xuyên thấu lục phủ ngũ tạng, khiến hần vô cùng đau đớn, nét mặt hần bắt đầu tái dần.

“Sao?” An Phong nhìn hần cười khẩy “Tiểu nhân? Ta e Người phải nhìn lại bản thân mình trước đã, một nam tử hần mà lại đi bắt nạt một nữ nhi yếu đuối không biết chút phép mà coi được à? Dù sao Người cũng không phải con người...”

“Người...” Biết không thể đấu lại An Phong, hần cắn môi nhìn An Phong căm giận, rõ là trong lòng hần giờ như một ngọn núi lửa đang sục sôi. Cuối cùng, hần biến mất và không quên nói với An Phong “Một ngày nào đó... ta sẽ trả lại cho các người gấp trăm lần những gì mà ta đã chịu đựng”

“Được rồi! Để xem Người sẽ tiếp tục giở trò gì... Ta không tin ta lại thua kẻ như Người...” An Phong không biết chắc chắn rằng mình sẽ bảo vệ được mình hay không, huống chi bảo vệ Kỳ Vy, nhưng nhất quyết có chết thì cũng phải bảo vệ nàng đến cùng.

An Phong vội đi đến chỗ Kỳ Vy nằm, chàng khụy người xuống đỡ cổ Kỳ Vy:

“Nàng tỉnh dậy đi...” – An Phong vừa nói vừa lấy tay vỗ nhẹ lên má của nó “Không sao rồi, nàng được an toàn rồi...”

Trong cơn mê sâu, như chìm trong bóng tối của địa ngục, Kỳ Vy vô cùng sợ hãi khi trước mắt mình chỉ toàn là màu đen thâm thẳm không nhìn thấy ánh sáng, nó cứ gọi tên An Phong không ngừng...

Chợt tiếng An Phong vang lên trong tai, nó như bị kéo ra khỏi sự sợ hãi, tiếng gọi bắt đầu rõ dần và lớn hơn.

“An Phong... chàng đâu rồi, em sợ lắm...”

“Em không muốn rời xa chàng, em thật sự không muốn...”

Từng câu từng chữ nó thốt ra, là một giọt lệ rơi xuống từ đôi mắt của nó.

“ Kỳ Vy... hãy tỉnh lại...”

Chợt trước mặt nó, xa xa một tia ánh sáng xuất hiện và từ từ rõ dần, nó mừng rỡ chạy thật nhanh đến nơi phát ra ánh sáng...

An Phong vẫn vỗ nhẹ lên má Kỳ Vy, chàng bắt đầu không thể kìm được sự lo lắng của mình nữa, đôi mắt chàng rưng rưng, những giọt lệ như sắp tràn khỏi khóe mi...

Chàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi khi không thể gọi được Kỳ Vy tỉnh dậy nữa.

“ Không! ta xin nàng... hãy tỉnh dậy nhìn ta...”

Chàng vội gục đầu vào cổ Kỳ Vy, thật sự chàng chẳng biết làm gì khi gọi mãi tên người con gái chàng yêu trong vô vọng, dù đã ba mươi phút trôi qua.

Nhưng chợt bàn tay Kỳ Vy cử động...

Nó bắt đầu ý thức được những gì đang diễn ra, những ngón tay bắt đầu linh hoạt hơn.

Kỳ Vy nhận ra người đang ôm lấy nó là An Phong, mùi hương từ tóc chàng, như mùi của hoa sen, mái tóc chàng đen tuyền và dài như tấm lụa..

Hình ảnh quen thuộc mà nó đã nhìn thấy ở Thiên Giới.

Kỳ Vy đưa tay lên đặt lên má An Phong, nở một nụ cười.

An Phong thất thần ngược đầu lên, thật không tin được....

“ Chàng... khóc ư?” Kỳ Vy nhú mày, không tin được những gì nhìn thấy, trong đôi mắt đen tuyền ấy, long lanh nước, như rằng chàng đã khóc vì nó.

“ Ta...”

An Phong không biết phải nói gì hơn, chàng chỉ im lặng bối rối không thể thốt nên lời.

Dù An Phong có trả lời hay không thì Kỳ Vy chẳng muốn quan tâm, nó tin những gì nó thấy là sự thật, nó vội quàng hai tay ôm lấy cổ An Phong.

“ Em cảm ơn chàng! Chàng đã cứu em...”

An Phong mỉm cười cảm nhận sự ấm áp trong vòng tay của Kỳ Vy, chàng chẳng muốn trả lời Kỳ Vy nữa...

“ Em xin lỗi chàng nhiều lắm, vì đã không quan tâm đến sự lo lắng của chàng, lúc nào cũng nghĩ mình là đúng...”

“ Không sao...! Ta chỉ vì không yên tâm để nàng đi một mình nên ta đã vội đuổi theo nàng...Rất may ta đã đến kịp lúc” Nhìn thấy Kỳ Vy thoát khỏi nguy hiểm, An Phong cũng chẳng muốn trách móc Kỳ Vy nữa, được nhìn thấy nó bình yên là chàng vui rồi.

Một lần nữa, An Phong nhận ra bản thân mình đã thật sự yêu cô gái này, chàng thật sự không muốn nghĩ đến khi hết hạn ba mươi ngày ở Thiên Giới, nàng sẽ như thế nào, ra sao... Chàng sợ mất Kỳ Vy, thật sự rất sợ.

Chàng biết rằng không nên để Kỳ Vy ở Hạ Giới lâu hơn nữa, phải nhanh chóng trở về Thiên Giới.

47. Chương 47

Cả hai bắt đầu tan biến dần khỏi khu phố...

Kỳ Vy chợt mở mắt ra, kinh ngạc vì hiện giờ nó đang ở trong phòng của nó, An Phong vẫn ôm lấy nó, chợt chàng buông tay ra và đứng dậy.

“Nàng hãy nghĩ ngơi đi, bảy ngày sau là ngày chúng ta trở về Thiên Giới...”

Chàng thật sự không muốn nói ra nhưng thật sự chẳng còn cách nào khác.

Thời hạn bảy ngày là thời gian để Kỳ Vy cố gắng giải thích cho ba mẹ nàng hiểu và phải chấp nhận sự thật, che giấu mãi không thể là cách tốt nhất.

Lần này Kỳ Vy không còn khóc lóc như trước, nó như hiểu ra những gì mình sắp làm

Rồi An Phong chợt tan biến sau cánh cửa phòng của nó.

Kỳ Vy cứ nằm đó, nó không ngủ, đôi mắt cứ nhìn thẳng lên trần nhà một cách vô thức.

Chợt nó bật dậy, hít một hơi thật sâu rồi thở nhẹ ra, dường như nó đã có đủ dũng khí để nói cho ba mẹ biết hết mọi chuyện.

Kỳ Vy đi thật nhanh xuống phòng, lúc này ông bà Hạ đang cùng nhau xem Ti vi, nó đi đến ngồi cạnh ông bà.

“Ừa con về lúc nào vậy?” – Bà Hạ ngạc nhiên khi thấy nó từ trên phòng đi xuống, bà không để ý lắm lúc nó từ nhà Tuyết Ni trở về nhà.

“Dạ cũng lâu rồi, chắc tại... mẹ không để ý” “Nó khẽ mỉm cười với bà Hạ.

“À! Con có định ôn thi để năm sau thi Đại Học không?” Ông Hạ quay sang hỏi nó

“Dạ...” Câu nói của ông Hạ khiến nó nghẹn lòng đi, rõ ràng nó biết nó sẽ không có bất cứ cơ hội nào ở lại Hạ Giới này lâu hơn nữa, thì còn đâu để có thời gian mà thực hiện ước mơ nhỏ nhoi đó “Con cũng chưa biết, chắc sẽ sớm thôi ba...”

“Ba mẹ...” Nó bắt đầu nghĩ đến những gì cần nói, nó không biết ông bà có tin hay không thì nó cũng phải nói ra. Khi nghe Kỳ Vy gọi, hai ông bà quay sang nhìn nó đón chờ câu nói tiếp theo của nó.

Nó thật sự không biết làm sao để thoát ra tron vẹn câu nói, điều này thật khó khăn với nó “Con... có chuyện muốn nói...” Nó cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, cố gắng ngăn đi dòng lệ trong đôi mắt của nó, nó không muốn ông bà lo lắng cho nó, nó muốn hai người chấp nhận điều này như lẽ tự nhiên. Rằng đó là số mệnh của nó. Đáng lẽ nó sẽ chẳng có dịp nào để trở lại Hạ Giới, nhờ có Thái Tử An Phong, nó mới được quay trở về.

“Con sao vậy? Có chuyện gì sao?” Ông Hạ chau mày lại nhìn nó khi ông nhận ra nét biểu cảm trên mặt Kỳ Vy không còn như lúc này nữa.

“Chuyện con chết đi sống lại... là có thật...”

Ông bà Hạ ngạc nhiên trước câu nói nó vừa thốt ra.

“Ý con là sao, chuyện đó thì sao?” Bà Hạ chau mày lại, có vẻ như Kỳ Vy sắp nói ra một điều gì đó không vui, điều đó được thể hiện rõ hơn trên nét biểu cảm của Kỳ Vy,

“Con biết, chuyện cơ thể con có thể tự làm lành những vết thương của vụ tai nạn và được sống lại là một điều kỳ diệu trong giới y học, nhưng trong sự kỳ diệu ấy là những chuyện mà giới khoa học không thể nào giải thích được.”

“Trong thời gian con chết, linh hồn con đã lên Thiên Giới, nơi mà mọi người vẫn thường gọi là Thiên Đường. Con đã chứng kiến nhiều điều kỳ diệu ở nơi đó, những linh hồn sống ở đó, những cảnh vật luôn luôn thay đổi theo ý nghĩ của những linh hồn sống ở đó...”

Ông bà kinh ngạc nhìn nó, không thể tin được những gì nó nói, như thể nó đang bịa đặt, nhưng ông bà hiểu Kỳ Vy ít khi nào nói đùa kiểu như thế, ông bà cũng không biết có nên tin hay không nhưng vẫn cố lắng nghe những gì cô con gái của mình nói.

“ Con đã gặp một vị thần tối cao của Thiên Giới, ông ấy nói con sẽ trở thành vợ của con trai ông ấy và con chẳng còn cách nào khác nên đành phải chấp nhận”

“ Con trai ông ấy được biết như Thái Tử của Thiên Giới, anh ta là một người ngoài mặt không quan tâm con nhưng thật ra anh ta rất tốt với con. Chỉ vì con nhớ ba mẹ, sợ mẹ sẽ ngã bệnh vì cái chết của con, nên con đã xin anh ta cho con trở về thân xác để gặp lại ba mẹ...”

“ Thôi đủ rồi...” Ông Hạ quát, thật sự ông biết ông không nên tin những điều “ nhảm nhí” mà Kỳ Vy vừa nói ra, nhưng không hiểu tại sao, ông lại cảm thấy khó chịu như vậy “ Con đang nói linh tinh gì vậy?” Ông chợt quay sang tắt Ti Vi rồi vội bỏ đi trước ánh mắt ngỡ ngàng của bà Hạ

“ BA...” Kỳ Vy cố gọi “ Ba tin con đi mà, điều con nói hoàn toàn có thật mà...” Rồi nó quay sang mẹ nhìn bà với ánh mắt đau khổ, đôi mắt nó nháy nhụa nước mắt “ Mẹ ơi, mẹ tin con đi, con nói thật mà... Bây giờ này, con sẽ trở về Thiên Giới, trả lại thân xác này...”

Bà Hạ thật sự vô cùng đau lòng trước những gì Kỳ Vy nói, bà nửa tin nửa ngờ, không biết nên tin hay không, một phần bà nghĩ rằng có khi nào vụ tai nạn ấy đã làm thần kinh của con bé gặp “vấn đề”, nghĩ đến đây thì bà cảm thấy nhói lòng.

“ Mẹ ơi, ba ơi! Tin con đi mà, con nói thật mà, xin mọi người đừng xem con như một đứa trẻ con như vậy mà...”

Bà Hạ không biết phải nói gì hơn, bà chợt đứng dậy, vuốt tóc nó “ Thôi, con không khỏe thì lên phòng nghỉ đi...” Rồi bà lạnh lùng bỏ đi trước con mắt ngỡ ngàng của Kỳ Vy.

Xa xa, nơi chân cầu thang, An Phong đã đứng đó từ khi nào, chàng chứng kiến hết mọi chuyện từ đầu đến cuối, Kỳ Vy dường như không hề biết đến việc này.

Chàng chỉ biết thở dài nhìn Kỳ Vy ngồi khóc trên ghế salon.

Kỳ Vy cứ úp mặt xuống khóc, nó biết phải làm sao đây ? Ba mẹ không tin nó, nó biết ba mẹ nó không thể dễ dàng chấp nhận đến thế, nhưng nó không còn cách nào khác, rồi ba mẹ sẽ chấp nhận nó thôi. Nó lại nghĩ đến gương mặt đau khổ của mẹ, đôi mắt mệt mỏi của mẹ khi bà đã khóc rất nhiều vì cái chết của nó. Làm sao để sự ra đi của nó không làm ông bà đau khổ như vậy.

An Phong khẽ bước đến đặt tay lên vai nó, khiến nó giật mình ngồi dậy quay sang, khi nhận ra đó là An Phong, nó vội ôm lấy cổ chàng khóc nức nở

“ Em phải làm sao đây! Họ không tin em...”

An Phong chẳng biết phải nói gì hơn, chỉ biết ôm lấy Kỳ Vy bằng vòng tay lạnh giá của chàng để an ủi nó. Rồi mọi thứ cũng sẽ qua, những con người ấy sẽ hiểu ra sự thật.

48. Chương 48

Trong căn phòng bé nhỏ của Kỳ Vy, cánh cửa sổ vẫn mở toang, từng luồng gió xong thẳng vào căn phòng, từng tia nắng dịu xiêng qua tán lá cây gần đó chạm xuống khung cửa sổ trắng.

Kỳ Vy nằm trên giường mê man ngủ, dù đã 3h chiều, nhưng chẳng hiểu tại sao nó lại cảm thấy cơ thể mệt mỏi rồi chẳng còn chút sức lực. Trong giấc ngủ sâu, nó cảm giác như mình đang rơi xuống một hố sâu không đáy và cứ rơi mãi, nó cố gắng tỉnh dậy mở mắt ra nhưng vô ích, nó vô cùng sợ hãi và cố gắng hét lên thật to.

Bất giác nó giật mình bật dậy, mồ hôi bắt đầu tuông ra.

Kỳ Vy thở phào một hơi “ Thì ra chỉ là giấc mơ... nó làm mình cứ tưởng như là sự thật vậy...”

Khi ngủ là lúc tâm trạng nó thoải mái nhất, nhưng chẳng hiểu sao lúc này đây nó càng ngủ thì chỉ càng cảm thấy khó chịu và mệt mỏi, nó ước gì nó đừng có rơi vào những tình huống kỳ quái này, ước gì tất cả chỉ là giấc mơ. Những chuyện nó vừa trải nghiệm có kể ra ọi người biết thì chẳng khác nào nhận ngay ỉnh biệt danh “ ắm đầu...”

Rồi nó khẽ đưa mắt quét khắp căn phòng tìm bóng hình một ai đó, nói chính xác là An Phong. Nó tự hỏi không biết anh ta đã đi đâu, tại sao cứ lúc ẩn lúc hiện như vậy chứ?

Tự dưng nó lại nghĩ đến anh ta đã trở về Thiên Giới, nhưng nó chợt gạt bỏ ý nghĩ đó ra, vì An Phong không thể trở về nếu không có nó về cùng.

Nhưng tự dưng trong lòng nó cảm giác nhớ nhớ An Phong, một cảm giác thoang thoảng nhưng vẫn đủ để nó nhận thức được rằng nó không tưởng tượng. Cái cảm giác trống trải, cô đơn bao trùm lấy nó, dường như nó đã quen với việc có An Phong bên cạnh mình.

Bất chợt nó cảm nhận được một luồng khí ấm bất thường đang tuông vào căn phòng, trong lúc chưa định hình được mọi chuyện thì nàng Băng Châu vụt xuất hiện trước mặt nó, khiến Kỳ Vy xém nữa ngã ngửa hét lên. Chẳng hề giống cái cách mà nàng ta thường xuất hiện tí nào, lòng tự hỏi có khi nào người đang trước mặt nó chính là cái tên Vô Thần kia biến thành ?

“ Cô...” Trong lúc” cảm xúc” dâng trào, nó chẳng biết nói gì, chỉ dừng ở mỗi một từ, cứ thế nó im bật.

“ À!” Nàng ta chợt lùi lại, hình như Băng Châu hiểu được cái sắc mặt hiện giờ của Kỳ Vy là như thế nào. Chỉ tại nàng ta quá nóng vội nên đã tăng tốc đến chỗ của nó với tốc độ chỉ là gấp trăm lần bình thường, nên làm Kỳ Vy kinh ngạc đến thần thờ là chuyện tất yếu.

“ Xin lỗi! Ta thật thất lễ! Khiến nàng phải kinh sợ...” Nàng ta khẽ nheo mắt mỉm cười

“ Không sao...” Kỳ Vy cũng khẽ gượng cười lại

“ Cơ mà! Thái Tử đâu ? Chàng ta không bên cạnh nàng sao?” Nàng ta to mắt nhìn Kỳ Vy, như hề sắp mấn cho An Phong một trận vì tội bỏ bê “ vợ con”.

“ Tôi cũng không biết, khi tôi ngủ dậy, thì chẳng thấy anh ấy đâu cả... Có chuyện gì sao? “

“ Tôi có một tin không tốt từ Thiên Giới, nên mới vội vàng đến đây...” Nói đến đó, gương mặt Băng Châu thay đổi sắc thái biểu cảm, từ tươi như mùa xuân mà chuyển thành mùa đông lạnh giá buồn thảm.

“ Chuyện gì ? Cô có thể nói cho tôi biết được không ?” Kỳ Vy cảm giác như có luồng khí lạnh chạy dọc xương sống, như linh cảm của nó. Không ngờ chuyện này đến sớm hơn nó dự đoán, có phải chẳng là một trong những lí do nó lo sợ nhất đó chính là Thiên Đế đã biết chuyện nó trốn xuống Hạ Giới ?

Nhận ra đôi chân mày chau lại của Kỳ Vy, Băng Châu lên tiếng

“ Ta nghĩ là không đến nỗi xấu như nàng nghĩ đâu Thái Tử Phi. Nếu biết tùy cơ ứng biến, thì mọi thứ có thể tránh được mà...” Băng Châu đi đến ngồi xuống bên cạnh Kỳ Vy, đặt tay lên vai trấn an nó.

“ Vậy nàng hãy nói xem, là chuyện gì mà khiến nàng vội vàng đến đây như vậy?” ánh mắt Kỳ Vy vẫn luôn nhìn về bức tường trắng trước mặt.

Băng Châu định mở miệng nói thì chợt có tiếng động của cánh cửa phòng, hình như có ai đó sắp bước vào, cả hai như bị cái tiếng động nho nhỏ ấy thu hút hết cả ánh mắt lẫn hồn vía. Bốn con mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa, hồi hộp chờ đợi ai đang ở ngoài kia. Tất nhiên cả hai đều nghĩ đến đó chính là An Phong.

Cánh cửa mở toanh ra, cô bé em họ của Kỳ Vy chạy nhanh đến chỗ chị của mình

“ Chị...”

49. Chương 49

“ Mau! Mau đến đây...”

Tiếng gọi vọng ra từ bóng đêm vang lên trong tai Kỳ Vy, vang dội như bắt nguồn từ địa ngục

Kỳ Vy vẫn đang nằm ngủ trên giường...

“ Đến đây giải cứu cho bạn của người, hãy mau đến đây! Nếu như người không muốn cô ta mãi mãi biến mất “

“ Dương Tuyết Ni! Cô sắp chết đến nơi rồi! Hãy cầu nguyện rằng bạn của cô sẽ đến đây...” Tiếng nói đáng sợ ấy bắt đầu cười to, một nụ cười đáng sợ.

Kỳ Vy đang nằm trên giường ngủ, 12h30 khuya.

Một đêm không trăng, u tối và mịt mù, lạnh lẽo đến đáng sợ.

Miệng nó lẩm bẩm như nói gì đó

“ Không! Thả cô ấy ra, người không được làm hại cô ấy!”

“ Nếu người muốn ta tha mạng cho cô ta, thì hãy đến đây... Góc cây phía sau nhà của người... Nhanh lên! Chỉ mình người thôi, chỉ có người mới cứu được cô ta”

Kỳ Vy bật dậy, mồ hôi nhễ nhại, nó lại tiếp tục gặp ác mộng. Thật không dễ chịu tí nào, nó không biết có nên tin giấc mơ này hay không. Nhưng nó đáng sợ quá, nỗi sợ ấy vẫn còn nguyên trong tâm trí nó. Nó quay sang bên cạnh, An Phong đang nằm đó, nằm bên cạnh nó, chàng có vẻ vô cùng mệt mỏi vì đã quá lo lắng cho nó.

Nó khẽ nhìn chàng bằng ánh mắt âu yếm, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy gương mặt chàng khi ngủ, trông chàng đẹp một cách hiền hòa, đôi chân mày không chau lại như lúc nó vẫn thấy lúc chàng giận dỗi.

Chàng vẫn để mái tóc dài ấy, tóc chàng đẹp như một dây lụa nhưng huyền trải dài, gương mặt chàng mang một nét đẹp mà tất cả các Thiên Thần khác không ai có thể sánh bằng, nó chắc rằng ở Hạ Giới này làm sao có ai có được gương mặt đẹp như chàng, một vẻ đẹp khiến bao nhiêu cô gái phải rung động đến ngất đi. Nghĩ cũng lạ, sao nó không ngất đi khi nhìn thấy chàng nhỉ ? Rồi nó khẽ nheo mắt cười.

Rồi chợt nhớ đến giấc mơ ban nãy, chắc có lẽ nó nên đi một phen xem sao. Nó khẽ bước xuống giường. Và đến gốc cây sau nhà, càng tiến gần đến gốc cây đó, tim nó càng đập nhanh, thật sự chẳng thể điều khiển được cảm xúc nữa. Nó như quên mất cả thở, tiến gần đến.

Gốc cây to bằng vòng ôm của một người, nó vẫn lạnh lẽo không có gì khác biệt, trong lòng Kỳ Vy khẽ mừng thầm vì tất cả thì ra chỉ là giấc mơ, rất may là như thế.

Nó khẽ chạm vào thân cây để kiểm tra một lần nữa, bất chợt nó rút tay lại vì có cảm giác vô cùng lạ, như hễ thân cây vừa chuyển động.

Bất chợt thân cây bắt đầu chuyển động mạnh, nó khẽ lùi lại kinh hãi nhìn gốc cây u ám đang cử động theo chiều hôm dần, từ từ lộ ra một cái hố to vừa một người chui vào.

Trong giây lát, Kỳ Vy như hóa đá vì kinh sợ những gì đang diễn ra. “Giấc mơ ấy... Tuyết Ni... “

Tất cả là do Vô Thần, hẳn muốn gì ở nó? Cái tên không biết vô liêm sỉ này, thật ra đang dở trò gì đây?

Nó bước vào cái hố ấy, trong phút chốc Kỳ Vy bị lực hút của cái hố kéo xuống, quá hoảng sợ, nó la thất thanh.

Kỳ Vy ngã tự do không một mảng bám hay cái gì đỡ nó phía dưới.

An Phong giật mình tỉnh giấc, chàng vội quay sang thì chẳng thấy Kỳ Vy, chàng hoảng hốt chạy ra khỏi nhà, trong lòng hoài nghi đã có chuyện.

Kỳ Vy đang rơi tự do, nhưng chợt tốc độ rơi bắt đầu chậm lại, chậm lại, cuối cùng là dừng hẳn. Nó đang lơ lửng giữa không gian.

Xung quanh nó là một màu đen vây quanh, chẳng thể nhìn thấy gì.

Chợt không biết từ đâu có một đồng lửa to phực ra trước mắt nó, chỉ cách nó hai bước chân. Kỳ Vy to mắt:

“ Tốt lắm! Cô cũng biết có tình có nghĩa đấy.”

Từ đồng lửa ấy, hiện lên từ từ hình dáng một người, rõ hơn chính là Vô Thần. Hắn đang đứng trong đám lửa ấy. Nói khác hơn là hắn được một ngọn lửa to bao trùm xung quanh cơ thể. Hắn không hề hấn gì, sao lại như vậy? Nó chợt nhớ, hắn là Hỏa Thần!

“ Tại sao? Sao anh lại...”

Vô Thần khẽ đưa tay nâng cằm nó lên, Kỳ Vy kinh hãi nhìn từng ngọn lửa đang quấn lấy tay hắn ta, sợ khi hắn chạm cánh tay lửa của hắn chạm vào nó, thì nó chắc sẽ bốc cháy như hắn. Nó không có khả năng kháng lại lửa như Vô Thần.

“ Đừng tỏ vẻ một gương mặt ngây thơ như thể tiểu nương tử của Thiên giới. Nàng rõ là ta cần gì mà ? “
Hắn nhìn nó mà trên môi luôn nở một nụ cười quỷ quyệt, ánh mắt sắc bén đến từng nét.

“ Tuyệt Ni! Cô ấy đâu ?”

50. Chương 50

Tuyệt Ni trong phút chốc mở mắt ra.

Nó nhận thấy mình đang nằm dưới một gốc cây, ánh nắng ban mai đang hắt vào mặt nó chói chang.

Nó chớp chớp mắt rồi lấy tay che đi ánh nắng. Nó không hiểu nổi tại sao nó lại ở đây và bản thân nhớ lại những gì vừa diễn ra, nó lại tự hỏi đó là sự thật ư? Nó chợt nhìn xuống bộ váy đang mặc, nó rách nát đến khủng khiếp. Lúc này Tuyệt Ni mới kinh hãi, trong phút chốc như hóa đá không còn biết gì nữa. Tay nó run run, không thể áp chế được nỗi sợ hãi trong tâm trí. Nhưng nó cố gắng hít thở sâu, dù gì trời đã sáng rồi, có lẽ an toàn hơn là ban đêm.

Nó như đã kiểm lại được phần nào nỗi sợ, và nhớ ra Kỳ Vy đang gặp nguy hiểm, nhưng giờ nó phải làm sao? Hắn chắc chắn không phải là người rồi, nó chẳng thể làm được gì cả. Càng ngu ngốc hơn nếu báo cho cảnh sát.

Rồi nó khẽ bật khóc nức nở và rồi gồi đầu vào hai đầu gối mà khóc.

“ Kỳ Vy! Minh hại cậu rồi! Tại sao lại như vậy...”

Nó càng không thể về nhà với bộ dạng như thế này, nó chẳng biết phải nên làm gì, nó ước gì có ai đó giúp nó, hiểu nó và đừng bao giờ nghĩ rằng nó là một con điên trong bộ dạng như thế này.

Chợt có một bàn tay lành lạnh khẽ áp vào má của nó, Tuyệt Ni giật mình ngước đầu lên và lùi lại:

“ Anh là ai? “

“ Cô có chuyện gì sao ?” An Phong nhìn Tuyệt Ni và có ý muốn giúp đỡ.

“ Anh... anh hãy giúp tôi... tôi...” Nó định nói ra chuyện của Kỳ Vy, nhưng anh ta sẽ không tin nó đâu! Chuyện mà nó kể ra sẽ rất nực cười!

“ Không... không sao...”

Hình như An Phong hiểu ra những ý nghĩ sâu trong ánh mắt của Tuyệt Ni, chợt khụy xuống nhìn thẳng vào mắt Tuyệt Ni:

“ Nói đi...” An Phong khẽ nói với giọng điệu lạnh lùng nhưng có chút quan tâm, có lẽ nào cô gái này có liên quan đến chuyện của Kỳ Vy? “ Sao cô lại ở đây với bộ dạng như thế này?”

Do dự một lúc, Tuyết Ni đành liều một phen, mặc kệ anh ta sẽ mẫn miết nó kiểu như một con điên hay bịa chuyện. Quả thật trong bộ dạng này, nó chẳng khác một đứa điên ấy.

“Bạn tôi là Kỳ Vy... đang...” Vừa nói đến đó, An Phong to mắt, quả thật liên quan đến Kỳ Vy, nhưng chàng khẽ kìm chế cảm xúc lại, để cho cô gái này nói hết “đang gặp nguy hiểm, cô ấy vì cứu tôi mà đã đồng ý trao đổi để tôi được trở về, còn cô ấy đã bị tên ác quỷ đó bắt...”

“Ác quỷ?” Phải chăng cô ta nói đến Vô Thần?

An Phong bắt đầu tức giận, không ngờ lại có ngày mình lại thua hãn như vậy, rốt cuộc Kỳ Vy lại bị hãn bắt đi, đúng là tên khốn.

“Tôi hiểu rồi... cô hãy về nhà đi. Tôi sẽ đi cứu cô ấy!”

“Sao?” Tuyết Ni bất ngờ trước câu nói dường như ngược lại với suy nghĩ, anh ta đang nói đùa sao? Hay hòa theo “sự điên khùng” của nó? Anh ta đang xem nó là một kẻ tâm thần ư?

”Anh nói vậy là sao hả? Tôi hoàn toàn tỉnh táo, không bị tâm thần gì cả, tôi có thể thề với Chúa là...”

“Tôi biết. Chắc cô không tin! Nhưng tôi không phải là người trần, tôi là người của Thiên Giới và tôi hoàn toàn có khả năng cứu được Kỳ Vy... Vì cô ấy là nương tử của tôi...”

“Nương tử?” Nó không thể hiểu được, hãn “lụm” cái từ đó từ trong mấy cuốn tiểu thuyết Trung Hoa à? Nó biết cái từ nương tử là vợ, nhưng cái thời này dùng từ này thật là lỗi bịch.

Tuyết Ni có vẻ không tin, gương mặt nó đờ đẫn ra, hình như nó bắt đầu rối tinh lên với những gì vừa xảy ra, vậy mà lại gặp thêm cái vấn đề nó đang nghĩ, đó là chuyện Kỳ Vy là vợ của An Phong.

Nhìn Tuyết Ni có vẻ không ổn, An Phong vội đưa tay ra trước mặt Tuyết Ni, khẽ lướt bàn tay qua mặt Tuyết Ni, như để giải thích với Tuyết Ni bằng ý nghĩ tất tần tật mọi chuyện về Thiên Giới và mong cô ta hãy kín miệng, nếu tiết lộ thì cô ta sẽ gặp rắc rối vô cùng lớn vì tội tiết lộ “Thiên Cơ”.

Sau đó Tuyết Ni khẽ nhắm mắt lại thiếp đi, An Phong vội biến lại trang phục cô ta đang mặc trở về trạng thái ban đầu và đưa cô ta về nhà.

Sau đó một mình quay lại gốc cây, trong lòng rõ nghĩ chính gốc cây này là nguyên nhân.

Vừa chạm vào thân cây, chợt An Phong rút tay ra, chợt một giọng nói vang lên.

“Nếu ngươi biết điều thì nên giao bằng châu, nếu không tiểu nương tử của ngươi sẽ hồn siêu phách lạc...”

“Đúng là khốn kiếp! “An Phong vô cùng tức giận, chưa bao giờ chàng phải tức giận đến như vậy “Rõ ràng là kẻ đã bị Thiên Giới trục xuất, vậy mà còn dám uy hiếp Thái Tử như ta...”

51. Chương 51

Cảm nhận chuyện không lành, Băng Châu vội quay lại Hạ Giới và biết tin Kỳ Vy đã bị Vô Thần bắt mất, nàng ta vô cùng tức giận không kém gì An Phong.

“Ta chỉ còn cách...” An Phong đang ngồi trên chiếc giường mà Kỳ Vy vẫn ngủ ngày nào, chợt bật dậy, kể đó là nàng Băng Châu đang chau mày ủ dột.

“Cách? Cách gì? “Nàng ta chú ý lắng nghe An Phong

“Ta sẽ làm cho nguyên thần của Thủy Thần xuất ra, cô ấy sẽ giúp ta diệt trừ Vô Thần...”

“Sao? “Nguyên thần?”” Nàng ta thần thờ, hình như đã nghe đến.

Đó là một phần linh hồn từ kiếp trước, đại diện cho ký ức của kiếp trước.

“Người làm được sao?” Băng Châu hơi hoài nghi khả năng của An Phong, nhưng chàng thì lại chắc nịch.

Chẳng còn cách nào, An Phong vội đi tìm cô bé Trân – kiếp sau của Thủy Thần.

Cô bé tuy còn nhỏ nhưng vẫn luôn tin những gì An Phong kể, cô bé vô cùng lanh lợi và thông minh, đúng là Thủy Thần tái thế có khác.

An Phong dùng một ít phép cho cô bé ngủ, sau đó cùng Băng Châu đánh bật nguyên thần của Thủy Linh ra.

Sau một hồi, cuối cùng công sức vất vả của cả hai đã được đền đáp.

Từ cơ thể bé nhỏ của cô bé xuất hiện một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, với trang phục màu xanh dương trong suốt như pha lê, quyến rũ mà xinh đẹp vô cùng.

Cả An Phong còn ngỡ ngàng “ Đây là... Thủy Thần trong truyền thuyết ư?”

Cũng phải, Thủy Linh đã làm Thủy Thần hàng triệu năm và luôn được nhân gian lưu truyền cũng như Thiên Giới về vẻ đẹp và tài năng.

Cô ta mang một nét đẹp thông minh và thánh thiện

“ Đã lâu không gặp...” Thủy Linh lên tiếng, đôi mắt hướng về Băng Châu.

Băng Châu không khỏi bất ngờ trước kết quả đạt được, nàng ta khẽ mỉm cười, một nụ cười của hạnh phúc khi gặp lại bạn cũ.

“ Ta đã làm cho nàng lo lắng, thật có lỗi...” Nàng ta khẽ mỉm cười, rồi chợt quay sang nhìn An Phong với ánh mắt dò xét mà pha lẫn tò mò “ Vị này là...”

“ Ta là An Phong, Phong Thần và là Thái Tử của Thiên Giới...”

“ Thái Tử?” Nàng ta to mắt bất ngờ, khẽ hơi khụy gối chào An Phong, một hành động vô cùng kính trọng với người có chức quyền cao hơn “Lúc trước ở Thiên Giới, thần vì quá bận nên không thể gặp và trò chuyện với Người mà chỉ có thể thấy người từ xa. Không ngờ người đã lớn nhanh đến vậy rồi, trong Người thật tuần tú quá, thần xem nữa không nhận ra...”

“ Không sao đâu “ An Phong khẽ mỉm cười, không ngờ Thủy Thần lại phép tất đến vậy, đúng là không hổ danh một vị thần có tiếng tăm lừng lẫy. Nhưng chàng chưa bao giờ có ý nghĩ vượt quá tình cảm của mình cho phép, trong tim chàng đã có một bóng hình ngự trị, đó là Kỳ Vy...

“ Ta cần nàng giúp một chuyện...”

Ở đây, An Phong gọi Thủy Thần là “ nàng” có lẽ sẽ có chút rối rắm và hiểu lầm. Nếu như tính về tuổi tác, Thủy Thần vượt xa An Phong, thậm chí có thể tính gần gần với Thiên Đế, nhưng cho dù vậy An Phong không thể gọi Thủy Thần bằng “ tỷ”, vì so với quyền lực, An Phong là người lớn nhất.

Vả lại, ở Thiên Giới, sự trưởng thành không phụ thuộc vào ngoại hình và thời gian tồn tại, mà nó phụ thuộc vào cách nghĩ, nên chia ra “ suy nghĩ trưởng thành” và “ suy nghĩ trẻ con”. Suy cho cùng, bất cứ vị thần nào ở Thiên Giới cũng không khác nhau lắm về vấn đề này, chỉ trừ cho Thiên Đế và Thiên Mẫu, vì hai người là người tạo ra Thiên Giới, là những người vượt hẳn tất cả các vị Thiên Thần khác về mọi mặt.

“ Thưa Thái Tử! Thần luôn sẵn lòng...” Nàng ta nói rồi chợt ngưng một lát, ngược mặt lên nhìn An Phong rồi nói tiếp “ Có phải là đánh bại Vô Thần?”

“ Đúng vậy...”

Dường như họ đã có cách để đối phó với Vô Thần, vì rõ biết Vô Thần là một tên tham lam, đó là điểm yếu lớn nhất của hắn. đành phải “ mượn tạm” băng châu.

52. Chương 52

Như kế hoạch đã định.

An Phong cùng Băng Châu trở lại Thiên Giới.

Chính tay An Phong là người sẽ chạm lấy băng châu và mang đi giải cứu Kỳ Vy. Chàng hiểu rõ băng châu hơn ai hết, chỉ có mình chàng mới có thể chạm được băng châu, hướng chi Hỏa Thần mang tính chất trái ngược với băng châu, một là lửa, một lại là băng, hoàn toàn không thể hòa hợp. Quả thật tên Vô Thần này thật là ngu ngốc, chắc hẳn đã quên mất điều này.

Vào một buổi tối đầy sao, mặt trăng đã hiện ra và tròn hơn bao giờ.

Tại gốc cây phía sau nhà Kỳ Vy.

Trên tay An Phong là viên băng châu trong suốt lấp lánh sắc cầu vồng, chàng chìa băng châu ra:

“Nó đây! Khôn hồn thì thả Kỳ Vy ra...”

Chợt thân cây cử động và theo chiều hôm dần, cuối cùng, giờ đây trên thân cây là một cái lỗ to và tối om.

Phía sau An Phong là Băng Châu, nàng ta sẽ đứng ở bên ngoài chờ đợi tin tức, nếu có điều thì bất thường nàng ta sẽ vào giúp An Phong.

Còn Thủy Thần sẽ dùng phép tàng hình cùng An Phong vào đó, vì nàng ta thuộc nước, nên có thể biến mình trong suốt như nước mà khó ai phát hiện ra.

An Phong vội tiến vào bên trong, chợt một lực hút cực mạnh hút lấy chàng xuống bên dưới. Chàng cố giữ bình tĩnh và cố gắng điều khiển tốc độ gió giảm dần.

Cuối cùng trước mặt chàng là Vô Thần, hẳn nhìn chàng với ánh mắt vô cùng đắc ý, xung quanh hẳn là một ngọn lửa to đang bao trùm cơ thể hẳn.

“Cuối cùng người cũng đã lộ nguyên hình...”

Hắn nhếch miệng cười mà chẳng màng câu nói của An Phong :

“Ta không ngờ Thái Tử yêu nương tử mình đến vậy...”

Hầu như Vô Thần chẳng mấy nghi ngờ gì, liệu mọi việc có quá đơn giản ? An Phong bắt đầu cảm thấy mọi việc thật sự không ổn. Hẳn tin mình thật sự sẽ vì Kỳ Vy mà hoàn toàn nghe theo lời hẳn ?

“Kỳ Vy đâu?”

“Trước tiên... băng châu ? “ Hẳn chìa tay ra và nhìn An Phong với ánh mắt thèm muốn thứ bảo vật của Thiên Giới.

An Phong chợt đưa băng châu ra trước mặt hẳn, thứ ánh sáng huyền ảo cứ lấp lánh lấp lánh xém làm hẳn hoa mắt. Vô Thần khẽ mỉm cười như rằng hẳn đã sắp đạt được mục đích của mình.

Vô Thần hất mặt sang bên kia thì chợt ngọn đuốt gần đó phục lên. An Phong tròn mắt kinh hãi, Kỳ Vy bị Vô Thần trói bằng một sợi dây xích to. Đôi mắt nàng vẫn mở to nhìn An Phong, như thể nàng không thể tin rằng vì nàng, An Phong bất chấp luật trời mà mang băng châu để trao đổi, Kỳ Vy chau mày lắc đầu đau khổ:

“Đừng...! An Phong, chàng không được làm vậy...”

“Kỳ Vy...” An Phong khẽ gọi khi nhìn thấy ánh mắt đau đớn của nàng.

Vô Thần như mặc kệ những lời nói của Kỳ Vy dành cho An Phong, đôi mắt hẳn vẫn hướng về băng châu.

“Mau phong ấn hàn băng trên đó...” Câu nói của Vô Thần khiến tim An Phong bắt đầu loạn nhịp, quả đúng không sai. Hẳn không hề ngu ngốc như chàng tưởng, hẳn rõ biết tác động của băng châu đến hẳn là như thế nào, hẳn rõ biết chỉ có mình chàng mới phong ấn được sức mạnh của băng châu, sau đó hẳn sẽ biến

bằng châu trở thành sở hữu của hắn, hợp nhất hắn và bằng châu thành một. Nhưng hắn không biết rằng, dù có phong ấn, thì bằng châu cơ bản vẫn là một vật thuộc tính hàn, không phù hợp với lửa.

An Phong tuy trong lòng căm phẫn, nhưng bên ngoài cố ra vẻ đắc ý. Chàng vội làm theo, dùng hết sức bình sinh phong ấn hàn bằng của bằng châu. Trong phút chốc, bằng châu như một viên ngọc bị bao phủ bởi một lớp tuyết trắng muốt, không còn phản phát sắc cầu vồng như trước.

Tuy có nghe nói về khả năng này của Phong Thần – An Phong, nhưng giờ Vô Thần mới chứng kiến tận mắt, đúng là chỉ có An Phong mới có khả năng điều khiển được sức mạnh ghê gớm này, trong lòng hắn tự đứng lên lời cái ý nghĩ muốn diệt trừ An Phong ngay lập tức, trước khi An Phong có cơ hội phản công lại, Vô Thần rõ biết An Phong sẽ tìm cơ hội mà đánh trả lại.

Tay Vô Thần đưa ra như muốn bằng châu bay lên vào đáp vào lòng bàn tay mình, tay còn lại chợt đưa ra chưởng một phát khiến sợi dây xích đang trói Kỳ Vy bị đứt tan nát và rơi ra. Kỳ Vy bị ngã xuống, những tưởng mình sẽ rơi xuống cái hố sâu này, nó la lên thất thanh, nhưng Kỳ Vy cảm thấy mình được một thứ vô hình nào đó nâng đỡ thân người mà không hề rơi xuống dưới.

“ Yên tâm! Nàng không rơi được đâu, chỉ có linh hồn mới bị lực hút của cái hố này hút xuống dưới “đáy”, à phải rồi. Đây là một cái hố không đáy, nàng có rơi mãi cũng không chạm được “đáy” đâu! “

Kỳ Vy vẫn mang trên mình thân xác bằng xương bằng thịt.

Cùng lúc đó Vô Thần đã chộp được bằng châu, hắn mỉm cười sảng khoái trước thành tựu đạt được. An Phong vội lao đến đỡ lấy Kỳ Vy, giờ đây nó không còn sức lực để đứng dậy nữa, đúng là mang theo cái thân thể này thật phiền toái.

Nhưng rồi Thủy Thần chợt lộ ra cho hắn một chưởng cực mạnh. Trong chớp mắt, nhận được cú đánh bất ngờ, Vô Thần không kịp phản kháng, hắn vị văng ra khỏi vị trí ban đầu, ngọn lửa xung quanh tắt ngấm, cho thấy sức mạnh của hắn đã bị giảm đi đáng kể. Hắn kinh hãi nhìn người nữ nhân đang đứng trước mặt “ Người...! Thủy Linh...?”

“ Đúng vậy...”

“ Tại sao ngươi lại...”

Nhận ra bằng châu đã rơi khỏi tay và đang rơi xuống hố sâu. Vô Thần định đuổi theo thì bị Thủy Thần đánh thêm một phát, phát đánh này khiến Vô Thần gần như hồn siêu phách lạc, trong lòng vô cùng căm tức con ả kia, rõ ràng đã bị hắn thủ tiêu, vậy mà chẳng hiểu sao bọn chúng lại có thể ló được cô ta về.

“ Muốn biết thì hãy đợi kiếp sau đi...”

Không cam tâm, dù còn một hơi thở cuối cùng, quyết không để bọn chúng toại nguyện, Vô Thần biết mình không thể giết được Thủy Thần, chợt quay sang dùng hết sức bình sinh chưởng thật mạnh vào An Phong, chợt Kỳ Vy đỡ nhanh giúp An Phong. Nàng bật ngửa và ngã xuống rời khỏi vòng tay của An Phong.

Lần cuối cùng, Vô Thần cười đắc ý và rồi vụt tan mất trong không gian. Thế là đã kết thúc được mạng của hắn.

Đồng thời linh hồn Kỳ Vy bị xuất ra khỏi thể xác và bị lực hút của cái hố hút và rơi theo bằng châu, An Phong định nhảy xuống thì chợt một luồng ánh sáng chói mắt phát ra, Kỳ Vy nửa tỉnh nửa mê nhận ra ánh sáng này hệt như ánh sáng mà khi trước bằng châu phát ra ở hồ sen trên Thiên Giới.

Ở bên ngoài gốc cây, Bằng Châu cảm nhận có chuyện chẳng lành vội xuống cái hố tối om, khi vừa đáp xuống, nàng ta tròn mắt kinh ngạc nhìn thấy An Phong đang ngồi ở đó, bên cạnh là Kỳ Vy, chính xác hơn là thân xác của Kỳ Vy đang nằm đó, làn da trắng toát nhợt nhạt. Chợt Bằng Châu nhận ra thứ ánh sáng đang phát ra từ phía dưới hố, nhận ra đó là linh hồn Kỳ Vy đang được bằng châu nâng lên.

“ Không thể tin được, bằng châu tự phá phong ấn...” Thủy Linh tròn mắt kinh ngạc.

“ Tự phá phong ấn? bằng châu ư?” Nàng Bằng Châu cũng có cảm xúc tương tự Thủy Linh

An Phong vội đi nhanh đến ôm lấy linh hồn Kỳ Vy, trái tim chàng như đau thắt lại nhìn linh hồn nàng đang mờ dần. Đồng thời băng châu tự rơi vào lòng bàn tay của An Phong, đã quá rõ, băng châu thật sự đã chọn được chủ nhân của nó, người đó chính là An Phong.

Dù cho có là chủ nhân của băng châu thì có ích gì ? An Phong chợt rơi nước mắt, những giọt nước mắt lạnh giá trong suốt từ đôi mắt đen huyền như ngọc trai rơi xuống thân thể giờ đây là linh hồn đang yếu dần của nàng.

“ Không! Nàng không được chết! Tại sao nàng lại ngốc như vậy? Tại sao...”

Thủy Linh lẫn Băng Châu cũng không thể nào kìm lòng được:

“ Nàng ấy đã vì An Phong mà không tiết sinh mạng của mình...”

“ Xin chàng... đừng buồn vì em...” Tiếng nói yếu ớt chợt phát ra từ thanh quản của Kỳ Vy, đôi mắt Kỳ Vy vẫn nhắm tịt. “ Hãy tìm một cô dâu khác... rồi cô ấy sẽ cho chàng niềm vui. Xin chàng đừng vì em mà đau lòng nữa...”

“ Không! Nàng là đồ ngốc... Người duy nhất trong vũ trụ này có thể mang lại niềm vui, hạnh phúc cho ta không ai khác đó là nàng...! Ta yêu nàng nhiều lắm...”

Nghe được những lời nói của An Phong thốt ra, trong lòng Kỳ Vy vô cùng vui sướng, chàng yêu nó là thật! Đó là sự thật, nó cảm giác trái tim mình tràn đầy hạnh phúc, chợt dòng nước trong suốt rơi ra từ mắt nó. Đó! Chính là giọt nước mắt của hạnh phúc.

Nó khẽ mỉm cười. Rồi lịm dần trong cơn đau. Cảm giác cơ thể đau như sắp tan ra nghìn mảnh nhỏ.

Một người thì khóc vì sắp mất đi niềm hạnh phúc, một người thì khẽ mỉm cười vì cuối cùng cũng nhận ra được một niềm hạnh phúc! Thật là nghịch lý! Thật là trở trêu thay...

Kể cả Băng Châu, nàng ta rơi rất nhiều nước mắt. Thủy Linh thì chỉ im lặng, chẳng còn cách nào để cứu Kỳ Vy...

Chợt Kỳ Vy không cảm nhận được cơn đau nữa, phải chăng vì quá đau nên không còn cảm giác? Cơ thể nó nhẹ như lông hồng, và bay lên theo những cơn gió.

An Phong vụt tay khỏi Kỳ Vy, rướm lệ nhìn nàng trôi đi theo cơn gió.

53. Chương 53

An Phong vội thả mình vào cơn gió đi theo nàng, chàng không biết cơn gió này sẽ mang nàng đến đâu, chàng vẫn sẽ theo đến đó. Chợt nhận ra khung cảnh quen thuộc, nơi mà Thiên Đế vẫn hay ngồi, xung quanh là những cây cột trắng muốt.

Cơn gió khẽ để Kỳ Vy chạm xuống đất...

Trước mặt là Thiên Đế, gương mặt của một ông già phúc hậu với râu tóc bạc trắng.

“ Thừa Thiên Đế! Xin người hãy cứu nàng ấy...” An Phong khẽ nói với cha chàng trong sự đau khổ.

“ Ta rất thất vọng về con! Vì một người không đáng phải bận tâm, mà phải chấp nhận làm trái luật. Con đường đường là Thái Tử của Thiên Giới mà lại như vậy”

An Phong chỉ im lặng, còn Thiên Đế, người vô cùng đau xót cho “ con dâu” và con trai, một phần vô cùng không tin được người quỳ trước mặt mình là đứa con trai yêu quý. Nó đã thay đổi, nó chưa bao giờ phải quỳ xin ai, càng không bao giờ tỏ ra là một người biết quan tâm.

Nay nhìn An Phong phải rơi lệ vì một người con gái phạm trần, người đương vị Thái Tử Phi. Thiên Đế không khỏi động lòng, cũng rất muốn giúp, nhưng nếu làm vậy, sẽ làm trái luật. Đường đường là người đứng đầu Thiên Giới mà lại như vậy, liệu ai sẽ kính trọng Người nữa?

“ Ta không thể giúp con được! “

Chợt một giọng nói vang lên, khiến An Phong phải ngạc nhiên bội phần:

“ Vậy thì hãy để ta giúp...”

Thiên Mẫu từ khoảng không xuất hiện trước mắt của An Phong, Người mang vóc dáng của một thiếu nữ đôi mươi. Người chính là mẹ ruột của An Phong, điều này sẽ khiến người ta không khỏi tò mò về nhan sắc của Người.

Quả thật khi ở Thiên Giới, ngoại hình là điều không phải bắt buộc, tất cả tùy thuộc vào ý nghĩ của họ. Đơn giản Thiên Mẫu cũng là thân phận nữ nhi, Người sẽ chẳng bao giờ thích làm một bà lão già nua.

“ Thiên Mẫu...” An Phong gọi, cái gọi chất chứa niềm hy vọng.

“ Nhưng! Ta chỉ giúp được một phần! Kỳ Vỵ không thể ở lại đây được nữa! Thay vì phải chịu hình phạt như đã định, nhưng niệm tình cô ấy đã có công cứu con, nên cô ấy sẽ được đầu thai với tư cách là Cô Dâu thứ 9 của Thiên Giới”

“ Sao? Đầu thai?” An Phong dường như chẳng biết nói gì hơn, trong lòng vừa biết ơn người mẹ đáng kính đã giúp mình, một phần trong lòng vô cùng buồn vì phải xa người mà chàng yêu.

Chợt Thiên Mẫu chìa tay ra, lướt bàn tay trắng nõn với những ngón tay thon dài của Người lướt qua An Phong và Kỳ Vỵ. Trong phút chốc, An Phong đã lịm dần.

**

An Phong đang nằm trên chiếc giường ở trong phòng, chợt chàng giật mình tỉnh dậy, gần đó là Băng Châu đang đứng. Chưa kịp nói gì, An Phong chợt chạy ra khỏi phòng và đi đến chỗ Thiên Mẫu, một nơi khá xa, nhưng với năng lực là một vị thần, đi đến đó là không khó.

Đến nơi, An Phong thấy Thiên Mẫu đang ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ quý của Người, tay chống lên thái dương, đôi mắt nhắm tịt.

“Thiên Mẫu! Kỳ Vỵ... cô ấy đâu...?”

Chợt Thiên Mẫu mở đôi mắt ra, nhìn An Phong hết sức bình thản

“ Cô ấy đã đầu thai rồi, khoảng vài ngày nữa, cô ấy sẽ được sinh ra.. “

“ Đi rồi sao...” An Phong như hồn siêu phách lạc trước câu nói thốt ra từ miệng Thiên Mẫu.

“ Ta biết, con yêu cô gái ấy nhiều lắm...” Thiên Mẫu vội vén áo lên và đi xuống nơi con trai Người đang đứng, chợt ôm lấy cổ An Phong như an ủi. “ Nếu thật sự con không muốn phải đau khổ thêm nữa, hãy đi đi... Hãy cùng người con yêu đầu thai, đến lúc thích hợp tự đương hai con sẽ gặp nhau và nhớ ra mọi chuyện...”

An Phong ngạc nhiên đẩy nhẹ Thiên Mẫu ra, nhìn bà với ánh mắt tràn đầy hạnh phúc.

“ Con cảm ơn Người! Mẫu thân...”

Thiên Mẫu khẽ mỉm cười, lần đầu trong hàng ngàn năm qua, An Phong gọi Người là “ mẫu thân”.

“ Tạm biệt, con trai yêu của ta! Ta hy vọng con sẽ mang về Thiên Giới một Thái Tử Phi mà con yêu nhất! “

54. Chương 54

Băng Châu và Thủy Linh đã mang thân xác của Kỳ Vy trở về bên gia đình, điều tất nhiên là gia đình họ Hạ vô cùng đau đớn trước sự ra đi này của Kỳ Vy.

Họ chợt phát hiện ra lá thư cuối cùng mà Kỳ Vy đã viết trước hôm mà Kỳ Vy dự định rời khỏi Hạ Giới, nó lập lại câu chuyện như cố gắng để mọi người hiểu điều nó nói là thật. Có thể họ không tin, họ nghĩ Kỳ Vy nghĩ quẩn mà tự tử, nhưng nhờ có Tuyết Ni, cô ấy không nói quá nhiều về vấn đề của Kỳ Vy, nhưng chỉ một mực khẳng định những gì Kỳ Vy kể là thật và mong gia đình họ bớt đau lòng, một phần thấy gia đình họ Hạ không có con cái, Tuyết Ni quyết định nhận họ làm cha mẹ nuôi, tất nhiên! Họ vừa mất một cô con gái, giờ nhận được một cô con gái nuôi, đối với họ, nỗi đau đã vơi đi rất nhiều.

Riêng Thủy Linh, nàng ta trở về thân xác của cô bé Trân như ngày nào, tất nhiên! Cô bé không thể nhớ ra những gì vừa xảy ra. Vẫn là một cô bé bình thường, thông minh và hoạt bát. Nó cũng rất buồn và khóc rất nhiều vì sự ra đi của Kỳ Vy, nhưng rồi thời gian sẽ vơi đi tất cả.

Tại sân bay, 1h chiều.

“Tuyết Ni! Đi thôi con...” Ông bà Dương

“ Nhưng con...” Tuyết Ni như đang tìm kiếm ai đó.

“ Sau này con sẽ được trở lại Việt Nam thăm ba mẹ nuôi mà, đâu cần phải như vậy...”

Nhưng rõ là điều Tuyết Ni đang đợi chờ là Việt Anh, anh ta thật sự vô tâm đến mức như vậy sao?

Nó cảm thấy trong lòng vô cùng rối bời, chen lẫn cái cảm giác như trái tim sắp vỡ nát...

Thật sự khó chịu vô cùng! Thôi thì nó chỉ suy nghĩ lung tung, thật lòng anh ta chẳng bao giờ xoay chuyển suy nghĩ về nó.

Tuyết Ni thở dài, rồi quay lưng đi theo ông bà Dương để lên máy bay...

“ À này...” Tiếng gọi đứt quãng chợt phát lên từ phía xa xa sau lưng Tuyết Ni

Nó giật mình quay sang, Việt Anh đang hối hả chạy đến, anh ta đứng trước mặt nó mà thở hổn hển.

Phải mất 5 phút mới định tâm, trong lòng Tuyết Ni thì vô cùng hạnh phúc, thật sự chưa bao giờ nghĩ rằng người đang đứng trước mặt là Việt Anh. Thật không thể ngờ...

“ Anh đến đây tiễn em hả ?” Tuyết Ni hơi hờ.

Nhìn thái độ của con gái, ông bà Dương khẽ nhìn nhau mỉm cười, có lẽ cô gái đã tìm được hạnh phúc thật sự.

“ Gì chứ...! Tại... ba mẹ anh bắt anh phải đến đây! “ Việt Anh nói với Tuyết Ni với điệu bộ vô cùng “ chảnh chọe”, rõ ràng là lý do vô cùng không chính đáng.

“ Vậy có sao anh lại đến đây thật sự? Anh có thể la cả đầu đó cho có... Cần chi đến đây “ Câu nói của Tuyết Ni như trêu tức Việt Anh

“ Em nói vậy là sao đây? Không thích thì anh về à! Tại ba mẹ bắt anh phải đến đây bằng được và phải có dấu răng của em làm bằng chứng...” Ý ba mẹ của Việt Anh là anh ta hay chọc tức Tuyết Ni, nên trêu anh ta coi chừng Tuyết Ni tức quá mà cắn vào tay anh ta một phát cho đỡ tức.

“ NÈ” Tuyết Ni quát “ Anh tưởng em là con gì mà lại nói dấu răng hả ?” Tuyết Ni đá mạnh vào chân Việt Anh, khiến anh ta ngã xuống đất với gương mặt nhăn nhó

“ Em ác quá đó...”

Tuyết Ni giờ đây mới nhận ra bản thân mình, thật sự không hiểu tại sao cách xưng hô, nói chuyện đã thay đổi từ bao giờ với Việt Anh, cả anh ta cũng vậy nữa...

Chợt giọng nói trên chiếc loa lớn phát ra, đã sắp đến giờ cất cánh... Ông bà Dương bắt đầu thúc Tuyết Ni nhanh chân lên.

“ Tạm biệt...” Tuyết Ni mỉm cười rồi chợt bỏ đi vội, còn Việt Anh vẫn ngồi bệt ra đất, trong lòng cảm thấy hơi nhói nhói, không biết tại sao bản thân mình lại có cảm giác lưu luyến với cô gái này đến vậy.

Chợt Tuyết Ni quay lại, trên tay đang cầm một cuộn giấy trắng và gọi “ Việt Anh...”

Việt Anh nhận ra tiếng gọi, ngược mặt lên.

Trước mặt Việt Anh là Tuyết Ni đang cầm trên tay một mẫu giấy dài, trên đó viết “ Em thích anh...”

Việt Anh như hóa đá, và ngồi thẩn thờ. Rồi Tuyết Ni quay đi, trong lòng nhẹ đi rất nhiều, nó đã làm được!

Chợt Việt Anh đứng dậy, không chạy lại nhưng...

“ Hãy... quay lại nhé...”

Tuyết Ni bất giác dừng chân lại, miệng mỉm cười vô cùng tươi. Sau đó tiếp tục đi.

55. Chương 55

25 năm sau...

Nguyệt Nhi, một cô gái xinh đẹp, một tiểu thư danh giá nhưng lại đội lớp của một cô gái bình dân và đang bị thất nghiệp.

Đúng vậy! Thất nghiệp.

Nó nằm thở dài ngao ngán trên chiếc bàn thô sơ trong phòng, một căn phòng không rộng mấy, chỉ vừa để một chiếc giường, một tủ lạnh và TV, bên cạnh là một nhà vệ sinh được xây trong phòng. Ít nhất cũng được như vậy.

Ba mẹ nó sẽ phát khiếp lên với căn phòng thuộc dạng “ ổ chuột” như thế này. Nó cũng đang vô cùng chán, hình như nó đã rất hối hận vì đã tự ý đòi sống tự lập.

“ Cuộc sống thật bất công! Mình cũng đâu thua gì người ta, nhưng tại sao? “

Nó đập mạnh vào bàn rồi bật dậy

“ Quyết! Không bỏ cuộc...”

Rồi Nguyệt Nhi đưa tay lên hình quả đấm như động viên bản thân. Nó bước vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, diện lên một bộ đồ đơn giản, quần jean và một chiếc áo sơ mi chấm bi đồ được bỏ vào quần gọn gàng.

Đứng trước một Công Ty lớn tầm cỡ nhất nhì thành phố, trên tay là bộ hồ sơ xin việc.

Nguyệt Nhi hít một hơi thật sâu để tiếp thêm can đảm...

“ Thứ 9...! Đây là bộ hồ sơ xin việc thứ 9 của mình...! Cố lên...”

Nó đi thẳng vào, phía bên tay phải nó là quầy để tiếp khách, nó khẽ đặt bộ hồ sơ lên và gọi...

“ Chị ơi...” Nó nhìn theo cô gái mặt đồ công sở xinh đẹp kia.

Nghe gọi, cô ta quay sang nhìn nó, một ánh mắt vô cùng khinh thường, vô cùng ghanh tị... trước nhan sắc mà Nguyệt Nhi đang có, một vẻ đẹp giản dị nhưng vô cùng cuốn hút, mang phong cách của một tiểu thư.

Chưa để nó nói, cô ta đi đến với gương mặt chứa đầy ác tâm, giọng nói như được kìm xuống mà trầm vô cùng...

“ Ở đây không nhận thêm hồ sơ...”

“ Sao?” Nó tròn mắt nhìn điệu bộ của cô ta, tiếp khách cái kiểu gì vậy? Không nhận thì thôi, đâu cần làm ra vẻ mặt đáng ghét như vậy. “ Nhưng không phải ở ngoài đó có dán...”

Nó chưa kịp nói hết, cô ta lại nhảy bổ vào nói

“ Đó là thông báo cách đây một tháng! Bây giờ Công Ty của tôi đủ người rồi...”

Nó mím môi định cầm lại hồ sơ đi ra.

Chợt có tiếng nói vang lên:

“Nếu ông Jack bên Tập đoàn JK đến đây, hãy gọi tôi ngay...” Tiếng nói lạnh lùng vô cùng, nó quay sang. “ Ái chà! Ra về dữ! chắc là “trùm” ở đây rồi...”. Nó nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt, một vẻ đẹp khiến tim nó đập loạn nhịp, vô cùng cuốn hút!

Nó được biết, hắn là Trần Kiệt Nhân, một vị tổng giám đốc trẻ tuổi và được báo đài đăng tin rất nhiều về anh ta, một nhân tài hiếm thấy.

Nó vội lờ đi chỗ khác...

“ Cô kia...” Tiếng hắt gọi, Nguyệt Nhi giật mình quay sang.

” Sao?”

“ Thừa tổng giám đốc! Cô ta đến đây xin việc, nhưng vì công ty đã đủ rồi nên không thể nhận...” Giọng nói của cô gái ban nãy

Vậy là khỏi cần nói chuyện với nó, anh ta cũng quay lưng bỏ đi. Nó cũng chẳng cần bận tâm thêm, thôi thì đi vậy. Đứng đây mắc công “ con mụ” kia lại mẩn miết nó đứng cản đường khách của Công Ty.

Chợt Kiệt Nhân khựng lại, có vẻ như cô gái kia rất quen, một cảm giác vô cùng quen thuộc len lỏi trong tâm trí, chợt quay lại...

“ Cô kia!”

Nó vẫn đi, nghĩ rằng hắn đang gọi ai đó

“ Cô gái mặc áo chấm bi...”

Nó giật mình quay sang “ Anh gọi tôi?” Nó đưa tay chỉ vào mình.

“ Phải...”. Nguyệt Nhi đi đến, chưa kịp nói gì thêm, hắt giật phất cái hồ sơ trên tay nó. Sau đó lấy ra, nhìn tất cả những giấy tờ bên trong. “ Trương Nguyệt Nhi, 25 tuổi ư?”. Hắt khẽ nhếch miệng cười, cô ta bằng tuổi hắt, đúng là thú vị thật, ngày sinh thì chỉ cách nhau đúng 1 tháng.

“ Được rồi! Ngày mai đến đây nhận việc. Cô về đi...” Kiệt Nhân cầm hồ sơ của Nguyệt Nhi và nói trước bao ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người xung quanh. Chắc hắt cô gái ban nãy sẽ tức đến trào máu họng.

Nguyệt Nhi vui vẻ mỉm cười và cúi chào “ Tổng giám đốc đáng kính”.

Ít ra anh ta còn nhận ra nhan sắc của nó có giá trị. Nó vui vẻ ra về.

“ Nhưng thưa...” Cô gái kia khẽ gọi trong sự tiếc nuối vô bờ bến

“ Cô định phản đối à ?” Hắt im lặng một lát “ Đó là lệnh của tôi, nếu không đồng ý, thì cô hãy trình đơn lên! À nè! Tốt nhất là đơn nghỉ việc ấy...”

Kiệt Nhân được một phen chọc tức cô ta, cô ta được trọng dụng bởi cái tài nói năng của cô ta, tất nhiên với những vị khách đặc biệt với Công Ty, nếu như những người như Nguyệt Nhi thì cũng tự hiểu lấy. Cũng có một ngày, hắt cũng đuổi việc cô ta.

Và mọi chuyện bắt đầu.

Trần Kiệt Nhân, một vị tổng giám đốc đầy tài năng và điển trai. Đúng vào hôm đó, khi trên đường về trên chiếc xe ô tô riêng, thì không may xảy ra một vụ tai nạn kinh hoàng.

Rất may, xe nát bét, nhưng không thiệt hại về người.

“ Không phải xui vậy chứ? “ Nguyệt Nhi vừa xem xong tin tức chiếu trên TV đưa về vụ tai nạn của vị giám đốc đó. “ Tại mình ư? Không đâu! Tại hắt vốn dĩ gặp xui mà...”

“ Ngày mai mình cần đi làm việc không nhĩ ?” Nó tự hỏi, sợ khi bước vào sẽ bị “ truy sát” vì họ sẽ nghĩ tại nhận hồ sơ của nó mà giám đốc gặp xui! Thời buổi nào rồi mà còn tin vào mấy chuyện như thế này ? Mặc kệ, chỉ cần được làm việc là được, đỡ hơn ăn ở không không biết làm gì.

Ba ngày sau, một chiếc xe du lịch chạy đến đậu ở gần nơi Nguyệt Nhi ở.

Vì tò mò, nó vội chạy ra, trong chiếc xe bước ra là Trần Kiệt Nhân, trên tay là bó bông hồng to đùng, chắc to cỡ cái TV của nó.

“ Gì... đây?” Nó tròn mắt “anh ta đi đâu mà chui vào cái xó xinh này vậy?”

“ Mà hình như... anh ta... đang đi về hướng này ???” Nguyệt Nhi há hốc mồm, không tin được.

Chưa định thần được, Kiệt Nhân đi đến ôm lấy nó, Nguyệt Nhi cố đẩy hất ra nhưng vô ích...

“ Anh nhớ em nhiều lắm...”

“ Nhớ?” Nó khó hiểu, hất ăn nhằm thuốc lú hay sao? Bùa mê chắc? Sao lại nói vậy, bị xe đâm rồi hất cũng bị chập mạch sao? “ Anh điên à? Bị xe tông rồi thần kinh cũng hư theo chiếc xe của anh phải không...”

“ Không...” Câu trả lời khiến nó như phát hoảng, hất đang giỡn mặt với nó à? Đây là cách chào mừng nhân viên mới sao? “ Trong thời gian bị tai nạn, anh đã nhớ ra tất cả... Chuyện kiếp trước của chúng ta...” Kiệt Nhân ôm chặt lấy Nguyệt Nhi, trong lòng vô cùng hạnh phúc vì đã tìm được người vợ kiếp trước của mình, Hạ Kỳ Vy.

Kiệt Nhân cảm nhận rất rõ cảm giác này, chắc ăn chính là Trương Nguyệt Nhi.

“ Kiếp trước?” Nguyệt Nhi bần thần

Rồi Kiệt Nhân chìa ra cây trâm năm xưa mà anh đã tặng cho Cô Dâu thứ 9 của mình ở kiếp trước. Nguyệt Nhi tròn mắt nhìn cây trâm, Kiệt Nhân lại ôm lấy Nguyệt Nhi.

“ Em không nhớ ra cũng không sao, từ từ sẽ nhớ thôi! Anh tin vậy mà, anh không điên mà chọn bậy đâu... Anh chỉ muốn! Em làm vợ anh, kiếp này! Và mãi mãi...”

Nguyệt Nhi không còn phản ứng kịch liệt như trước, nó như con mèo nhỏ ngoan ngoãn trong lòng của Kiệt Nhân.

“ An Phong...”

Nước mắt nó tuông rơi, giọt nước mắt hạnh phúc.

....

Tại hồ sen nơi Thiên Giới

“ Phụ Thân! Mẫu Thân... Hoa sen đẹp chưa kìa...”

Tiếng gọi của một cậu nhóc chừng 8 tuổi chạy đến chỗ ba mẹ của mình.

“ Thiên An...!” Tiếng gọi trong veo của Thái Tử Phi, Kỳ Vy. “ Con làm mẫu thân lo quá...”

“ Không sao đâu, thằng bé lớn rồi mà, rồi một ngày Thiên An sẽ là một vị thần thực thụ...” tiếng nói của An Phong, tay chàng đang quàng lấy ôm vai của Kỳ Vy trong niềm hạnh phúc vô bờ, cùng cậu con trai bé bỏng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-30-ngay>